Să iubești
un scoțian
Hannah
HOWELL

SERIA „CLANUL CAMERON"

Dorința de a nu mai fi dependent de familie îl determină pe Gregor MacFingal Cameron să facă un gest necugetat și să își găsească o mireasă bogată, căreia îi promite o logodnă în viitorul apropiat. Dar se pare că norocul nu este întru totul de partea lui, pentru că în drum spre casă cade în mâna unor răpitori care îl aruncă într-o celulă rece, unde au de gând să-l țină până ce vor primi răscumpărarea.

Curând, în aceeași celulă întunecoasă este aruncată și Alana Murray, o tânără înspăimântată, aflată pe urmele surorii ei gemene. După ce pun la cale împreună o evadare îndrăzneață și reușesc să scape din mâinile răpitorilor, Gregor se alătură bucuros Alanei, care își dorește cu disperare să își găsească sora dispărută. Însă dorința de a o ajuta trezește în el ispita de a o seduce, iar Gregor ajunge să regrete că s-a avântat în căutarea unei soții și i-a făcut promisiuni unei femei pe care nu o iubește. Iar Alana, deși știe că disperarea a determinat-o să accepte un aliat care este pe cale să îi fure inima, este hotărâtă să profite de singura șansă de a se lăsa pradă pasiunii înainte de a accepta o căsătorie aranjată, care îi va pecetlui soarta. Însă nici unul din ei nu știe cât de mult le poate schimba viața un moment de pasiune adevărată.

HANNAH HOWELL este autoarea a peste 40 de bestselleruri *historical romance* și a fost distinsă de două ori cu premiul „Golden Leaf", fiind nominalizată de mai multe ori la premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-8189-8
9 786063 381898

Lira

eBook disponibil

Highland Lover
Hannah Howell
Copyright © 2006 Hannah Howell
Toate drepturile rezervate

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Să iubești un scoțian
Hannah Howell

Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOWELL, HANNAH
Să iubești un scoțian / Hannah Howell
trad. din lb. engleză: Irina Fulger – București: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-8189-8

I. Fulger, Irina (trad.)

821.111

HANNAH HOWELL

Să iubești un scoțian

Traducere din limba engleză
Irina Fulger

LITERA
București

capitolul 1

Scoția, primăvara 1475

– Ah!

„Ah?" Amețită și chinuindu-se să-și tragă sufletul, Alana hotărî că ea trebuia să fi scos acel sunet. Podelele tari din pământ nu spuneau „Ah!". Era ciudat însă cum pereții din piatră aspră ai închisorii îi făceau vocea mai groasă, aproape bărbătească. Chiar când putu să respire din nou, podeaua tare de pământ se mișcă sub ea.

Alana avu nevoie de un moment să priceapă că nu aterizase pe podea. Aterizase pe un om. Acea persoană avea o voce bărbătească, groasă. Sub obrazul ei nu era pământ sau piatră, ci stofă. Degetele îi atârnau un pic și atingeau pământul rece, ușor umed. Era întinsă peste un bărbat, ca o stricată.

Alana se ridică de pe bărbat, cerându-i și scuze pentru modul ciudat în care-și pusese genunchii și coatele. Bărbatul știa cu siguranță cum să înjure. Ea se ridică în picioare și ridică privirea la cei trei bărbați care se uitau la ea rânjind, cu chipurile păroase luminate de felinarul pe care îl țineau.

– Nu mă puteți lăsa aici cu un bărbat, zise ea.

– N-avem unde să te băgăm, zise cel mai înalt din cei trei, un bărbat pe nume Clyde, despre care ea era destul de sigură că era căpetenia.

– Sunt o lady, începu ea.

– Ești o fată obraznică. Acum ne spui cine ești?

– Ca să-mi jefuiți oamenii? Nu, nu vă spun.

– Atunci rămâi aici.

Nici măcar nu avu timp să bâlbâie vreun protest. Grilajul fu închis și slaba sursă de lumină dispăru

repede odată cu cei din clanul Gowan care se îndepărtau. Alana se holbă în întuneric și se întrebă cum mersese totul așa de prost. Tot ce-și dorise fusese să ajute la găsirea surorii ei, Keira, dar nimeni din familia ei nu-i ascultase rugămințile sau insistențele că într-adevăr putea fi de ajutor în găsirea surorii ei gemene. I se păruse o idee inteligentă să se deghizeze într-o fetișcană și să-și urmeze frații, așteptând momentul potrivit pentru a ieși la iveală. Cât o bucuraseră visele acelea scurte în care se îndrepta spre bieții ei frați confuzi și-i conducea direct la sora lor! Asta o făcuse să zâmbească și să aibă un pas vioi chiar până în clipa în care își dăduse seama nu doar că pierduse urma fraților ei, ci și că habar nu avea pe unde se afla.

Când o găsiseră Gowanii, gătea îmbufnată un iepure, plângându-și de milă și întrebându-se de ce abilitățile ei dăduseră eșuaseră subit când avea mai multă nevoie de ele. Alana făcu o grimasă când își aminti cum se purtase. Poate, dacă ar fi fost dulce și s-ar fi prefăcut neajutorată, n-ar fi fost prinsă într-o groapă în pământ cu un bărbat care aparent se ușurase într-o găleată. Poate că ar fi fost înțelept să le spună Gowanilor cine era ca să poată obține o răscumpărare pentru ea și să iasă de aici. Îngrozită de acest moment de slăbiciune, Alana se mustră în sinea ei, în speranța că avea să se întărească.

Gregor înjură în gând în timp ce se ușură. Nu era cea mai bună cale de a se prezenta altui prizonier, dar chiar nu avea de ales. Îi fusese imposibil să-și ignore nevoile trupești când un corp căzuse peste el și apoi îl împunsese cu coatele și genunchii. Măcar întunericul îi oferea o falsă intimitate.

El tocmai încerca să-și dea seama unde era, când înțelese că ea vorbea singură. Clyde Gowan îi spusese că era un copil obraznic, dar vocea aceea joasă, guturală avea ceva ce-l făcea să se gândească la o femeie. După ce aterizase pe el, iar lui i se tăiase respirația, acel corp moale, cald avea ceva ce-l făcuse să se gândească tot

la o femeie, în ciuda lipsei formelor pline. Clătină din cap, înaintând precaut spre acea voce.

În ciuda precauției, făcu un pas în plus și se lovi tare de spatele ei. Ea scoase un țipăt delicat și sări, lovindu-se cu creștetul capului de bărbia lui. Gregor înjură încet când dinții i se loviră unii de alții, provocându-i o durere ascuțită, înțepătoare în cap. Fu un pic surprins să o audă și pe ea înjurând încet.

-Dumnezeule, mormăi el, mi-ai făcut mai multe vânătăi decât proștii ăia care m-au prins!

- Cine ești? întrebă Alana, tresărind și frecând locul dureros din creștetul capului, fiind sigură că îi ieșea un cucui.

- Gregor. Și tu?

- Alana.

- Doar Alana?

- Doar Gregor?

- Îți spun tot numele meu dacă mi-l spui și tu pe al tău.

- Nu, nu cred. Cineva ne-ar putea asculta, sperând că facem exact asta.

- Și n-ai încredere în mine nici cât într-un scuipat, nu-i așa?

- De ce ar trebui? Nu știu cine ești. Nici măcar nu te pot vedea. Privi în jur, apoi se întrebă de ce se deranja când era așa de întuneric încât nu-și putea vedea nici propria mână când o ținea la nivelul feței. De ce te-au băgat aici?

Alana se temu dintr-odată că fusese închisă cu un adevărat infractor, poate chiar un violator sau un criminal. Alungă valul scurt de panică, spunându-și tăios să nu fie așa de idioată. Gowanii voiau să ceară răscumpărare pentru ea. Nici măcar ei nu erau așa de proști încât să riște să piardă acest premiu, punând-o prea aproape de un bărbat cu adevărat periculos.

- Răscumpărare, răspunse el.

– Ah, pe mine la fel. Umblă prin ținut ridicând oamenii ca florile?

Gregor chicoti și clătină din cap.

– Doar cei care par, ei sau neamurile lor, că au ceva bani în pungă. Un bărbat tocmai era răscumpărat când m-au târât aici. Era îmbrăcat bine, deși hainele lui frumoase se murdăriseră oarecum în timpul petrecut în groapa asta. Și eu purtam cele mai bune haine ale mele. Bănuiesc că rochia ta le-a dat de înțeles că rudele tare s-ar putea să aibă ceva bani. Ți-au omorât gărzile?

Alana simți că i se încălzi obrajii.

– Nu, eram singură. M-am cam pierdut.

Gregor se gândi că mințea. Ori nu știa să mintă, ori întunericul îi ascuțise simțurile, permițându-i să audă minciuna din vocea ei.

– Sper ca rudele tale să-i pedepsească pentru o astfel de neglijență.

Oh, cineva cu siguranță avea să fie pedepsit, se gândi Alana. N-avea nici un dubiu în legătură cu asta. Acesta era unul dintre acele momente în care-și dorea ca părinții ei să creadă în a bate un copil. Câteva lovituri dureroase cu o nuia ar fi fost mult mai ușor de îndurat decât predica de care urma să aibă parte și, mai rău, decât dezamăgirea părinților din pricina prostiei și nesupunerii ei.

– De cât timp ești aici? întrebă ea, sperând să-i distragă atenția și să nu o mai întrebe cum și de ce fusese prinsă.

– De două zile, cred. Mi-e greu să știu sigur. Mi-au dat câteva pături, o găleată pentru nevoi pe care o ridică și o golesc în fiecare zi și mâncare și apă de două ori pe zi. Mă întreb cine va avea de câștigat din asta. Clanul meu nu-i chiar sărac, dar nu are bani de dat pe o răscumpărare. Mai ales când nici nu știe la ce vor folosi acei bani.

– Oh, nu ți-au spus?

– Am fost inconștient mare parte din drumul până la această fortăreață și când am fost aruncat aici. Tot ce aud de atunci este o întrebare pusă de trei ori pe zi:

mă întreabă cine sunt. Și presupun că toate lucrurile astea se întâmplă în timpul zilei, nu doar când au ei chef. Totul pare să aibă un ritm. Așa am ajuns la concluzia că sunt aici de două zile. Se gândi la zilele trecute – era prea mult timp petrecut în întuneric cu propriile gânduri. Dacă am calculat bine, acum s-ar putea să fie sfârșitul celei de-a treia zile, pentru că mi-am pierdut cunoștința când m-au aruncat aici. M-am trezit cu cineva urlând că era timpul să mă trezesc, am primit mâncarea și apa și mi s-a spus despre găleata pentru nevoi și că fuseseră aruncate păturile pe aici pe undeva.

– Și acum este noapte. Răsărea luna când am intrat pe porți. Deci, trei zile în întuneric. Într-o groapă în pământ, murmură ea, cutremurându-se pentru că trebuia să îndure același lucru. Ce ai făcut?

– M-am gândit.

– Oh, vai! Cred că *asta* m-ar înnebuni.

– Nu-i un răgaz plăcut.

– Cu siguranță nu este. Și nici întunericul nu-mi prea place, adăugă ea încet și tresări ușor când un braț lung îi cuprinse oarecum ciudat umerii.

– Nimănui nu-i place, mai ales întunericul neînduplecat dintr-un loc ca ăsta. Deci, erai singură când te-au prins. Nu ți-au făcut rău, nu?

Alana își dădu seama la ce se referea din tonul delicat și blând al întrebării lui. I se păru ciudat că nici măcar o dată nu se temuse de viol, deși deghizarea ei în copil clar nu fusese de ajuns pentru a o proteja de asta.

– Nu, doar m-au prins, m-au blestemat pentru că sunt obraznică și m-au aruncat peste șa.

Gregor zâmbi.

– Și ai fost obraznică?

– Este un cuvânt la fel de bun ca oricare altul. Eu stăteam liniștită lângă un foc, pregătind iepurele pe care am avut norocul să-l prind, și au venit cinci bărbați care m-au informat că acum sunt prizoniera lor și că aș face bine să le spun cine sunt, pentru ca ei să poată trimite

o cerere de răscumpărare neamurilor mele. Le-am spus că am avut o zi foarte dificilă și că ultimul lucru cu care vreau să am de-a face sunt niște bărbați împuțiți, păroși, care-mi spun ce să fac, așa că n-au decât să se întoarcă de unde veniseră. Sau ceva în genul ăsta, adăugă ea încet.

Adevărul era că își pierduse complet calmul, se gândi ea, ascultându-l pe Gregor chicotind. Nu era ceva ce făcea deseori și bănuia că o parte din familia ei ar fi fost uluită. Gowanii fuseseră. Toți cei cinci bărbați se uitaseră la ea de parcă dintr-odată un șoricel le-ar fi sărit la gât. Fusese destul de revigorant până când Gowanii își dăduseră seama că erau ținuți pe loc de insultele cuiva pe care l-ar fi putut frânge în două.

Era un pic derutant că nu evitase captivitatea. Era foarte rapidă, lucru de care deseori și familia ei se mira, putea să fugă foarte mult fără să obosească și se putea ascunde în cea mai mică umbră. Cu toate astea, ghinion după ghinion o urmăriseră când fugea de bărbați, iar ei nu se osteniseră prea mult să alerge după ea și să o prindă. Dacă ar fi fost superstițioasă, ar fi crezut că mâna nevăzută a sorții făcuse tot ce putuse ca ea să fie prinsă.

– Ți-au spus de ce capturează așa de mulți pentru răscumpărare? întrebă Gregor.

– Oh, da, mi-au spus! Desigur, unul dintre motivele pentru care-i spuseseră fusese că îi acuzase că ar vrea banii pentru ceva inutil precum dezmățul, dintre toate lucrurile, și nu pentru ceva de care chiar aveau nevoie, cum ar fi fost săpunul. Apărare.

– Poftim?

– Au decis că dărăpănătura asta are nevoie de o apărare mai puternică. Pentru asta ai nevoie de bani sau de niște produse scumpe cu care să faci troc, dar ei nu au de nici unele. Am înțeles că au auzit de niște necazuri care i-ar paște și au hotărât că sunt prea vulnerabili. Din puținul pe care l-am putut vedea atârnată în șaua lui Clyde, este un turn foarte vechi, care fie a fost neglijat, fie distrus cândva, fie ambele. Se pare că a fost reparat

suficient ca să se poată locui în el, dar am văzut că multe lucruri ori lipsesc, ori au nevoie de reparații. Din ce a zis soția lui Clyde, clădirea asta mică a fost zestrea ei.

– Ai vorbit cu soția lui?

– De fapt, nu. L-a luat la rost din clipa în care a intrat până la ușa care dă spre groapa asta. Nu este de acord cu asta. I-a spus că, de când a început nebunia, ar fi bine să facă o treabă bună și să adune o adevărată avere, pentru că vor avea nevoie de o apărare formidabilă pentru a se proteja de toți dușmanii pe care și-i fac.

Alana știa că ar fi trebuit să se îndepărteze de el. Când își pusese inițial brațul peste ea, apreciase ceea ce i se păruse un gest de alinare, poate chiar o încercare de a reduce teama de întuneric mărturisită. Încă era cu brațul în jurul ei și ea se apropiase încet de căldura lui până când ajunsese lipită bine de lateralul lui.

Era un bărbat foarte înalt. Probabil un pic mai înalt decât frații ei prea mari, cugetă ea. Ținând cont de locul unde i se odihnea așa de bine obrazul, abia ajungea la sternul lui. Din moment ce ea avea un metru și jumătate, asta însemna că el avea cu câțiva centimetri peste un metru optzeci. Lipită așa de el, simțea forța corpului său, deși părea să fie suplu. Ținând cont că era captiv în groapa asta de aproape trei zile, mirosea incredibil de curat.

Alana se gândi că ar fi trebuit să se îndepărteze de el dacă observa cât de bine mirosea. Problema era că se simțea bine, foarte bine. Era cald, puternic și liniștitor, toate lucrurile de care ea avea mare nevoie în acel moment. Vru să se consoleze cu gândul că de fapt nu-l îmbrățișa, dar își dădu seama că își petrecuse brațul în jurul unei talii ce părea foarte suplă.

Oftă, recunoscând încruntată că îi plăcea unde era și n-avea de gând să plece de lângă el. El o credea o copilă, așa că nu trebuia să-i fie teamă că putea crede că îl invita să profite de ea. Era o anonimitate reconfortantă să fie singură cu el în întuneric. Alana hotărî că nu era nimic rău în asta. Adevărul era n-ar fi fost surprinsă să afle

că și el găsea alinare în asta după atâtea zile de stat singur pe întuneric.

– Încotro te îndreptai? Mai este cineva care să te caute, în afară de oamenii cu care erai? întrebă Gregor, un pic îngrijorat că se simțea atât de bine ținând-o, chiar dacă instinctul îi spunea că Alana nu era copilul care se prefăcea că era.

– Destul de posibil. Se îndoia că biletul lăsat în urmă avea să-i aline prea mult părinții. Mă duceam la sora mea.

– Ah, bun, atunci mă tem că Gowanii vor afla în curând cine ești, chiar dacă nu le spui.

– Oh, desigur. Dar tu? Se va întreba cineva unde ai dispărut?

– O vreme, nu.

Cu toții credeau că el încă își pețea mireasa cu zestre mare. Gregor avusese prea mult timp să se gândească la asta, la toate motivele pentru care căuta o soție cu zestre mare și la cea pe care o alesese. Mavis era o femeie de treabă, acceptabil de frumușică și avea pământuri și bani de oferit unui soț. Plecase de la ea simțindu-se aproape victorios, logodna fiind ca și stabilită. Cu toate astea, cu fiecare oră petrecută acolo, în întuneric, singur cu gândurile lui, se simțise din ce în ce mai puțin mulțumit de el însuși. Nu i se părea *corect*. Ura să creadă că vărul lui, Sigimor, avea dreptate, dar părerea acestuia îi tot revenea în minte. Mavis *nu era ce trebuia. Nu se potrivea.*

Blestemă în gând. Ce conta? Avea aproape 30 de ani și niciodată nu întâlnise o femeie care să i se pară că era *ce trebuia* sau *să se potrivească*. Mavis îi oferea șansa să fie bărbat, să fie căpetenia fortăreței și să controleze propriile pământuri. Mavis era alegerea logică. Nu o iubea, dar, după atâția ani și atâtea femei pentru care nu simțise nici măcar o fărâmă din acest sentiment, se îndoia că era capabil să iubească vreo femeie. Pasiunea putea fi trezită cu atingerea corectă și compatibilitatea se obținea cu un pic de efort. Avea să fie de ajuns.

Tocmai voia să o întrebe pe Alana cât de extinsă avea să fie căutarea rudelor ei, când auzi deasupra lor sunetul făcut de cineva care se apropia.

– Stai acolo! zise el, înghiontind-o spre stânga. Este momentul în care coboară găleata, mâncarea și apa. N-aș vrea să te lovească.

Alana simți frigul imediat ce plecă de lângă el. Se dădu în spate până când se împiedică și căzu peste o grămadă de pături. Se mișcă până ce se așeză pe ele, cu spatele lipit de peretele rece de piatră. Grilajul fu deschis și prin deschidere fu coborâtă o frânghie cu un cârlig. Felinarul omului lumina destul cât să le permită să vadă acea funie. Gregor se mișcă de parcă vedea, iar Alana bănuia că își întipărise în minte celula. Privi cum se ridică găleata și cum fu coborâtă alta. În timp ce Gregor se întinse după acea găleată, ea îi zări silueta. Chiar era foarte înalt și foarte suplu. Blestemă întunericul pentru că îi ascundea restul.

– O să avem nevoie de două găleți ca să ne spălăm dimineața! strigă Gregor în sus către bărbat, privindu-l cum cobora cu grijă găleata de nevoi acum golită.

– Două? se răsti bărbatul. De ce două?

– Una pentru mine și una pentru fată.

– Vă puteți spăla amândoi din aceeași găleată.

– După o noapte aici te murdărește foarte mult. O mică găleată cu apă abia ajunge unei persoane să se curețe, darămite pentru două!

– O să văd ce zice căpetenia.

Alana tresări când grilajul fu trântit și urma slabă de lumină dispăru. Încercă să-și dea seama unde se afla Gregor, ascultând atentă mișcările lui, dar tot se sperie un pic când el se așeză lângă ea. Apoi simți mirosul brânzei și al pâinii calde și stomacul îi ghiorțăi de foame.

Gregor râse când așeză mâncarea între ei.

– Ai grijă cum te miști, fetițo! Mâncarea este între noi. Gowanii ne dau destulă mâncare, deși e simplă.

– Mai bine decât nimic. Poate că ar fi mai bine să-mi dai tu mâncarea. Cred că o să-mi trebuiască un pic de timp să mă obișnuiesc să mă mișc prin întunericul ăsta.

Se tensionă când simți o mână bătând-o peste genunchi, dar apoi ceva îi căzu în poală. Găsi o bucată de pâine și începu imediat să mănânce. Gregor încerca evident să-și dea seama unde stătea ea când împărțise mâncarea. Se întrebă de ce o mică parte din ea era dezamăgită de asta.

– Ai face bine să mănânci tot, fetițo! Pe mine nu m-au deranjat șoarecii, dar am auzit câteva sunete care mă fac să cred că sunt pe aproape. Dacă lași mâncare aici, asta îi va aduce direct la noi.

Alana se cutremură.

– Urăsc șobolanii.

– Și eu, de asta sunt tentat să adun mâncarea.

Încuviință din cap, chiar dacă știa că el nu putea să o vadă, și o vreme mâncară în tăcere. După ce-și umplu burta, Alana se simți foarte obosită după acea zi grea. Făcu ochii marii când își dădu seama că nu avea unde să-și facă propriul pat și se îndoia oricum că erau suficiente pături pentru asta.

– Unde dorm? întrebă ea, bucuroasă că întunericul îi ascundea îmbujorarea.

– Aici, cu mine, răspunse Gregor. Eu o să dorm lângă perete. Zâmbi, aproape simțindu-i tensiunea. Nu te agita, fetițo! Nu-ți voi face rău. N-am făcut niciodată rău unui copil.

Desigur, se gândi Alana și se relaxă. El o credea un copil. Uitase de deghizarea ei. Gândul de a continua cu deghizarea zile întregi nu era așa de încurajator, dar era mai bine așa. Dacă o credea o copilă, Gregor o trata ca pe o soră sau ca pe propriul copil. Dacă ar fi știut că era femeie, ar fi putut să o trateze ca pe o parteneră de pat convenabilă sau să încerce să o facă una. Reduse la tăcere partea din ea care șoptea dezamăgită, amintindu-și că nici măcar nu știa cum arăta acest bărbat.

După ce se termină mâncarea, Gregor puse găleata deoparte. Alana îl auzi dându-și jos o parte din haine și apoi îl simți strecurându-se sub pături. Se dădu repede la o parte când îi simți picioarele înghiontindu-i șoldul. După ce se gândi o clipă, desfăcu legăturile rochiei și se descălță de cizme, după care se strecură sub pături lângă el. Frigul dispăru din nou și își înghiți un oftat. Gregor avea ceva ce o liniștea, o făcea să poată înfrunta încarcerarea cu un oarecare calm și curaj și pur și simplu era prea obosită să încerce să-și dea seama ce era acel ceva.

– Dimineață o să începem să planificăm cum evadăm, zise Gregor.

– Te-ai gândit la o cale de a ieși de aici?

– Doar o mică posibilitate. Dormi. O să ai nevoie.

Asta nu suna bine, cugetă Alana închizând ochii.

capitolul 2

Alana făcu o grimasă când termină cu spălatul, se șterse cu o cârpă uscată și începu să-și îmbrace hainele curate, dar umede. Gowanii le satisfăcuseră nevoia ei și a lui Gregor de a rămâne curați, dar n-aveau cum să scape de umezeală. Sau de frig, cugetă ea, înfășurându-și umerii cu tartanul umed. După trei zile în groapa întunecată în care o aruncaseră Gowanii, Alana simțea că îi intrase frigul în oase. Singurul moment când se încălzea puțin era când se cuibărea în brațele lui Gregor, apropiindu-se de corpul lui cald.

Și asta începea să fie o adevărată tortură, se gândi ea în timp ce-și pieptăna și își împletea părul. Fusese nevoită să-și stăpânească de prea multe ori impulsul de a mărturisi că era o femeie, nu un copil. Alana nu înțelegea cum putea să fie așa de înfometată după un bărbat pe care-l știa de câteva zile, nu-l văzuse niciodată și-i povestise foarte puține despre el. În cea mai mare parte, era un străin pentru ea și, cu toate astea, simțea ca și cum îl știa de ani întregi. De fiecare dată când îi simțea corpul tare lipit de spatele ei, voia să se miște și să se arcuiască pentru a-i trezi dorința pentru ea, nu pentru vreo himeră din visele lui sau din nevoia de a se elibera. Era nebunie totală. Mai rău, nu-i venea în minte nici o cale să-și trateze nebunia asta.

Hotărî că trecuse de mult momentul în care el trebuia să pună la cale un plan de evadare, mai ales că ea nu făcuse unul. De când vorbise despre asta în prima noapte, când ea i se alăturase în groapă, nu mai vorbise deloc despre el. În puținele dăți când se aventurase să menționeze asta, el spusese doar un lucru: „Răbdare, fetițo!" Cât de răbdătoare trebuia să fie? Dacă avea un plan,

putea să i-l spună și ei, și dacă nu avea, de ce nu recunoștea pur și simplu? Ar fi fost dezamăgită, dar nu l-ar fi considerat vinovată că nu putea să găsească o cale să iasă din această groapă foarte adâncă în pământ.

– Mai bine te-ai muta în pat, fetițo, zise Gregor. Ne vine mâncarea.

Alana pipăi cu precauție drumul spre patul lor grosolan. Se îndoia că avea să învețe vreodată să umble prin întuneric cu aceeași ușurință cu care o făcea Gregor, indiferent cât stătea acolo. Împiedicându-se de așternuturi, se așeză repede și privi lumina slabă cum apărea deasupra capului.

– Sunteți gata să ne spuneți cine sunteți? întrebă bărbatul Gowan care cobora găleata de nevoi curată.

– Nu! răspunse Alana, mândră de faptul că rezista impulsului crescând de a-și urla numele întreg, de a da indicații clare despre oamenii ei și de a cere să fie scoasă din întuneric.

Se încruntă un pic când răspunsul lui Gregor fu ceva mai mult decât un mârâit de acord la cuvintele ei în timp ce schimba găleata curată cu cea murdară. Stătea la fel cum stătuse în ultimele trei zile, uitându-se intens la funie în timp ce bărbatul Gowan ridica găleata de nevoi și apoi le cobora mâncarea. Și apoi când schimbă găleata cu apă murdară cu una cu apă curată. Alana era nedumerită pentru că se uita mult prea intens la întregul proces plictisitor. Chiar dacă nu-i putea vedea chipul, aproape că îi simțea concentrarea și vedea neclintirea încordată a siluetei lui suple.

Gardianul lor plecă, luând cu el slaba lumină, și Alana se cutremură cu teamă, așa cum făcea mereu. Se luptă să fie calmă, dar tot oftă ușurată când Gregor se așeză lângă ea. De fiecare dată când dispărea lumina, teama ei de întuneric se întărea. Se simțea rușinată că avea nevoie de prezența lui Gregor pentru a se controla. I se părea o lașitate, dar nu era o teamă pe care să o poată controla rațional. Putea doar să spere că Gregor nu era

conștient de cât de adâncă și puternică era teama, deși Alana nu știa de ce era important pentru ea.

– Acum am un plan, fetițo, zise Gregor în timp ce împărțea mâncarea, punându-i cu grijă porția în poală.

– Și când ai făcut planul ăsta? întrebă ea cu calm, chiar dacă i se înteți pulsul de speranță. Înainte sau după ce ai asistat la schimbarea găleții pentru nevoi?

– Ce tăioasă ești pentru un copil! murmură el, rânjind. Priveam cum ridică și coboară gălețile.

– Am observat. Nu văd multe în puțina licărire de lumină, dar mi s-a părut că erai foarte interesat de asta.

– O studiam îndeaproape. Mi-a luat ceva să hotărăsc cea mai bună cale să măsor.

– Să măsori ce?

– Distanța din groapă până sus.

– Prea sus ca vreunul din noi să ajungă.

– Da, dar nu e prea sus cu noi amândoi.

Alana se gândi o clipă la asta, terminând pâinea cu care-și umpluse gura.

– Ce vrei să spui cu *noi amândoi?*

– Cât de înaltă ești, fetițo?

– Un metru și cincizeci și trei.

– Și eu am un metru optzeci și ceva.

– Ce mândru cred că ești, mormăi ea și apoi oftă iritată. Dar ce contează?

– Înălțimea ta adunată cu a mea s-ar putea să fie suficientă ca să ajungem la deschizătura aia.

– Să facem ce? Să roadem barele groase de fier?

– Grilajul nu-i încuiat sau blocat.

O simțea cum se tensiona, chiar dacă nu stătea lipită de el.

– Ești sigur de asta?

– Da. De ce s-ar deranja? Este prea sus ca să ajungem sau așa cred ei. Și pe ziduri nu te poți cățăra. Am încercat de câteva ori înainte să vii tu și nu m-am ales decât cu mai mult vânătăi. Sunt un foarte bun cățărător, dar până și eu am nevoie de câte o nișă bizară sau de o ieșire

ca să mă țin de ea când urc. Cele câteva care există sunt prea depărtate și nu-i ușor să te ții de ele.

– Și cum ai de gând să ne scoți de aici?

– Cred că, dacă tu stai pe umerii mei, vei putea ajunge la acel grilaj.

Alana ridică privirea, imaginându-și grilajul pentru că era prea întuneric ca să-l vadă acum. Era făcut din fier foarte gros. Blocat sau nu, avea să îi fie greu să-l miște, mai ales că urma să stea pe umerii unui bărbat și nu pe un teren ferm, stabil. În plus, nici nu prea îi plăceau înălțimile, dar simți că putea să treacă peste această neliniște dacă așa avea șansa de a evada. Doar că nu era sigură că aveau prea multe șanse cu planul ăsta.

– Este o chestie greu de împins și de dat la o parte, murmură ea.

– Știu și o să fie greu pentru o fată micuță ca tine, dar n-avem de ales. Eu nu pot să stau pe umerii tăi.

– Destul de adevărat. Merită să încercăm.

– O să fie nevoie de câteva încercări din cauza lipsei de lumină. Nimic nu-i ușor de făcut pe întunericul ăsta. Ar trebui să încercăm după ce cinăm.

– De ce să așteptăm?

– Dacă reușim, este mai bine să încercăm să plecăm de la fortăreață la căderea nopții. După ce ne dau ultima masă, putem fi siguri că ore întregi nu va veni nimeni aici. Dacă dăm greș, vom avea timp să ascundem orice semn posibil a ceea ce încercăm să facem. După ce am făcut un plan, nu vreau să dau greș doar pentru că ne-au prins Gowanii și ne-au încuiat mai bine.

– Ar trebui să încercăm să strângem niște mâncare?

Gregor oftă.

– Ar trebui, dar tot îmi e teamă că atragem șobolanii.

– Eu cu siguranță nu vreau compania lor, dar n-am auzit nici o zgârietură măcar între ziduri. Poate că au renunțat pentru că suntem aici de aproape o săptămână și nu le-am lăsat nimic.

– Adevărat. S-ar putea să fie așa. Din moment ce Gowanii au început să facă asta de puțin timp, rozătoarele n-au descoperit o cale de a intra aici. O să încercăm. Dacă o învelim bine în cârpă și o ținem aproape, nu-i vor simți mirosul și nu vor veni după ea.

Alana se cutremură doar la gândul că șobolanii mișunau prin temnița lor. Detesta creaturile. Din păcate, ea și Gregor trebuiau să adune mâncare pentru evadarea lor. Dacă scăpau din acel loc, trebuiau să se miște repede și pe ascuns, ceea ce avea să facă vânatul de orice foarte dificil. Nu se îndoia că Gowanii aveau să pornească după ei. Deși nu credea că aveau să-i urmărească pe ea și pe Gregor prea departe, puteau trece probabil câteva zile în care ea și Gregor să își petreacă mare parte din timp alergând și ascunzându-se.

– Păcat că nu vom putea lua cai, murmură ea.

– Da, fu de acord Gregor. Totuși, cred că până și proștii ăștia ar observa dacă aș încerca să ies cu unul sau doi cai pe porți.

Alana râse delicat și apoi se încruntă când îi veni în minte o complicație subită în planul lui.

– Dacă pot să ajung acolo sus și să deschid trapa, cum ieșim amândoi? După ce o deschid, pot să mă trag și să ies, dar nu te pot trage după mine.

– Ah, acesta e punct slab al planului meu.

– Gregor, nu-i un punct slab. Este o gaură!

– Sarcasmul este nepotrivit unei femei, zise Gregor și zâmbi când ea blestemă, mormăind drept răspuns la acea remarcă pioasă și condescendentă.

– La fel e să pocnești pe cineva în cap, mormăi ea.

El ignoră remarca.

– Cred că putem să folosim una sau două pături ca un soi de frânghie dacă nu poți găsi nimic acolo sus. După ce o să știm că poți mișca bucata aia de fier, putem să legăm păturile în jurul taliei tale când ieși afară. Dacă îmi amintesc bine, deasupra noastră sunt câteva lucruri de care poți lega capătul unei frânghii.

– Ah, s-ar putea să fie util.

– Prima problemă pe care trebuie să o rezolvăm este cum să te țin suficient de nemișcată pe umerii mei ca să poți deschide blestematul ăla de grilaj. Ce greutate crezi că ai?

– 45 de kilograme, poate un pic mai mult.

– Pot să te ridic destul de ușor, dar n-am încercat niciodată să țin în echilibru o greutate pe umerii mei. Dar nu-ți face griji! Te prind dacă o să cazi.

Alana nu se simțea prea liniștită de această asigurare. Un metru optzeci nu era o distanță mare de la care să cazi, dar pământul era tare. Încă avea vânătăi de la aterizarea pe Gregor când Gowanii o aruncaseră în temniță. Nedorind să-și rănească prea mult premiul, o coborâseră ținând-o de încheieturi, dar tot o duruse când bărbatul care o ținuse îi dăduse drumul.

Se luptă un scurt moment cu impulsul de a-i spune lui Gregor că nu putea să o facă, dar apoi se certă cu asprime pentru a alunga acel val de lașitate. Trebuiau să scape din acest loc și nu doar pentru a scuti familiile de cheltuiala răscumpărării lor. Trebuia să iasă din întunericul necruțător înainte să se agațe de Gregor ca un copil speriat. De fiecare dată când Gowanii aduceau acea rază binecuvântată de lumină și apoi o luau, ea se apropia tot mai mult de acel punct. Teama ei de întuneric tot creștea și-i lua tot mai mult să scape de ea.

Aveau nevoie să scape și de frigul și umezeala din închisoarea lor. Alana era surprinsă că Gregor încă era sănătos și puternic după ce petrecuse o săptămână într-un loc așa de deprimant. Bărbatul părea să fie enervant de neafectat de condițiile care ei îi slăbeau sănătatea de care se bucurase înainte să ajungă în temniță. Dacă teama de întuneric nu o făcea să se agațe de Gregor ca o lipitoare, atunci frigul ce-i intra în oase avea să o facă.

În mintea Alanei își făcu loc gândul că era o nevolnică patetică. Frigul și umezeala erau probleme în fața cărora se considerase călită. Alungă repede acel gând

deranjant. Existaseră mereu la îndemnă focuri să se încălzească și să-și usuce haine. În întunericul ăla n-aveau de nici unele. Dacă nu te puteai încălzi și usca din când în când, era de așteptat ca frigul și umezeala să te pătrundă până la oase. Nu era surprinzător că Gregor rezista mai bine decât ea, pentru că el era mai mare și avea mai multă carne pe oase.

– La ce te încrunți acum? întrebă Gregor, împachetând cu grijă o parte din mâncarea lor, o treabă simplă care se dovedea a fi foarte greu de făcut pe întuneric.

– De unde știi ce expresie am pe față?

– Scoți un mic zgomot când ești enervată.

– Un mic zgomot?

– Un mormăit delicat sau ceva de genul acesta.

– Domnișoarele nu mormăie.

– Desigur. Greșeala mea.

Ea ignoră acea remarcă pentru că vorbele lui trădau amuzamentul.

– Ce faci?

– Încerc să pun deoparte niște mâncare. O treabă simplă. Sau ar fi dacă am avea un pic de lumină, mormăi el și apoi întrebă: Deci, ce te-a enervat?

Alana oftă.

– Mă gândeam ce nevolnică plângăcioasă sunt. Gregor scoase un sunet ciudat, de parcă s-ar fi înecat, așa că ea hotărî că era flatant că lui i se părea amuzantă acea declarație. Mereu mi-am spus că întunericul mă neliniștește. Ei bine, nu pot să mă mai mint. Mă sperie. Cât privește planul tău de evadare? Este o idee bună să stau pe umerii tăi și să încerc să deschid trapa ca să ieșim de aici. Voi face tot ce pot, dar când mă gândesc cât de sus voi fi, mi se face frică. Sunt ostenită de frig și de umezeală, le simt până în oase. De fiecare dată când unul dintre proștii ăia întrebă dacă le spun cine sunt, trebuie să mă lupt din greu să tac. O parte din mine vrea să urle numele meu, de unde sunt, să le desenez o hartă clară ca să ajungă la oamenii mei și să le cer să o facă

repede. Și partea aceea tot crește cu fiecare zi. Așa de lașă sunt!

Gregor fu nevoit să-și rețină râsul când se așeză lângă ea și-și puse brațul în jurul umerilor ei slabi. Părea foarte supărată pe ea. Înțelegea asta destul de bine, pentru că și el se luptase cu câteva dintre fricile lui în acele zile cât fusese singur. Să fii singur în întuneric, cu nici o cale de ieșire și nimic altceva de făcut decât să te gândești la tine și să te vezi foarte clar. Gregor bănuia că puțini oameni s-ar simți confortabil.

– Bănuiesc că pe mulți oameni îi neliniștesc întunericul și înălțimea, zise el. Este o temere cu care cred că ne naștem și de care nu scăpăm niciodată. Nu-i nimic în neregulă să-ți fie teamă de ceva, doar să nu o lași să te controleze. Cât privește frigul și umezeala? Nu-i nimic în neregulă că simți asta. La fel simt și eu și m-am săturat de ele.

– Tu ești aici de mai mult timp.

– Și am mai multă carne în care să-și înfigă dinții. Mie îmi intră mai greu în oase, dar este acolo. Nu, fetițo, nici pentru asta nu ești o nevolnică plângăcioasă. N-ai plâns, n-ai avut nevoie de o palmă să-ți revii și nici nu te-ai plâns încontinuu.

Alana nu zise nimic, doar se apropie subtil un pic mai mult de el. Își zise că pentru căldură. Nu era sigură că credea toate asigurările lui amabile, dar oricum erau reconfortante. Impulsul de a urla, de a-și smulge părul pândea în ea, dar prezența lui o ajută să-l controleze. Alana se gândi însă că nu ar fi înțelept să-i spună asta. Exista o bună șansă ca el să se folosească într-un mod similar de prezența ei, așa că nu era nevoie să scoată în evidență problema.

Pentru un moment trecător, își dori să nu fi plecat niciodată de acasă și apoi acceptă faptul că n-ar fi putut să aștepte pur și simplu o veste de la sora ei. Îi fusese greu să afle că Keira rămăsese văduvă, iar casa ei fusese luată de un bărbat a cărui reputație proastă era cunoscută

şi apoi să nu ştie nimic despre ea luni întregi. Teama pentru sora ei crescuse cu fiecare zi ce trecea fără o veste sau fără a o vedea pe Keira şi auzind doar zvonuri, toate rele. Singurul lucru care o împiedicase pe Alana să o ia imediat la goană orbeşte în căutarea surorii ei gemene fusese sentimentul că Keira încă era în viaţă. Asta şi visele ei.

Se încruntă când îşi dădu seama că nu mai avusese vise cu sora ei geamănă de când plecase după fraţii ei. Asta ar fi trebuit să o deranjeze, dar pur şi simplu nu putea să creadă că Keira era moartă. Alana încă se simţea atrasă spre sora ei şi bănuia că avea să simtă în ce direcţie să o ia după ce avea să fie din nou liberă. Cu toate astea, era ciudat că, în toate celelalte feluri, pierduse legătura pe care ea şi Keira o avuseseră toată viaţa lor. Se simţea foarte singură, aşa că se lipi şi mai mult de Gregor.

– Îngrijorată?

– Nu, nu chiar, minţi ea, încă nesigură dacă ar trebui să-i spună de ce fusese singură şi o pradă aşa de uşoară pentru Gowani. Cred că şansa de a evada este aşa de ispititoare încât mi-e teamă să cred prea mult în ea.

Gregor îşi frecă absent palma de braţul ei slab.

– Ştiu ce vrei să spui. Acum, când avem un plan, trebuie să înfruntăm posibilitatea descurajantă a unui eşec.

Ea încuviinţă din cap, simţind lâna moale a tartanului lui frecându-i obrazul. Alana ştia ce gust amar avea eşecul. Planul ei arogant de a-şi conduce fraţii la sora lor fusese un eşec de proporţii. Era ceva ce încă îi afecta mândria şi o nedumerea. Chiar n-ar fi trebuit să eşueze aşa de rău. Toate abilităţile şi darurile o părăsiseră şi asta nu avea sens. Era ca şi cum puterea care i le oferise acum i le luase dintr-odată, dar nu înţelegea de ce.

Alana ridică din umeri. Încă simţea că sora ei geamănă era în viaţă, nu-i venea să creadă că jumătatea ei nu mai era. Trebuia să existe un motiv pentru totul, un motiv pentru care Dumnezeu şi soarta conspirau să o ţină la distanţă de sora ei. Poate că Keira trebuia să treacă

vreun test, să afle un mare adevăr despre ea și i-ar fi fost greu cu sora geamănă lângă ea. Sau, cugetă ea, poate că *ea* era cea care trebuia să treacă un test. Alanei nu-i plăcea deloc ideea și-i ceru repede iertare Keirei pentru că sperase că sora ei era cea testată. Keira era drăguță, amabilă și inteligentă, mult mai capabilă să treacă peste un test al spiritului și curajului.

Își iubea tare mult sora și simțea că Keira era cu adevărat cea mai bună prietenă și aliată a ei. Alana admise cu tristețe că deseori o invidia. Keira era cea care semăna cu un cap de familie, frumoasă, cu părul negru, pielea albă și ochii verzi. Alana era mică și oacheșă. Keira avea adevăratul dar al vindecării, în vreme ce Alana era doar o bună tămăduitoare, folosindu-și cunoștințele și abilitățile, dar lipsindu-i atingerea și instinctele puternice cu care fusese binecuvântată Keira. Sora ei avea darul de a vedea. Alana avea doar o legătură cu sora ei geamănă care în mod ocazional îi aducea vise și intuiții puternice. Deși nici una din ele nu era colerică, Keira era cea blândă, cea dulce. Alana știa că avea o limbă ascuțită ca lama de cuțit. Chiar dacă era o prostie, știa că era la fel de iubită de familia ei precum Keira. Fiind a doua născută, Alana simțea uneori că venise pe lume drept umbra Keirei și niciodată nu se desprinsese de ea. Oftă, îngrozită de propria prostie.

– Asta a fost un sunet de jale, fetițo, zise Gregor. Ești sigură că nu ești supărată?

– Nu, doar mă gândeam cât mai avem de așteptat până când putem încerca să evadăm, minți ea, jenată de gândurile ei.

Gregor n-avea nevoie să vadă bine ca să-și dea seama că era mințit, dar nu insistă.

– Ce zici de un joc de șah ca să treacă timpul? întrebă el, sprijinindu-se de zid și trăgând-o cu el.

– Da, sunt pregătită să te bat din nou, zise ea. Poți să faci prima mișcare.

– Ce elegant din partea ta, zise el, bănuind că încrederea ei era justificată pentru că el nu câștigase încă nici o partidă.

Închise ochii, imaginându-și prețuita tablă de șah în minte și se chinui să decidă prima mișcare. Dacă era foarte norocos, de data asta avea să piardă în mai mult timp. Victoria lui avea să fie că îi ținuse pe amândoi ocupați în acea lungă așteptare.

Alana era întinsă deasupra lui Gregor, blestemând și chinuindu-se să respire. Era clar că avea să le ia ceva ca să descopere trucul, să aibă forța și echilibrul să acționeze ca un tot cât timp ea stătea pe umerii lui Gregor. Singura ei consolare era că el nu era mai bun decât ea la asta. O putea ține bine sus cât timp ea stătea nemișcată, dar el pierdea controlul în clipa în care ea încerca să miște grilajul greu de fier. În primele trei dăți când căzuse, el o prinsese cu destulă ușurință. Însă până și asta dădu greș.

– Cred că de patru ori este de ajuns în seara asta, zise Gregor, încercând să alunge durerea din cap, care se lovise de pământ cu destulă forță încât aproape să-l facă să-și piardă cunoștința.

– Sunt de acord, răspunse Alana pe o voce încă răgușită și nesigură după ce i se tăiase respirația. Poate mâine, între mese, ar trebui să exersăm și să ne mișcăm cât sunt pe umerii tăi.

– S-ar putea să fie înțelept.

Făcând un efort să se dea jos, Alana se întinse lângă el.

– Trebuie să învățăm să fim ca unu – ca o persoană foarte înaltă.

Gregor râse scurt.

– Da. Nu e așa de greu să te țin sus. Dar va fi nevoie de antrenament ca să stau ferm pe podea cât tu te chinui să miști blestemata aia de trapă. Crezi că o *poți* mișca în lateral?

– Da. Este adevărat că e destul de grea, dar pot să o fac. Trebuie să-mi dau seama cum să o împing în lateral fără să cădem. Sunt sigură că există o șmecherie.

– Bine atunci. Mâine vom exersa – mă mișc cu tine pe umeri și tu poți să încerci să-ți dai seama care-i șmecheria.

– Și apoi, după ce cinăm, încercăm din nou?

– Da. Și în următoarea noapte, și în următoarea, până când reușim.

– Oh, ce bucurie!

capitolul 3

– Aproape că te aud cum râzi de mine.

– Este o bucată de fier, Alana, zise Gregor. Nu pot să râd.

– Este o bucată de fier care m-a înfrânt trei nopți. Râzi?

Gregor aproape că râse și apoi tresări când Alana atinse una din multele vânătăi căpătate cu ea pe umeri. Știa că și ea suferea de pe urma eforturile lor de a scăpa, dar era încăpățânată. Adevărul era că Gregor avea senzația că fiecare eșec o făcea tot mai determinată. El fu cel care opri totul după câteva încercări în fiecare noapte, chiar dacă doar din teama că unul din ei se putea răni serios dacă nu făceau o pauză. Cu o noapte în urmă, Alana rămăsese inconștientă câteva minute tensionate și înspăimântătoare, când, după ce el o prinsese după ce se împiedicase din cauza poziției precare pe umerii lui, amândoi se loviseră puternic de peretele temniței. Când ea se moleșise în brațele lui, avusese un moment de groază pe care nu dorea să-l retrăiască.

I se păruse un plan așa de simplu, dar se dovedise că era prea complicat și apăreau pericole neprevăzute. Când cădeai pe piatră sau pe pământul tare, nu mai conta distanța la fel de mult cum conta felul în care aterizai. Cât timp se chinuiseră să miște bucata de fier ce le împiedica evadarea, Gregor își dăduse seama că Alana avea dreptate. Nu greutatea fierului era marea problemă, ci unghiul în care se apropiau de el. Alana trebuia să găsească forța să-l ridice, dar și să-l împingă în lateral. Asta însemna că trebuia să-și întindă și-și răsucească micul ei corp – asta era problema lor.

În clipa în care Alana începea să se îndrepte, cu câte un picior mic și desculț pe fiecare din umerii lui, Gregor o prindea de glezne. Crezând că avea să o stabilizeze, mâinile lui alunecau în sus pe partea din față a picioarelor ei. Cu brațele ușor curbate în jurul lor, o prindea ferm de partea din față a coapselor ei slabe. O simțea pe Alana cum tresărea ușor și cum mușchii de pe picioarele ei suple se încordau sub mâinile lui.

– Fetițo, zise el, încordează-te ca o coardă de arc! Așa scad șansele să ne poticnim.

Ultimul lucru la care se gândea Alana, când simțea mâinile alea mari urcând pe picioarele ei, fusese poticnitul. Aproape că se uita în jos să vadă dacă lua foc, așa de intensă era căldura pe care atingerea lui o trezea în ea. Nu era nimic seducător în atingerea lui, dar asta nu-i împiedica pulsul să o ia la goană. „Doar încearcă să te ții bine cât te chinui cu blestemata asta de bucată de fier", își spuse ea, dar corpul ei nu părea să asculte. Partea nepăsătoare din ea, care dorea bărbatul, nu era preocupată de efortul evadării; voia ca el să-i atingă din nou picioarele.

Alana se concentră să mute într-o parte grilajul de fier ce le bloca evadarea. O dureau mâinile, pline de zgârieturi și vânătăi, dar făcuse tot ce putuse să ascundă rănile de Gregor. Când își dădu seama că putea să stea pe umerii lui fără să tremure de frică și că se putea întinde spre trapă, fu hotărâtă să reușească. Instinctul îi spunea că Gregor avea s-o oprească dacă avea să vadă ce rănite îi erau mâinile. Aproape că o făcuse când ea se lovise de zid și leșinase, dar reușise să-l convingă să nu renunțe. Alana era absolut sigură că el avea să renunțe dacă avea să afle despre toate celelalte răni ce o dureau.

Alana ridică încet trapa. Întinzându-se cât putu de mult în sus, o împinse în lateral. Pe cât de mult o distrăgea strânsoarea lui Gregor asupra picioarelor ei, recunoscu că era mult mai în echilibru. Inspiră lent și adânc de câteva ori, își adună toată forța din brațe, zise o mică

rugăciune şi împinse grilajul. În urechi îi răsună zgomotul fierului greu lovindu-se de piatră, dar avu nevoie de un moment să-şi dea seama că, în sfârşit, reuşise. Nu-i venea să creadă şi se folosi de mâini pentru a verifica, pipăind deschizătura - acum complet neobstrucţionată.

- Am reuşit, şopti ea.

Chiar când Alana deschise gura să-şi anunţe mai tare triumful, fu trasă de pe umerii laţi ai lui Gregor. Cu respiraţia tăiată din cauza acestei coborâri subite, abia reuşi să articuleze un ţipăt de surprindere când el îşi deschise braţele pentru o îmbrăţişare viguroasă. Încă era năucită după efectul ameţitor al acelei îmbrăţişări când el o puse pe picioare şi se îndepărtă. O clipă mai târziu, simţi păturile aranjate în jurul umerilor. Alana îşi spuse că n-ar fi trebuit să se simtă insultată de faptul că Gregor părea complet neafectat de acea îmbrăţişare.

- Acum, fetiţo, zise Gregor, ştiu că nu va fi uşor să faci ce trebuie pe întuneric. Trebuie să fii foarte atentă cum te mişti acolo sus.

- Ştiu. Este foarte uşor să mă întorc şi să cad.

- Da şi, cum eu nu pot să văd, nu pot să fiu sigur că te pot prinde.

- Să mă prinzi, zici? Da, cred că asta sună un pic mai bine decât *să te las să cazi pe mine*.

Gregor râse uşor şi se întinse, pipăind un pic până când îi atinse braţul.

- Sus, atunci!

Alana se căţără pe el cât de atentă putu, până când ajunse din nou pe umerii lui. Îi fu mult mai uşor să ignore vaga senzaţie de teamă că era la înălţime şi într-o poziţie aşa de precară. Promisiunea libertăţii se dovedi un leac potrivit pentru acea nelinişte.

Ridicând cu precauţie braţele, le mişcă până când simţi marginea deschizăturii. Alana se trase în sus. Chiar când hotărî că trebuia să-i ceară lui Gregor să o ridice mai mult, el făcu încet asta. Nu avu nevoie decât de un moment ca să se tragă şi să iasă din groapă. Se întinse

cu fața pe podeaua rece din piatră, făcând un efort să se calmeze pentru că era aproape amețită de entuziasm și bucurie. Alana fu tentată să facă un mic dans, dar bănuia că ar fi dansat probabil chiar peste deschizătura temniței și ar fi căzut peste Gregor, care aștepta.

Încântarea ei pieri când văzu întunericul din jurul ei. Trebuia cumva să umble bâjbâind până ce găsea ceva de care să lege păturile. Apoi trebuia să revină cu grijă la groapă și să coboare frânghia din pături la Gregor fără să cadă în ea. Nu avea să fie ușor, se gândi ea când începu să înainteze încet pe podea.

Gregor se plimbă, se opri și ridică privirea la deschiderea temniței lor, apoi se mai plimbă un pic. Auzea doar câteva sunete vagi, indicând mișcările atente ale Alanei. Nu se auzeau nici o strigare, nici un semn că vreun Gowan dăduse de ea, iar asta era bine. Dar nu se simțea bine așteptând. Era foarte conștient de cât de greu îi era Alanei să se miște prin întuneric.

Amintindu-și fragilitatea ei, se așeză repede sub deschizătură și se forță să stea acolo. Era foarte posibil ca Alana să devină confuză în întuneric și să cadă înapoi în groapă. Mai erau câteva vânătăi de adunat până să fie liberi.

Blestemă. Libertatea încă era departe. După ce aveau să iasă din închisoare, trebuiau să iasă din fortăreață. Gregor nu putuse studia fortăreața și perimetrul acesteia când fusese adus, iar Alana văzuse doar puțin din ea. Asta însemna că le trebuia mult noroc ca să iasă. În acel moment, stând într-o temniță în care fusese ținut captiv mai bine de o săptămână și aproape logodit cu o femeie cu care nu mai voia să se însoare, Gregor nu era sigur că trebuia să aibă prea multă încredere în norocul lui.

Și nu știa de ce dintr-odată era așa de reticent când venea vorba de căsătoria cu Mavis. I-ar fi plăcut să creadă că reticența lui venea din faptul că avusese prea mult timp de gândire și ezitarea naturală a burlacului

de a se căsători, dar știa că era mai mult de atât. Ceea ce-și dorea cu adevărat era ceea ce fratele și vărul lui aveau – o parteneră a inimii, a minții și a sufletului. Gregor crezuse că acceptase faptul că nu era destinat să găsească asta, dar era clar că nu acceptase. Mavis era o femeie de treabă, care i-ar fi adus pământ și bani, dar nu era partenera lui adevărată.

Încruntându-se spre intrarea în temniță, Gregor avea senzația că adevărata lui parteneră se afla sus, bâjbâind prin întuneric și blestemând încet. Toate instinctele lui îi spuneau că nu era fetița care se prefăcea că era. Părea prea matură pentru gândurile ei și felul cum vorbea. Deși fuseseră atenți să ascundă toate indiciile despre cine erau cu exactitate, își povestiseră viețile, iar viața ei dădea de înțeles că era mai mare de 12 sau 13 ani. Desigur, dacă el se înșela, asta se putea dovedi de-a dreptul jenant. Unui bărbat nu-i plăcea să creadă că adevărata lui parteneră era o fetiță puțin mai mare decât un copil care putea fi al lui. Cu siguranță nu voia să descopere că avusese niște vise foarte scandaloase legate de un copil.

– Gregor! Ai face bine să te dai un pic în spate.

Asta *nu* era vocea unui copil, hotărî el.

– De ce? Nu mă pot răni păturile.

– Nu-ți cobor păturile. Am găsit frânghia găleții – e una groasă. Oh, și n-am putut să desfac nodul de la capătul cu găleata!

Gregor se dădu repede în spate. O secundă mai târziu, auzi cum cobora repede găleata. Ridică mâinile la timp ca să oprească găleata, ce se bălăngănea, să nu-l lovească în cap. Alana era inteligentă, o companie plăcută și fusese sursa unei călduri foarte bine-venite noaptea, dar era periculoasă pentru sănătatea unui bărbat, cugetă el în timp ce dezlega găleata. Cu siguranță, îi oferise ceva ce nu primise de la nici o altă femeie – o grămadă de vânătăi.

Legă sacii de capătul funiei.

– Trage proviziile, fetițo! După ce le desfaci, coboară din nou funia și voi urca.

Tresărind din cauza durerii de mâini, Alana trase în sus frânghia. Se chinui să deznoade nodul simplu făcut de Gregor pentru că nu mai avea degetele așa de rapide și erau un pic alunecoase din pricina sângelui. După ce aruncă funia înapoi, Alana trase sacii de lângă gaură și apoi căută ceva să-și învelească mâinile, dar și ciorapii și cizmele. Curățarea și îngrijirea mâinilor ei rănite trebuia să aștepte. Se rugă doar să nu fie la fel de zdrențuite cum le simțea.

Tocmai își învelea mâinile în fâșii rupte din cămașa ei de noapte când îl auzi pe Gregor ieșind din groapă. Când îl auzi punând grilajul peste groapă, aproape că îi spuse că se îndoia că Gowanii aveau să fie păcăliți de asta, dar își reprimă repede cuvintele. Probabil că era înțelept să acopere groapa când încă bâjbâiau prin întuneric, în căutarea unei ieșiri. Îi fusese teamă când se târâse prin jur, căutând ceva de care să lege frânghia din pături și încercase să găsească din nou gaura ca să coboare funia găsită la Gregor.

Când Gregor nu i se alătură imediat, Alana rămase nemișcată și ascultă cu atenție. Se îndepărta de ea și tocmai voia să vorbească pentru a-i da de știre unde se afla, când îl auzi exclamând încet și încântat. Un sunet familiar răsună în întuneric și, o clipă mai târziu, tresări când lumina pâlpâi. Clipi lent, încercând a se obișnui cu prezența subită a luminii. Se uită la Gregor, care puse torța în suport și se apucă să cotrobăie prin încăpere, ocolind deschizătura către temniță. Scoase altă exclamație când găsi ceea ce probabil erau sabia și pumnalul lui și apoi se întoarse cu fața spre ea.

Alana simți că i se tăie respirația. În ciuda bărbii aspre crescute, Gregor era un bărbat foarte atrăgător, prea atrăgător pentru liniștea unei femei. Deși ghicise că era înalt, suplu și puternic, niciodată nu-și imaginase așa o perfecțiune. Un piept lat, o talie suplă, șolduri slabe

și picioare lungi care alcătuiau genul de siluetă masculină ce făcea să tresară inima unei fete. A ei cu siguranță tresărea. În timp ce el se apropia lent, ea îi văzu eleganța fină a mișcărilor, forța agilă scoasă la iveală de fiecare pas.

Pe chipul lui nu părea să existe nici o imperfecțiune. Un păr lung, sclipitor și negru încadra o față făcută să prostească femeile. De la fruntea lată la maxilarul puternic, avea un chip creat din linii clare, sculptate cu pricepere. Sprâncenele lui închise la culoare erau ușor curbate și nu erau nici prea groase, nici prea subțiri. Genele lui erau suficient de lungi și dese cât să-i îndulcească puternica masculinitate a chipului. Gura îi era bine definită, cu buzele destul de pline încât să ajute acele gene să îndulcească un chip care altfel ar fi putut să fie rece, dur și să tenteze crunt orice femeie cu sânge în vene. Când veni suficient de aproape ca ea să-i poată vedea clar culoarea ochilor, fu nevoită să-i declare o bijuterie ametitoare, aproape de perfecțiune. Ochii lui aveau mărimea potrivită, nici prea mici, nici prea mari, și flancau nasul lung, drept în locul potrivit. Aveau o culoare frumoasă - un albastru argintiu care o făceau să ofteze ca o proastă îndrăgostită.

Și asta era problema, cugetă ea cu tristețe. *Era* îndrăgostită profund și probabil în mod irevocabil. Avea tot ceea ce ea considera perfect la un bărbat. Bărbatul pe care ajunsese să-l cunoască în întuneric era și mai impresionant în lumină. Chiar când își simțea inima bubuind cu emoții, dorințe și nevoi înflorind, simți cum i se strânse stomacul de suferință. Era prea perfect pentru o femeie mică, oacheșă, a cărei familie îi spunea cu afecțiune „pitulice"

Gregor o studie cu atenție pe Alana, fiind aproape sigur că nu era un copil. Nu avea o frumusețe elegantă, dar bănuise deja asta. Oricât de adorabil era chipul ei, era chipul unei femei. Un chip care, bănuia el, avea să își păstreze tinerețea mai mult decât oricare altul. Părul

îi era de un castaniu bogat, intens, amintind de ogoarele fertile și de lemnul elegant. Exact cum ghicise din atingerile ocazionale, părul ei era lung, dincolo de talie, des și rebel. Părea o greutate prea mare pe care să o care gâtul ei lung, subțire. Gregor bănuia că pe sub rochie avea ceva legături, după ce, într-o noapte, când ea dormise, îi pipăise rapid spatele și simțise marginile unui material pe sub rochie. Era curios să afle cât de înzestrată era, ghicind că putea să aibă sânii la fel de mici, precum îi era tot trupul, cu talia mică și șoldurile slabe. Dar Gregor știa că nu avea să-i fie satisfăcută curiozitatea până când ea nu avea totală încredere în el.

Atenția îi fu atrasă de chipul ei mic, oval. Ochii mari, căprui-aurii îi atraseră primii atenția. Cu gene dese și așezați sub niște sprâncene elegant arcuite, erau aproape prea mari pentru fața ei, ceea ce sporeau acel aer de inocență dulce pe care-l avea. Un nas mic, drept ducea la o gură care dezmințea acea expresie de puritate copilărească. Tocmai se întreba de ce în ochii ei se citea tristețea când observă legăturile de pe mâinile ei mici, cu degete lungi.

– Ce s-a întâmplat cu mâinile tale, fetițo? întrebă el.

– Ah, mă tem că le-am zgâriat un pic când m-am târât pe podea, răspunse ea. Acum sunt bine. Mai târziu, mult mai târziu, când ne vom opri să ne odihnim, mă voi ocupa mai bine de ele. Deci, acum ce facem?

Hotărând să nu insiste asupra rănilor suferite de ea, Gregor se uită în jur.

– Mai întâi ar trebui să vedem dacă există o ascunzătoare. Majoritatea turnurilor vechi au una. Ne-ar ajuta să ieșim mai repede din temnița asta. Dacă nu găsim, va trebui să încercăm să ne strecurăm afară din fortăreață și apoi să ieșim pe porți.

– O călătorie cu adevărat nesigură, murmură Alana, dar la fel de periculos poate să fie dacă stăm prea mult pe aici, nu-i așa?

– Da, așa că nu pierdem prea mult timp căutând o ieșire secretă.

Gregor găsi altă torță, o aprinse și i-o dădu Alanei. Ea se ridică și începu imediat să caute. Din nou se dovedi un aliat excelent, cugetă el în timp ce căuta altă cale de ieșire, nu cea directă și periculoasă. Nu doar că trebuiau să scape nevăzuți de Gowani, dar erau nevoiți să se îndepărteze cât mai mult de ei, înainte ca evadarea lor să fie descoperită. Asta n-avea să fie ușor fără cai. Numărând lent în minte, spera să-și dea seama cât timp trecea cât se orienta prin adâncurile întunecate ale fortăreței căpeteniei Gowan. O auzea pe Alana mișcând lucruri în timp ce căuta, dar ea nu ceru ajutor, așa că el se concentră pe propria căutare.

Când Gregor hotărî că pierduseră suficient din prețiosul lor timp, se întoarse spre Alana. Se simți neliniștit când nu o văzu imediat. Neliniștea se transformă în panică atunci când Alana apăru din spatele unei grămezi de butoaie. Porni spre ea, spunându-și că avea să examineze acea teamă pe îndelete mai târziu.

– Ce ai găsit? întrebă el.

Luându-l pe Gregor de braț, Alana îl trase mai aproape ca el să vadă în spatele butoaielor.

– Ascunzătoarea noastră. Oftă. Mă tem că nu-i un mare tunel prin care să putem merge. Și n-am putut să văd prea mult în el, dar bănuiesc că s-ar putea să ne târâm printre multe creaturi dezgustătoare care profită de spații nefolosite de mult. Dar cred că oricine o ia în față ar putea să țină lampa pe care am găsit-o, iar asta s-ar putea să fie de ajutor.

– Da. Majoritatea creaturilor dezgustătoare fug din fața luminii.

Studiind tunelul scos la iveală de mișcarea recentă a butoaielor, Gregor își reținu un blestem. Exista o mare șansă să-i scoată afară din fortăreață fără a fi văzuți și nu aveau de ales decât să profite de acea șansă. Dar avea să fie aproape o tortură. Chiar și cu felinarul, era destul

de întuneric ca Alana să fie tulburată. În ce-l privea, mereu evitase spațiile mici, închise. Îngheță la ideea de a se târî prin acel tunel, înconjurat de piatră și de mizerie. Aproape că spera ca el și Alana să fie urmăriți de câțiva Gowani, pentru că, după ce avea să treacă prin acel tunel, avea să fie mai mult decât mulțumit să-i omoare pe câțiva dintre ei.

– Ar trebui să plecăm, zise Alana.

Îi auzi reticența din voce și o împărtășea din toată inima.

– Speram la ceva mai mare, zise el, aprinzând felinarul.

Ceva care să amintească mai puțin de un mormânt, cugetă ea.

– Să sperăm că Gowanii l-au păstrat în condiții mai bune decât restul fortăreței, mormăi el, dându-i felinarul.

Ea ținu felinarul cât timp el stinse torțele. Cum era o lașă, se uitase o dată în acel tunel și ezitase să-i spună lui Gregor ce descoperise. Nu voia să intre. Nu voia nici să rămână. Alana își zise că tot ce trebuia să facă era să fie un pic curajoasă și apoi urma să fie liberă.

În clipa în care intrară în tunel, cu Gregor în față, Alana închise mica ușă de lemn în urma ei. Se simți sugrumată de panică un moment scurt, cu un copleșitor impuls de a ieși cât mai repede din tunel, dar se luptă cu acea teamă. Asta putea fi singura lor șansă de evadare și nu-și putea permite să o piardă din cauza slăbiciunii ei.

Când Gregor începu să se târască, ea îl urmă pentru a ține pasul, măcar ca să rămână în micul cerc de lumină. Acea lumină și prezența lui Gregor erau singurele lucruri care o ajutau să-și țină captive fricile. Își fixă privirea pe spatele lui Gregor. Încordat, bine definit și ferm, cu mușchi, era o plăcere să se uite la el cum se mișca. Mulți disprețuiau ciorapii și jiletca, considerând că era o fandoseală englezească, dar în acest moment aprecia cât de bine îi veneau hainele. Deși era jenant să-și

dea seama că în adâncul ei era o depravată, nu-și putea alunga gândurile de neconceput ce-i umpleau mintea. Gândul că i-ar fi plăcut să-l vadă gol îi ținea sub control lașitatea. Dar Alana se întrebă de ce era îmbrăcat așa de elegant, pentru că nu menționase vreo întâlnire importantă sau vreo vizită la curtea regelui.

Alungă neliniștea provocată de acel gând, gândindu-se la neamurile ei care îi spuseseră mereu să-și asculte intuiția. Existau multe motive plauzibile pentru care el să fie îmbrăcat așa de elegant. Chiar și vanitatea ar fi fost o explicație. Alana nu înțelegea de ce mintea îi tot șoptea că eleganța lui avea de-a face cu o femeie – un asemenea bărbat avea fără îndoială femei care să-i cadă la picioare. Dacă nu i-ar fi fost teamă că el ar fi trecut pe lângă ea pentru una mai frumușică, mai cu forme, și ea ar fi căzut la picioarele lui.

Alana își făcea morală cu asprime din pricina gândurilor depravate și a pasiunii nesăbuite când își dădu seama că Gregor se oprise și îngenunche. Se opri în călcâie și-l privi cum se chinuia să deschidă un zăvor gros de stejar deasupra capului. Când începu să se deschidă și-l murdări cu praf, ea luă repede felinarul din calea a ceea ce bănuia că avea să fie un puhoi crescând. Gregor se dădu și el repede la o parte când bănuiala ei se dovedi corectă, dar Alana era prea preocupată de faptul că, odată cu molozul ce intrase în tunel, nu intrase și altă lumină, ca să se bucure că avusese dreptate. Aparent libertatea avea să fie la fel de întunecată precum captivitatea. Sperase măcar la o lună plină sclipitoare.

Așteptă încordată cât timp Gregor se uită precaut, scoțând capul pe deschizătură.

– Unde s-a deschis? șopti ea.

– Afară, doar la câțiva metri de ziduri, răspunse el, lăsându-se pe vine lângă ea și stingând felinarul. În vreo zece metri suntem la adăpostul pădurii. Putem să ne târâm sau să alergăm. Tu alegi.

– Eu aleg ce crezi tu că e mai sigur.

- Ce zici de un pic din ambele?
- Ia-o înainte!

Când ajunseră la adăpostul pădurii, Alana se simțea obosită și era plină de vânătăi. Nu crezuse că avea să-i ia așa de mult sau că avea să o doară așa de tare să acopere o distanță atât de scurtă. Când simți prima picătură de ploaie pe chip, aproape că blestemă cu voce tare.

- Acum ce facem? întrebă ea, uitându-se urât spre cer.
- Fugim, răspunse Gregor.
- Cât de mult?
- Până ce nu mai putem face nici un pas. Apoi ne odihnim puțin și iar fugim.
- Oh, ce bucurie!

capitolul 4

De ce crezuse ea că ieșind din groapa în care o aruncaseră Gowanii însemna că avea să se încălzească și să se usuce? Alana se întreba asta, chinuindu-se să țină pasul cu Gregor. Era udă, îi era frig și era obosită. Foarte-foarte obosită. Răsărise soarele și trecuseră câteva ore, dar ei tot alergau. Gregor permisese să se odihnească de câteva ori și schimbase în mod constant pasul de la iute la încet și apoi iar iute. Alana știa că era o alergătoare excelentă, putea să meargă repede și să reziste mult într-un ritm intens, dar se temea că își depășise rezistența cu mulți kilometri în urmă.

Răceala ploii îi pătrunsese adânc în oase – asta pe lângă frigul simțit în temniță. O dureau oasele din cauza frigului, din cauza oboselii și pentru că depusese un efort prea mare. Voia să se întindă într-un loc călduros și să stea acolo o zi sau două, poate chiar o săptămână întreagă.

Își dădu seama că nici măcar nu era sigură spre ce fugeau, dar era prea obosită să-l întrebe pe Gregor. Alana hotărî că, atât timp cât fugeau departe de Gowani, pentru moment era suficient. Mai târziu avea să reia căutarea surorii ei. Osteneala îi adormise mintea și simțurile și se îndoia că își putea găsi sora chiar dacă aceasta ar fi fost la câțiva pași distanță.

Când Gregor se opri ca să bea niște apă din burduful lui, Alana se împiedică. O clipă mai târziu, simți cum se prăbușește de pe picioarele nesigure. Era prea obosită să mai blesteme când se lăsă pe pământul rece, noroios. Deși știa că nu era înțelept să stea jos, nu mai avea forța să se ridice. Apoi începu să tremure și auzi în urechi un șuierat moale. Ridică privirea și-l văzu pe Gregor

că se uita la ea, ținând burduful, și simți cum cade lent pe spate.

Gregor blestemă și îngenunche lângă Alana. Își strecură mâna sub umerii ei și o ridică din noroi. Își dădu sama că era inconștientă după felul în care capul ei căzu pe brațul lui și după moleșeala completă a corpului. Blestemă din nou când îi dădu părul de pe față. Pielea de sub mâna lui era fierbinte, în ciuda ploii reci ce cădea peste ei.

– Of, biata copilă! murmură el. Te-am forțat prea mult, nu-i așa?

O ridică și o așeză sub un copac, unde pământul nu era chiar așa de noroios. Își legă tartanul astfel încât să o poată căra ca într-un marsupiu, dar să aibă mâinile libere. Avu nevoie de câteva încercări, dar reuși în sfârșit să o așeze la pieptul lui în așa fel încât picioarele să-i atârne de o parte și de alta și să nu-i afecteze mersul. Ridicând lucrurile, porni în căutarea unui loc unde să se poată ascundă de Gowan până când ea avea să își revină.

Soarta le zâmbi și într-o oră găsi o casă mică din piatră. Când nimeni nu răspunse la bătăile în ușă, o deschise și privi în jur cu precauție, dar nu văzu semne de viață. Deși casa era mică, părea solidă și acoperișul din paie era încă intact. Gregor puse repede stăpânire pe adăpostul abandonat. O lăsă pe Alana pe podea, scoase câteva bucăți de cărbune pe care le avea mereu cu el și făcu focul. Era nevoie de lemne sau de mai mulți cărbuni, dar mai întâi trebuia să o usuce pe Alana, așa că o așeză lângă focul slab.

Mulțumindu-i lui Dumnezeu că se gândise să bage două pături în cei doi saci duși de el și Alana, Gregor se concentră să o dezbrace de hainele ude. Se rugă ca ea să rămână inconștientă până ce termina, pentru că era sigur că ar fi obiectat cu mare înverșunare la gândul de a fi dezbrăcată de un bărbat.

O descălță de cizme și de ciorapi, apoi îi șterse umezeala de pe picioare așa de viguros încât îi încălzi un pic

membrele. Deși era slabă și picioarele păreau destul de lungi în ciuda faptului că nu era înaltă, Gregor era din ce în ce mai convins că nu era ceea ce părea. Picioarele pe care le freca acum pentru a le usca erau prea bine proporționate pentru a fi ale unui copil.

Când îi dădu la o parte pelerina și rochia, blestemă încet. Cămășuța ei era la fel de udă ca hainele de deasupra. Gregor o dezbrăcă și apoi se lăsă pe călcâie și se uită la ea. Purta niște pantalonași delicați, feminini, dar atenția nu-i fusese atrasă de această ciudățenie. În jurul pieptului avea câteva rânduri de bandaje de pânză. Se îndoia că sub bandaje putea fi vreo rană.

Își aminti că trebuia să termine cu uscatul și să o încălzească, așa că scoase cuțitul și tăie bandajele ude. Niște sâni mici și plini ieșiră la iveală sub privirea lui apreciativă, vârfurile de un roz-închis fiind tari din cauza aerului rece. Simți apă în gură și dorința de a gusta acele sfârcuri lungi, tentante. Bandajele lăsaseră urme urâte pe pielea ei delicată.

Gregor își reprimă dorința ce-i înfierbânta sângele și se pregăti să-i dea jos restul de haine. Știind că era pe cale să dezvăluie secretele unei femei, fu surprins de cât de mult îl afecta imaginea Alanei complet goală. Coapsele ei erau ferme și suple. Șoldurile erau ușor curbate și stomacul îi era plat și neted. Între acele coapse frumoase se afla un mic v îngrijit de cârlionți maronii cu o puternică nuanță de roșu. Era perfectă, hotărî el.

Atunci își dădu seama că gâfâia. Dezgustat că se purta ca un animal în călduri care tocmai mirosise o femelă, o uscă repede pe Alana. O puse pe o pătură, căută prin lucrurile ei până când găsi o cămășuță curată și uscată și o îmbrăcă iute. Apoi o acoperi de la degetele picioarelor până la bărbie cu a doua pătură uscată.

Pentru a-și domoli dorința, se uită la mâinile ei, desfăcând cu grijă bandajele murdare. Când văzu cât de rău îi era zgâriate palmele, blestemă încet. Spălă cu grijă

zgârieturile, folosind apa din burduful lui și având grijă să îndepărteze toată mizeria și praful. Hotărând că poate era mai bine să-i lase mâinile nebandajate, le uscă prin tamponare. Își dorea doar ca și febra să fie la fel de ușor de tratat. Trebuia să facă mai multe pentru a stopa febra, dar știa puține despre asta.

Ridicându-se, Gregor se apucă să inspecteze mai bine cabana. Avu nevoie doar de câteva clipe să decidă că fusese abandonată recent. În cutia de lângă vatră încă erau niște turbă și lemne. Era surprinzător însuși faptul că exista o vatră și se întrebă pentru ce fusese folosită. După ce făcu focul, trase mai aproape o banchetă grosolană și întinse hainele ei ude ca să se usuce. Apoi reveni la explorarea lui.

Își dădu seama că ar fi trebuit să fie alertat de faptul că ușa era solidă – asta însemna că nu era o simplă casă. Deschise obloanele solide de la una din cele trei ferestre și descoperi geamuri din sticlă, un adevărat lux. Deși salteaua de pe pat era umplută cu paie, era îndesată și curată. Un om sărac ar fi luat cu el o saltea așa de bună. Gregor își aminti apoi că acea cabană era bine ascunsă în pădure, fără vreo zonă defrișată pentru agricultură sau creșterea animalelor. Începu să creadă că dăduse peste refugiul unei căpetenii, poate chiar un loc unde își aducea iubitele ca să nu le vadă soția. Gregor cugetă că era un noroc chior că omul era acum între amante.

Clătină din cap în timp ce se dezbrăcă de hainele ude, se uscă și se îmbrăcă cu haine curate și uscate. După ce aranjă a doua banchetă în fața focului, își puse și hainele lui la uscat. Nu se așteptase să găsească ceva așa de grozav când căutase un adăpost pentru el și Alana. Norocul clar îi zâmbea.

Pășind în încăperea din spatele casei, Gregor intră într-o mică bucătărie. Cine locuise acolo ultima dată lăsase câteva lucruri în urmă, dar se puteau dovedi utile. Era impresionat de faptul că soba era din două

părți, partea bucătăriei fiind construită mai mult pentru gătit. Și aici erau provizii de turbă și lemne. Atât timp cât Gowanii nu-i găseau, el și Alana puteau să rămână în confort până când ea se însănătoșea și-i recupera forțele.

Deschizând ușa din spatele încăperii, Gregor văzu ceea ce fusese evident grădina bucătăriei și o fântână. Pentru că nu voia să se ude din nou, puse o găleată afară chiar lângă ușă ca să adune apa de ploaie. Ce avea să se adune în ea putea fi suficient până când ploaia avea să se domolească și se putea duce la fântână fără a se uda până la piele.

Chiar când închidea ușa, un animal țâșni în casă și dispăru în camera din față, trecând prea repede pentru ca el să vadă exact ce era. Cu mâna pe cuțit, intră în încăpere și se opri să se holbeze la creatura cuibărită lângă foc. Indiferent cine locuise acolo, lăsase în urmă pisica. Faptul că animalul știuse exact unde să se ducă să găsească căldura era un motiv suficient pentru a crede că locuia acolo. Era udă, murdară și îngrozită, dar nu se mișcă în timp ce Gregor se apropie precaut.

Trecu o vreme, dar pisica îi permise, în sfârșit, lui Gregor să o usuce și să-i curețe mare parte din mizeria de pe blana gri. I se păru pentru o clipă că hârâia la el și că avea să-l atace, dar își dădu repede seama că sunetul profund, aspru nu era o amenințare; pisica torcea în semn de apreciere. Îi aduse niște apă într-un castron de lemn ponosit și-i tăie o bucățică din vânatul strâns de la ultima lui masă din temniță.

– Ai noroc că îmi plac pisicile, zise Gregor, așezându-se lângă Alana. Te-ai curățat destul de binișor. Urât mod de a-ți mulțumi pentru că te ocupi de șoareci să nu urce pe masă. Te-a lăsat singură, nu-i așa? Gregor bău din burduf. Și este o zi tristă pentru că am ajuns să vorbesc cu o pisică, mormăi el.

Pisica clipi la el cu ochii ei mari și galbeni.

Gregor clătină din cap și se uită din nou la Alana. Își puse palma pe fruntea și obrajii ei, apoi se încruntă. Clar avea febră, chiar periculos de ridicată, dacă judeca el bine. Își spuse că avea un nod în stomac de îngrijorare pentru o fată prea tânără să moară și care-i fusese și o bună tovarășă.

Se ridică și se duse la pat. Mută salteaua aproape de foc, hotărând că nu putea face un foc suficient de mare ca să încălzească cum trebuie întreaga încăpere până ce nu aduna mai mult lemn. Când luă pătura de pe Alana pentru a o întinde peste saltea, o studie câteva clipe.

– Este o fată frumușică și micuță, pisico, murmură el în timp ce așeză silueta moale a Alanei pe saltea și o înveli cu pătura. Destul de micuță pentru a se preface că e copil, deși nu știu de ce n-a avut încredere să-mi spună adevărul.

Pisica se uită așa de dezgustată la el, încât Gregor bănui că era femelă.

– N-ar trebui să fiu surprins dacă și *eu* fac febră. Sigur e semn de delir dacă într-adevăr cred că înțelegi ce spun.

Amintindu-și ce văzuse că se făcea pentru cineva cu febră, Gregor aduse găleata pe care o pusese afară să adune apa de ploaie. Căută cealaltă cămășuță pe care o văzuse în bagajul Alanei, o scoase și o rupse în fâșii. Dorindu-și din toată inima să știe mai multe leacuri, Gregor începu să o spele pe Alana cu apă rece în speranța că avea să îi scadă febra.

– Artan?

Uimit de vocea neașteptată și de enervarea subită pe care o simți când ea strigă numele altui bărbat, Gregor se uită la ochii ei febrili.

– Nu, sunt Gregor.

– De ce nu ne-au lăsat Gowanii să avem lumină în groapa noastră?

– Nu mai suntem în groapă acum, fetițo! Am scăpat, îți amintești?

Ea se încruntă și privi în jur câteva clipe.

– Oh, da! Am scăpat. Am ajuns departe?

– Destul de departe pentru moment și cred că se va dovedi o ascunzătoare bună.

– Ah, mă bucur să aud asta, pentru că mă simt foarte obosită.

– Cine-i Artan? întrebă Gregor și blestemă în gând.

– Fratele meu. Pentru o clipă, am crezut că este el. Ce prostie, pentru că nici nu știa că îl urmăream.

– De ce-l urmăreai?

Chiar dacă ea închisese din nou ochii, Gregor o aștepta să vorbească. Oftă când, după ce trecură câteva minute și ea nu depuse nici un efort să spună ceva, își dădu seama că nu avea să primească răspuns la întrebarea lui. Se părea că adormise la loc. Deși știa că somnul îi făcea cel mai bine, regretă că pierduse șansa de a obține niște răspunsuri la multele întrebări pe care le avea.

După ce o șterse, Gregor își aduse ceva de mâncare. Împărți cu pisica aproape jumătate din sărăcăcioasa lui porție de carne și hotărî că avea o inimă prea bună. Ieși afară cât să-și facă nevoile, se șterse de ploaia care-l udase și reveni lângă Alana.

Niciodată nu se simțise așa de neajutorat și detesta sentimentul. Frica putea să fie ceva mortal și nici măcar nu-și dădea seama dacă febra ei era produsă de vreo boală sau era o reacție naturală la extenuare, frig și umezeală. Chiar dacă ar fi putut găsi niște ierburi să le folosească, nu știa ce ar fi vindecat-o. Putea foarte bine să o otrăvească ignoranța lui. Gregor nici măcar nu era sigur că nu-și făcea de lucru când o ștergea cu apă rece și o forța să bea de fiecare dată când era posibil. Când începu să-i șteargă din nou chipul îmbujorat de febră, Gregor își promise că avea să își facă timp să învețe mai mult decât să oprească sângerarea unei răni până când era chemat un vindecător priceput.

– Cred că trebuie să o aduci pe bunica, zise Alana. Nu mă simt bine.

– Nu pot să-ți aduc bunica, fetițo. Nu știu unde este.

Când Alana începu să se agite, Gregor hotărî că ar fi fost mai înțelept să o mintă.

– Atunci trebuie să-mi găsești sora, pe Keira. Poate pe verișoara Gillyanne sau pe verișoara Elspeth. Chiar nu mă simt bine și ele vor ști ce să facă.

– O să le caut afară. Tu odihnește-te. De asta ai nevoie cel mai mult acum.

– Da. Somnul este un bun remediu, dar și unul dintre leacurile lor ar fi bun.

Când ea nu se mai mișcă, Gregor speră că adormise la loc. Spera și că ea nu avea să-și amintească ce spusese el. Dacă își dădea seama că o mințea, avea să-i fie greu să o țină calmă.

Unul dintre numele menționate de ea îi era cunoscut și se încruntă. Ewan, fratele lui, era căsătorit cu o femeie care avea o cumnată pe nume Gillyanne. Putea să fie doar o coincidență, dar nu credea că numele era așa de comun. Dacă lua în considerare faptul că Alana părea să ceară o vindecătoare și că Gillyanne pe care o știa el era vindecătoare, o astfel de coincidență devenea mai mult o posibilitate. Și dacă era aceeași Gillyanne, asta însemna că Alana era o Murray, cugetă el, încruntându-se. De ce călătorea o fată Murray singură și deghizată ca o copilă?

Asta era o întrebare la care nu avea să primească răspuns prea curând, se gândi el, luându-și tartanul acum uscat. Se așeză pe saltea lângă Alana, întinse tartanul peste ei și hotărî să se odihnească. Dacă știa ceva despre febră, acest lucru era că, înainte de a scădea, creștea. Exista o bună șansă ca în zilele următoare să nu prea aibă timp de somn.

Gregor tresări când unul din micii pumni ai Alanei îl nimeri puternic în maxilar. Era mult mai puternică

decât părea, se gândi el, chinuindu-se să o țină. Reușise să doarmă câteva ore înainte ca Alana să fie cuprinsă de nebunia febrei. De atunci reușise să mai doarmă câte o oră din când în când. După două zile și două nopți lungi de febră, era extenuat și speriat. Nu-i plăcea să vadă pe nimeni murind, cu excepția câtorva dușmani știuți, dar se simțea rece și gol într-un mod pe care nu-l înțelegea la gândul că Alana putea muri. Oftă profund ușurat când ea rămase nemișcată și începu să blesteme când Alana începu să plângă.

– Trebuie să o găsesc pe Keira, zise ea cu o voce groasă și aspră în timp ce plângea.

– Sora ta? întrebă el, băgându-și brațul sub umerii ei, ridicând-o și încercând să o facă să bea un pic de apă.

– Da, sora mea geamănă. Are nevoie de mine, dar ei nu mă lasă să o caut.

– Ah, și ai plecat să o cauți singură.

Gregor se așeză lângă ea, cu brațul în jurul umerilor ei, și o ținu lipită de el.

– O pot găsi. Sunt sigură de asta.

– Deci, mai este o fată micuță hoinărind prin ținut, da? Una la fel ca tine?

– Nu. Keira e frumoasă, inteligentă și dulce și are atingerea unei adevărate vindecătoare. Eu sunt doar o fată mică și oacheșă.

Gregor se uită surprins la ea, dar ochii ei erau din nou închiși.

– Ești o fată micuță și frumoasă.

– Nu, sunt doar o fată micuță. Keira este cea frumoasă. Toată lumea o iubește pe Keira, iar eu nu o pot găsi.

– O vei găsi. Scapă de febră, fă-te bine, fii puternică din nou și vom porni să o căutăm!

Ea nu-i răspunse, doar mormăi ceva despre frați proști și Gowani nespălați și adormi din nou. Gregor o așeză cu blândețe la loc sub pătură și tartanul lui. Când se ridică și se întinse, o studie. Era palidă, cu excepția nuanței roșii date febră, avea părul de un castaniu

monoton, de parcă boala îi furase toată strălucirea, iar buzele ei pline păreau arse de soare. Alana clar nu arăta bine și, cu toate astea, nu-i fu greu să-i vadă frumusețea. Se întrebă cine-i băgase în cap ideea că era *o fată micuță și oacheșă*. Se întrebă și de ce dorea să-l găsească pe cel care o convinsese că era banală și să-l bată până când vedea mai bine.

Alungând gândul, Gregor o înfășură bine. Trebuia să o lase singură în vreme ce căuta niște mâncare și lemne. Deși fusese de ajutor că găsise o găleată, o funie și câteva farfurii de lemn și halbe, nu găsise animale și avea doar câteva lucruri comestibile în mica grădină a bucătăriei. Nu doar că îi trebuia ceva de mâncare, dar era nevoie și de un fel de fiertură pentru a o hrăni pe Alana. Nu putea continua să se lupte cu febra dacă nu primea și hrană.

Dacă n-ar fi fost boala periculoasă care o răpusese pe Alana, Gregor ar fi zis că erau norocoși. Capcana pe care o pusese mai devreme prinsese un iepure gras și, după ce căută mai bine prin grădină, găsi câteva legume și câteva ierburi pe care le recunoscu. Deși unele nu erau coapte, erau mai mult decât bune pentru ce-i trebuia lui. Era bine că Alana încă dormea când el reveni, ceea ce-i oferi timp să pregătească mâncarea și să o pună în oala ponosită lăsată atârnată în vatră.

Abia când termină de pregătit masa Gregor observă ceva ciudat la Alana. Pielea ei părea să strălucească unde cădea lumina focului. Lăsând deoparte castronul, veni repede lângă ea și-i atinse fruntea. Era rece și acoperită cu transpirație. Gregor fu așa de ușurat că febra Alanei scăzuse în sfârșit, încât aproape chiui. Ocoli felina care-i lingea cu lăcomie castronul și aduse apă și pânză să-i șteargă sudoarea de pe piele.

După ce o șterse pe Alana și o aranjă între păturile uscate, Gregor era încordat de dorință. Era enervat și nedumerit. În ciuda părerii fratelui său mai mare Ewan, nu avusese niciodată probleme în a-și controla poftele.

Faptul că Alana avea nevoie de îngrijirea lui, că era bolnavă și depindea de el ar fi trebuit să fie de ajuns pentru a-i stăpâni poftele, dar acum dăduse greș. Niciodată nu fusese așa de tulburat de imaginea corpului unei femei sau de senzația pielii ei. Ar fi fost ușor să dea vina pe faptul că nu mai avusese o femeie de săptămâni întregi, dar Gregor nu se putea convinge de asta. Alana avea ceva ce-i înfierbânta sângele.

Și asta era ceva la care trebuia să se gândească bine, hotărî el în timp ce întindea la uscat pe banchetă cămașa pe care tocmai o clătise. Din clipa în care o cunoscuse pe Alana, dubiile lui legate de căsătoria cu Mavis crescuseră. Gregor știa că sentimentele lui fuseseră ținute sub control de posibilitatea ca Alana chiar să fie copila care pretindea că era, dar acea reținere fusese spulberată în clipa în care el îi scosese bandajele.

Gregor se așeză lângă Alana, făcând o grimasă când ea se cuibări lângă el. Înainte, când împărțeau patul, ea era îmbrăcată și el crezuse că putea fi o copilă. Acum era goală, iar el era prea conștient de toate formele moi, femeiești ale corpului ei. Febril și dureros de conștient. Era o foame ce părea să-i posede fiecare parte din el, nu doar vintrea nepăsătoare.

În trecut, ar fi trebuit pur și simplu să o seducă, să-și satisfacă poftele și să plece. Asta nu era un joc pe care să-l poată face cu Alana și nu doar pentru că ea putea să fie o Murray, o fată de viță nobilă cu o armată de neamuri în urma ei, toți pregătiți și dispuși să răzbune orice insultă la adresa ei. Alana însemna ceva pentru el, chiar dacă nu era exact sigur ce sau cât de profund era acel sentiment. Senzația tulburătoare că, dacă făcea dragoste cu Alana, nu putea să plece îl determina să fie precaut.

Avea niște decizii grele de luat, dar era prea obosit ca să le ia acum. Ci mai târziu, când mintea avea să-i fie iarăși ageră și nu avea să se simtă așa de neputincios. Și avea nevoie de câteva informații, cugetă el, închizând ochii. Cum ar fi cine era ea cu exactitate, de ce umbla

singură, ce se întâmplase cu sora ei și dacă era deja a cuiva. Gândul că Alana aparținea deja altui bărbat îl înfrigură, așa că alungă repede acel gând din minte. Da, se gândi el, trebuia să ia o decizie și, imediat ce Alana avea să se trezească și să fie bine, el putea obține răspunsurile de care avea nevoie pentru a lua acele decizii.

capitolul 5

Lângă ea dormea un bărbat cocoșat. Alana închise ochii și-i deschise din nou lent. Era încă acolo. Când cocoașa de pe spatele lui se mișcă, aproape că sări din pat. Faptul că era prea slăbită să se miște așa de repede fu singurul lucru care o ținu pe loc suficient cât rațiunea să triumfe.

Bărbatul care dormea lângă ea avea părul negru lung, lucios. Mirosul lui îi era familiar. Chiar și greutatea brațului în jurul taliei ei și sunetul respirației lui îi erau familiare. Își dădu seama că lângă ea dormea Gregor și zâmbi vag. Adormise cu sunetul acela ca un sforăit pe care el îl scotea de prea multe ori ca să nu-l recunoască acum, când avea timp să gândească clar.

Apoi Alana se încruntă. Din moment ce nu credea că îi putea crește cuiva o cocoașă pe spate într-o zi sau două, ce era acea umflătură? Ridică precaută cuverturile și calmul ei abia recăpătat se risipi imediat. Nu o deranjă deloc pisica gri care se uita la ea de pe locul ei cald, confortabil, pe spatele lat al lui Gregor. Dar faptul că era complet goală o deranja. O deranja mult.

Coborî repede păturile, rezistând puternicului impuls de a vedea dacă și Gregor era gol, și strânse păturile la piept. O mișcare ușoară în lateral îi atrase atenția și întoarse încet capul. Alana își dădu seama că se uita în ochii frumoși ai lui Gregor și simți că se îmbujorează.

– Sunt goală, șopti ea.

– Da, fetițo, ești, răspunse Gregor, întrebându-se alene până unde era ea îmbujorată.

– De ce sunt goală?

– Pentru că erai toată transpirată când te-a luat febra și am considerat că nu trebuie să rămâi în hainele ude.

Cealaltă cămășuță nu era suficient de uscată și pe a treia trebuit să o rup ca să am cârpe să te șterg.

În timp ce privea cum cuvintele se imprimau în minea ei, Gregor fu uimit de cât de profund se îmbujoră, entru că n-ar fi crezut că se putea înroși mai mult.

– Am făcut febră? întrebă Alana și imediat începu a-și minti câteva lucruri pe care le crezuse doar vise ciudate. Ah, cred că îmi amintesc că m-am simțit rău. Cât timp m avut febră?

– Aproape trei zile.

Alana coborî privirea la mâinile ei, strângând încă ine pătura la piept, și observă că palmele nu mai erau andajate și erau aproape vindecate. Știa că ar fi trebusă fie complet rușinată că Gregor avusese grijă de ea proape trei zile. Acum își amintea senzația cârpei reci tergându-i pielea, diminuând febra ce făcea ravagii în orpul ei. Existaseră probabil și alte intimități. Cu toate stea, nu se putea gândi decât la faptul că el știa acum că a nu era un copil. Poate că n-avea sâni mari, dar n-avea um să-i fi ratat când îi scosese bandajele.

El știa că îl mințise. Poate că *mințise* era un cuvânt rea puternic, se gândi ea. Pur și simplu nu-i corecta-e prezumția. Alana blestemă în gând. *Era* o minciună i scotea la iveală o neîncredere pe care de fapt nu o imțise. Avea să-i fie greu să-i explice de ce nu-i spusese devărul, mai ales că nici ea nu era complet sigură care ra motivul.

Se uită din nou la el. O privea atent, cu un zâmbet urbându-i buzele. În orice alt moment, i s-ar fi părut muzantă imaginea cu capul pisicii ieșind de sub pătuă. O privea la fel de atentă ca Gregor. Alana se întrebă acă exista șansa ca el să ignore pur și simplu minciuna.

– Ai o pisică pe spate, zise ea și-și dădu seama din xpresia din ochii lui că știa ce urmărea.

Expresia aceea îi spunea că nu avea să funcționeze.

– Știu asta, zise el.

– De unde a venit?

– Cine a locuit aici a decis să o abandoneze când a plecat. Alana, câți ani ai?

Întrebarea neașteptată o uimi, dar răspunse fără ezitare.

– 22.

Întorcându-se ușor ca pisica să plece singură de pe spatele lui, Gregor se așeză pe o parte cu fața spre ea.

– De ce-ți cauți sora?

– De unde știi?

– Tu mi-ai spus.

Alana hotărî că devenea prea vorbăreață când avea febră și făcu o grimasă. Era clar că dezvăluise destul, așa că ar fi fost o prostie să încerce să mai păstreze secretul. Din moment ce ea și Gregor erau uniți în încercarea de a scăpa de Gowani, era mai bine ca el să știe tot adevărul.

– Da, îmi căutam sora, pe sora mea geamănă, Keira, zise ea. N-am auzit nimic de ea de câteva luni, de când a murit soțul ei. Mă rog, nimic în afară de niște zvonuri foarte alarmante. Soțul ei a fost omorât cu cruzime, pământurile i-au fost luate de un om rău, ea a fost rănită grav și a fugit sau a murit ori este ținută prizonieră. O poveste sumbră după alta la fel de sumbră.

– Nu s-a dus nici unul dintre oamenii voștri la fortăreața ei să afle adevărul?

– Doi. Când primul nu s-a întors, s-a dus altul. S-a întors, dar a trăit suficient cât să ne spună că Keira nu era prizonieră, că se zvonește că a fost rănită, dar a scăpat și că însuși diavolul i-a luat pământurile.

– Așa că ai plecat să o cauți?

Gregor se ridică din pat înainte de a ceda puternicii dorințe de a o strânge în brațe.

Alana se uită la el când se dădu jos din pat. Purta doar pantalonii. În timp ce se întinse, ea urmări cum se flexară mușchii spatelui lat și ai picioarelor lungi, bine formate și simți că îi revine febra. Fu nevoită să-și reprime un protest delicat când el începu să se îmbrace. Era o plăcere să se uite la el. Era păcat să acopere toată acea

frumusețe. Îndepărtă gândurile depravate și reveni cu mintea la căutarea Keirei.

– Frații mei Artan și Lucas s-au hotărât să plece în căutarea Keirei. Am dorit să merg cu ei. Până la urmă, Keira este sora mea geamănă. Și-ar dori să fiu alături de ea, mai ales dacă e rănită. Dar nimeni nu mi-a ascultat dorința. Așa că am plecat pe furiș și mi-am urmărit frații, cu intenția de a mă alătura lor când eram suficient de departe de casă, pentru a nu mă putea trimite înapoi.

Nu era tot adevărul și se simți puțin vinovată din pricina asta. Dar precauția era necesară. Oamenii se agățau de multe superstiții când venea vorba de gemeni. Uneori, oamenii trimiteau la moarte al doilea născut sau omorau chiar ei copilul. Temerile iraționale erau sporite când se afla de legătura apropiată care exista între cei care împărțiseră același pântec. Deși Alana nu simțea că Gregor ar fi gândit așa, nu voia să recunoască faptul că era prea lașă să afle.

Gregor făcu focul și puse oala cu tocană la încălzit.

– Și ai pierdut urma fraților tăi?

– Da, deși cred că i-aș fi putut găsi dacă nu apăreau Gowanii.

– Ținând cont de pericolul spre care este posibil să se îndrepte, chiar ești surprinsă că nu au vrut să mergi cu ei?

Se întoarse din nou cu fața spre ea și îi aruncă una din acele priviri bărbătești, cea prin care spunea că se purtase ca o femeie fără minte, condusă de emoții și nu de înțelepciune. Strânse din dinți. Alana inspiră adânc de câteva ori pentru a se calma. Ținând cont de necazul peste care dăduse, el probabil își considera justificată opinia. Era tentant să sublinieze faptul că el, un bărbat mare și puternic, dăduse peste același necaz, dar își ținu gura. Își dădu seama ce însemna maxilarul lui încordat. Dacă se certa cu el, nu obținea altceva decât o durere de cap.

– Keira are probleme. Este datoria mea să fiu cu ea.

Deși putea să-i înțeleagă nevoia de a ajuta la găsirea surorii ei, Gregor tot credea că acționase nesăbuit. Avea senzația că și ea credea la fel, dar avea să fie mort de zece ani înainte ca ea să recunoască așa ceva. Oricum nu câștiga nimic dacă se certau pe tema asta. Era mai interesat să afle cine era ea și ce avea de gând să facă după ce aveau să scape de Gowani.

– Ai putere să te îmbraci? întrebă el, hotărând să aștepte să mănânce pentru a-i mai pune întrebări.

– Da, răspunse ea, fiind sigură că putea măcar să-și acopere goliciunea înainte de a fi obligată să-i ceară ajutorul.

Gregor îi dădu hainele și apoi ieși din casă pentru a se ocupa de nevoile personale. Acum, când ea nu mai era inconștientă, știa că trebuia să fie mai atent la pudoarea ei. Trebuia să găsească forța să-și controleze pofta dacă trebuia să o ajute. Putea doar să spere că ea avea să-și recapete forțele repede, ca să aibă singură grijă de ea, fără vreun ajutor din partea lui.

După ce Alana își trase pe ea cămășuța, pantalonașii și ciorapii, era așa de slăbită încât tremura. Se întinse pe spate și se chinui să se liniștească. Evident că febra îi afectase serios forța. Probabil aveau să treacă destule zile înainte ca ea și Gregor să poată pleca din acea casă, iar asta o îngrijora. Alana era convinsă că Gowanii îi căutau. Acest adăpost se putea transforma foarte ușor într-o capcană. Oricât de proști erau Gowanii, se îndoia că bărbații aveau să le permită ei și lui Gregor să mai aibă vreo ocazie de a scăpa dacă îi prindeau. Groapa întunecată și umedă avea să devină și mai sigură.

Alana se cutremură la gândul de a reveni în acea temniță fără lumină. Îi era un pic rușine, dar prima ei preocupare, când se gândea la posibilitatea de a fi închisă din nou, nu era sora ei. Era propria sănătate. Alana spera că avea să devină la fel de robustă ca de obicei

și că își putea recupera repede forțele. Își dorea să se afle cât mai departe de Gowani.

Gregor se întoarse chiar când ea se întindea după restul hainelor. Alana se înroși, dar nu refuză ajutorul lui când veni să o ajute. În ciuda câtorva momente de odihnă, încă se simțea nesigură, iar mândria nu o putea îmbrăca.

Rușinată, rămase tăcută când Gregor o înfășură într-o pătură și o duse la o mică latrină din piatră în spatele casei. Ținând cont de faptul că până în urmă cu câteva zile dormiseră în același loc și de tot ce făcuse pentru ea cât avusese febră, Alana nu știa de ce era așa de jenată. Probabil pentru că acum nu mai era bolnavă și nu mai era întuneric.

Când Gregor o aduse înapoi în casă, o lăsă jos, în picioare, dar o ținu bine de umeri.

– Poți să stai aici un pic, fetițo? O să fac patul la loc.

– Da. Se sprijini de zid. În cel mai rău caz, dacă picioarele mele se vor dovedi prea slăbite, voi aluneca pe perete și mă voi așeza pe podea.

El râse ușor, dar se grăbi să ducă salteaua înapoi pe pat, aranjând păturile cum fuseseră când salteaua era pe podea. Nu prea mai avea lemne la îndemână și vremea se îmbunătățise, așa că nu credea că mai era nevoie ca ea să doarmă în fața focului. Când reveni la Alana, chiar era în pericol să alunece pe perete și să se așeze pe podea. O ridică și o duse pe pat.

– Febra m-a slăbit rău de tot, murmură, așezându-se pe pat, cu spatele la perete și cu pătura peste picioare.

– Te-a lovit rău, așa este, zise Gregor și se duse să-i aducă niște zeamă din tocana de iepure. Încearcă să bei un pic din asta. Dacă îți cade bine la stomac, mai târziu poți să iei din carnea care a fiert în ea.

Alana sorbi din zeamă și aprecie cum îi încălzi interiorul. Nu era cea mai bună mâncare gustată vreodată, dar era suficient de bună pentru moment. Majoritatea bărbaților știau să facă mâncare de tabără, iar Alana

recunoscu că Gregor chiar încercase să facă o mâncare care să-i tenteze apetitul. Se consideră norocoasă că el nu prăjise pur și simplu iepurele pe o țepușă și nu-i oferise o bucată de carne pe care să o rontăie. Dar spera că nu avea să mai dureze mult și putea savura carnea de care se bucura Gregor.

El îi luă castronul gol, îl puse lângă al lui și se așeză lângă ea pe pat.

- Acum, fetițo, poate-mi răspunzi la câteva întrebări.

- Poate, zise ea, dacă și tu faci la fel.

- Bine, e destul de corect, dar cred că poți să începi tu. Cine ești?

Din moment ce nu mai avea sens să-și țină secret numele, răspunse:

- Alana Murray de Donncoill. Și tu?

- Gregor MacFingal Cameron.

- Trei nume?

- MacFingal este creația tatălui meu pentru că s-a certat cu neamurile lui Cameron. Cred că ai auzit de câteva dintre neamurile mele. Fratele meu Ewan este căsătorit cu Fiona MacEnroy, sora lui Connor MacEnroy, căpetenia de la Deilcladach, care e căsătorit cu...

- Verișoara mea Gillyanne! Alana se uită fix la el, cu gura aproape căscată de surprindere, apoi se încruntă. Nu pari foarte surprins de întorsătura ciudată a sorții.

- Păi, ai vorbit despre unele dintre neamurile tale cât ai avut febră. Gillyanne a fost unul dintre numele menționate și de asta n-am fost la fel de surprins ca tine.

Un pic neliniștită, Alana se întrebă ce mai spusese, dar rezistă impulsului de a-l întreba pe Gregor. Dacă spusese ceva prea rușinos și revelator, mai bine nu afla. Avusese de-a face cu destui oameni cu febră ca să știe că, atunci când ai grijă de unul, devii fără să vrei confident, afli prea multe secrete. Unul dintre secretele care încă mai rămâneau era atracția crescândă pe care o simțea față de Gregor și se ruga să nu fi bolborosit despre asta.

- Soarta clar se joacă cu noi, murmură ea.

– Soarta, norocul – bun sau rău – și câteva decizii proaste. N-ar fi trebuit să-ți urmărești frații și n-ar fi trebuit să călătorești singură.

– Tu de ce călătoreai singur?

Asta nu era o întrebare la care Gregor voia să răspundă, cel puțin nu spunând tot adevărul.

– Singurii însoțitori pe care-i puteam lua erau oameni pe care nu-i cunoșteam bine. Din moment ce nu se auzise de probleme prin ținutul de care nu voiam să mă lovesc, am crezut că pot ajunge singur acasă.

După felul în care el nu-i întâlni privirea când îi răspunse la întrebare, Alana crezu că nu-i spunea tot adevărul. La început, se simți supărată din cauza lipsei lui de încredere și apoi se certă pentru ipocrizie. Nici ea nu-i spusese tot adevărul. Putea să fie pur și simplu reticent, să nu-i spună că se întorcea acasă de la vreo întâlnire. Cum ea nu voia să audă de vreo femeie din viața lui, nici măcar de vreo aventură pasageră bazată pe o dorință la fel de pasageră, hotărî să nu insiste asupra chestiunii.

– De ce te-ai prefăcut că ești copil? întrebă el.

Mulțumită de distragerea de la gândurile cu Gregor cu altă femeie, Alana răspunse:

– Am crezut că voi fi mai în siguranță. Nu știu dacă Gowanii m-ar fi tratat diferit dacă ar fi știut că sunt femeie, dar probabil e cel mai bine că nu i-am testat niciodată.

– Sunt surprins că neamurile tale nu sunt în căutarea ta.

– Ah, sunt, dar i-am ocolit. N-au insistat prea mult, așa că probabil au găsit mesajul pe care l-am lăsat, în care le-am spus exact ce fac.

– Dar te-ai pierdut și de frații tăi, nu-i așa?

– Da, dar sunt sigură că i-aș fi regăsit dacă Gowanii nu m-ar fi prins.

Își dădu seama după expresia chipului său frumos că se îndoia serios de asta.

– Unde crezi că e sora ta?

– Nu sunt sigură. Tot ce știu este că nu-i moartă și că are nevoie de ajutor.

– Atunci o vom căuta. Și pe frații tăi. Pare că oricine pornește spre Ardgleann dă de necazuri. Acum, când ți-ai început căutarea, ar fi bine să o termini, dar nu singură. Nu o să fie vreun soț sau vreun logodnic care să vină în căutarea ta, nu-i așa? Nu vreau să fiu prins în genul ăsta de probleme.

Gregor își dădu seama că detesta ideea ca alt bărbat care să aibă vreun drept asupra ei.

– Oh, nu! Nici un soț și nici un logodnic.

Cel puțin nu încă, adăugă ea în gând. Tatăl ei era gata să-i găsească un soț, iar ea era pregătită ca el să facă asta. Alana bănuia că tatăl ei nu se ținea de plan în acest moment, dar nu știa cât făcuse înainte ca ea să plece de la Donncoill. Era sigură că, pe oricine ar fi ales el, tot era nevoie de aprobarea ei înainte să se ajungă la vreo înțelegere de logodnă. Cum nu-și dăduse consimțământul pentru nimeni, hotărî că nu trebuia să menționeze această mică complicație. Nu voia ca Gregor să afle că tatăl ei trebuia să-i găsească un soț pentru că nici un bărbat nu o ceruse de soție. Poate că așa se proceda la alții, dar femeile Murray aveau voie să-și aleagă partenerii, iar ei i se părea umilitor că nici măcar nu avusese ocazia să facă asta.

– Mi-a fost greu când Keira s-a măritat și s-a dus la Ardgleann, zise ea și-și dădu seama că încă o durea această pierdere. Și pentru ea a fost greu, dar, ca majoritatea femeilor, își dorea căminul ei și copii. Donald MacKail părea să fie un om de treabă. Dar din puținele scrisori pe care ea le-a scris nu reieșea vreo urmă reală de fericire. Ceva nu era în regulă. Am fost sigură de asta. Până la urmă, am cerut să mi se permită să mă duc la ea doar pentru o scurtă vizită, să văd cu ochii mei cum stau lucrurile. Nici măcar nu sunt sigură că a primit scrisoarea aceea, pentru că la scurt timp am auzit că un om pe nume Rauf Mowbray a luat Ardgleann, că Donald era

ort, probabil omorât, și Keira era dispărută. Am pre-
pus că ea a fugit de la Ardgleann și se întorcea la noi.
um ți-am spus, la scurt timp au apărut multe zvonuri
mbre despre faptul că Mowbray era un animal, iar
:ira fusese grav rănită.

– Și apoi s-a hotărât ca frații tăi să o caute? Nu a suge-
t nimeni să se meargă cu armata la Ardgleann?

– Ba da, sigur că da, dar s-a hotărât că ar fi mai bine
așteptăm să aflăm soarta bietei Keira. Din puținul pe
re l-am aflat despre Mowbray, dacă l-am fi provocat,
:ira ar fi putut fi omorâtă dacă încă era la el. Când am
ecat eu, se făceau planuri de luptă, dar nu urma să se
că nimic până ce nu știam ce s-a întâmplat cu ea.

Gregor clătină din cap.

– Dificil, mai ales dacă se ascunde de Mowbray. Da,
eu am auzit niște lucruri foarte sumbre despre acest
.rbat. Probabil oamenii tăi au dreptate să creadă că ar
norî-o dacă l-ar înfrunta și l-ar amenința. Dacă numai
mătate din ce s-a spus despre el este adevărat, e unul
ntre cei mai groaznici nelegiuiți. Și oamenii lui sunt
fel. Își puse un braț în jurul umerilor ei când ea se
tremură. Un om declarat proscris de Coroană merge
moartea lângă el. Știe că orice bărbat îl poate omorî
ră a păți ceva, așa că îi pasă prea puțin de fărădelegile
mise. Faptul că Mowbray încă trăiește arată că nu-i un
n ușor de încolțit sau de înfrânt.

– Și are o fortăreață în care să se adăpostească.

– Da. Oamenii tăi ar face bine să aștepte până când
r afla mai multe despre sora ta, despre Ardgleann și
:spre Mowbray.

– Eu știu, dar asta nu face lucrurile mai ușor de
portat.

Când ea se chinui să-și ascundă un mare căscat în do-
l palmei, el zâmbi slab și se dădu jos din pat. Oricum
a înțelept să pună distanță între ei. Îi fusese destul de
or să-și diminueze dorința când nu fusese sigur cu pri-
:e la vârsta ei, măcar pentru că fusese îngrozit că putea

avea asemenea sentimente față de un copil. Acum, după ce văzuse frumusețea de sub hainele ei, nevoia de a face dragoste cu ea părea să fi devenit o parte permanentă din el. Chiar și când ea avusese febră, îi fusese aproape imposibil să ignore ispita acelui corp mlădios, moale pe care-l spălase cu apă rece. Acum trebuia să-și amintească că faptul că abia își revenise, că încă era slăbită și că ultimul lucru de care avea nevoie era un prost plin de pofte îmbrățișând-o.

– Odihnește-te, fetițo, zise el, îndemnând-o cu blândețe să se întindă. Așa este cel mai bine. Te va ajuta să-ți recapeți forța pierdută din cauza febrei.

Ea adormi chiar când el trase pătura în jurul ei. Gregor clătină din cap când pisica sări în pat și se cuibări pe spatele Alanei. Pisică norocoasă, se gândi el. I-ar fi plăcut să fie acolo, cu brațele în jurul corpului ei mlădios și cu trupul lui sătul și cald după o partidă sănătoasă de făcut dragoste.

Când corpul i se încordă cu o nevoie aproape dureroasă, hotărî că era momentul să plece la vânătoare. Apucă arcul și săgețile pe care le luase de la Gowani și ieși din cabană. Lui Gregor nu-i păsa neapărat dacă prindea ceva, dar avea nevoie să se îndepărteze de Alana și să scape de dorința ce-i încețoșase mintea. Era momentul să ia niște decizii dificile.

Vinovăția îl măcina când acceptă că nu se putea căsători cu Mavis, în ciuda tentației de a primi zestrea ei. Asta îl făcuse să șovăie de mai multe ori, dar acum era hotărât. Mavis era o femeie de treabă și merita un soț mai bun decât unul care nu-i putea oferi niciodată toată inima lui. Încă nu era sigur dacă Alana era adevărata lui parteneră, dar știa cu siguranță că Mavis nu era. Dorința puternică față de Alana era dovada. Niciodată nu simțise ceva asemănător pentru Mavis și se îndoia că avea să simtă vreodată, indiferent câți ani ar fi fost căsătorit cu ea și cât de bună ar fi fost ea ca soție. Imediat ce avea să se întoarcă la Scarglas, avea să le trimită vorbă

lui Mavis și tatălui ei că logodna nu mai putea avea loc. Lui Mavis avea să-i trimită o scrisoare mai personală, în care-i să-i explice mai delicat și cât de onest îndrăznea care erau motivele lui.

Mai rămânea întrebarea ce să facă cu Alana. Era o femeie liberă de 22 de ani, o femeie gata să fie curtată de ani întregi. Dar Gregor nu se simțea încrezător în abilitățile lui de a curta. Nici pe Mavis nu prea o curtase, ci pe tatăl ei, pentru că el era cel care controla banii. Cumva, Gregor nu credea că puținele flirturi puse în practică cu Mavis – și avusese de-a face cu alte femei – aveau s-o impresioneze pe Alana. Trebuia să pună la cale un întreg plan, unul care să-l ajute să hotărască dacă Alana chiar era partenera pe care o căutase, dar fără a-i oferi vreo speranță falsă pentru viitor în cazul în care ea se dovedea a fi cea nepotrivită. Și o parte foarte mare din plan avea legătură cu seducția, pentru că nu avea de gând să ajungă la Scarglas fără ca măcar să o fi gustat o dată pe Alana Murray. De preferat, de mai multe ori.

capitolul 6

Un pumn mic îl lovi puternic în nas pe Gregor și ochii îi lăcrimară din cauza durerii. Blestemă și se mișcă iute să o țină pe Alana, care lovea și bombănea. Un moment, îi fu teamă că ea avea iar febră, în ciuda îmbunătățirii constante din ultimele trei zile. Dar nu simți acea fierbințeală în corpul slab țintuit sub al lui. Felul în care corpurile lor se lipeau îi provoca lui febră, dar ea din fericire era rece. Deși se blestemă în minte pentru că era un ticălos, îi plăcu modul în care corpul ei mlădios se mișcă împreună cu al lui câteva minute, după care el încercă să o trezească din ceea ce, își dădu acum seama, era un coșmar.

– Keira! strigă ea, încercând să se elibereze din strânsoarea lui.

– Liniștește-te, fetițo! Liniștește-te, murmură el. Este doar un vis.

– Are probleme! Are nevoie de mine!

– Nu, nu, sunt doar grijile tale, cele care te chinuie în vis.

Indiferent care era visul, Alana era adâncită în el. Gregor o săruta delicat pe chip în timp ce-i murmura cuvinte liniștitoare pe piele. Pielea ei era la fel de dulce și fină precum frișca. Abia când îi atinse buzele cu un sărut își dădu seama că ea, în sfârșit, rămase nemișcată. Gregor deschise ochii și o descoperi holbându-se la el, cu o expresie de șoc. Dar sub acel șoc, fu sigur că văzu sclipirea dorinței.

Alana se trezi dintr-un vis înspăimântător despre Keira în atingerea caldă a buzelor lui Gregor peste ale ei. Corpul lui tare era întins peste al ei într-un fel care

îi încălzea gândurile clar indecente. De data asta, nu exista nici un dubiu că o anumită parte foarte tare din corpul lui nu era provocată de un vis sau de nevoia de a se alina. Asta explica și de ce visele ei întunecate, neliniștite se transformaseră lent în ceva senzual. Keira și bărbatul care o amenința se șterseseră, fiind înlocuiți de imagini cu ea și Gregor, goi și unul în brațele celuilalt.

Imaginile îi rămaseră în minte, nedispărând când se trezi. Și acum gura lui era la un centimetru sau doi de a ei. Alana știa că ar fi trebuit să-l dea la o parte, dar nu se mișcă. Oricât de lipsită de experiență era, părea destul de sigură că Gregor voia să o sărute și avea de gând să-l lase. Nu doar acel vis scurt, senzual o îndemna să rămână nemișcată și să-l lase să dea frâu liber acelei intenții pe care i-o putea citi în ochii lui frumoși. Îl dorea pe Gregor de zile întregi, chiar dinainte să știe cum arăta. Alana își linse buzele în așteptarea unui sărut care să-i chircească degetele, un sărut după care deseori verișoarele ei suspinaseră.

Gregor privi vârful limbii Alanei mișcându-se peste buzele pline și simți cum i se strâng măruntaiele din cauza dorinței. Bănuia că era prea inocentă să-și dea seama de invitația pe care tocmai i-o făcuse, dar avea de gând să o accepte. Erau puține șanse să obțină ce tânjea, dar nevoia și curiozitatea îl făceau să accepte orice se putea și să spere că nu aveau să existe consecințe.

Îi atinse din nou buzele și o simți cum tremură ușor. Începu să o sărute, strecurându-și degetele în părul ei des, moale. Avu nevoie foarte repede de mai mult decât sărutul dulce, reținut, cu gura închisă pe care i-l dădea și o mușcă ușor de buza inferioară. Alana suspină delicat și el profită de deschiderea ușoară a buzelor ei. Felul în care ea se încordă pentru o clipă îi dădu de înțeles că probabil nu mai simțise niciodată limba unui bărbat în gura ei, iar gândul că el era primul care îi oferea un sărut era amețitor, intensificându-i dorința.

Se rugă să-şi poată ţină dorinţa în frâu suficient cât să nu o sperie.

Alana aproape că îl împinse, dar impulsul se dovedi unul efemer. Felul în care-i mângâia interiorul gurii o făcu să se agaţe repede de el, cerând tăcut mai mult din asta. Corpul îi era cuprins de dorinţă. Nu era aşa de inocentă încât să nu ştie unde puteau duce sărutările aşa de ameţitoare, dar hotărî să mai aştepte un pic înainte de a opri lucrurile.

Apoi Gregor îşi mişcă mâna ce o mângâia uşor pe lateral, urcând pe coaste şi pe sâni. Atingerea intimă aprinse un foc direct între coapse. Dar ce o şocă fu că simţea dorinţa *lui* aproape la fel de puternică, de parcă ar fi fost a ei. Aproape că îi simţea mirosul. Deşi auzise despre asta de la bunica şi mătuşa Elspeth, nu crezuse niciodată pe deplin. Cu siguranţă nu se aşteptase să se simtă chiar aşa. Alarmată de ciudăţenia momentului, îşi puse mâinile pe pieptul lui lat, ignorând senzaţia ispititoare provocată de toată acea piele netedă, întinsă sub mâinile ei, şi împinse.

El se tensionă şi apoi se ridică lent în antebraţe. Alana nu trebuia neapărat să vadă lumina din obrajii lui şi felul în care ochii i se întunecară într-o furtună puternică de nori albaştri sau chiar să audă cât de greu respira ca să ştie că încerca să-şi controleze dorinţa. O simţea. Bănuia că şi ea arăta la fel, mai ales că purta greutatea dorinţei lui şi a ei.

Dacă bunica şi mătuşa ei aveau dreptate, acest bărbat care se uita la ea, cu părul lui lung căzând peste obrajii ei, era cel pentru care era făcută. Gregor MacFingal Cameron era perechea ei. Dar nu ştia ce să facă. Următorii paşi îi puteau determina întregul viitor şi trebuia să se gândească bine la asta. Oricât de tentant era, nu se putea lăsa condusă de pasiune. Bunica şi mătuşa ei ar fi fost dispuse să parieze că pasiunea bărbatului ales era mai profundă decât ce avea el între picioare, dar Alana nu era sigură că putea fi aşa de curajoasă sau

îndrăzneață. Amintindu-și de poveștile despre toate încercările, necazurile și suferințele prin care trecuseră ambele femei înainte de a găsi fericirea, Alana fu și mai puțin sigură de propria îndrăzneală.

Gregor se uită la ea. Totul în el îi cerea să ignore respingerea tăcută a acelor mâini moi ce împingeau blând în pieptul lui. Se luptă din greu să-și subjuge acea parte nepăsătoare, lacomă. Ea avea tot dreptul să oprească jocul lor amoros. Se consolă cu ideea că dorința ei se aprinsese la fel de repede și puternic ca a lui, chiar dacă era un pic jenant că ea se controla mai bine decât el.

Își spuse că era prea curând, în timp ce respira tot mai constant și nodul tare de dorință din el se mai relaxă. Alana era o fată nobilă, inocența ei fiind confirmată de lipsa de experiență din sărutul ei. Nu era o femeie cu care să fii prea insistent. Dorința era ceva străin pentru ea, iar să o folosească împotriva ei ar fi făcut mai mult rău decât bine. Trebuia convinsă, sedusă ușor și învățată să se delecteze cu propria pasiune, nu să se ascundă timidă de ea. Din moment ce nu fusese nevoie de asta cu femeile pe care le cunoscuse în trecut, pentru că nu fuseseră nici inocente, nici timide, Gregor nu era sigur că avea asemenea abilități. Încă având în gură gustul amețitor al sărutului ei, era mai mult decât dispus să le învețe.

– Oh, îmi pare rău, fetițo, murmură el, rostogolindu-se de pe ea.

– Îți pare rău?

Alana resimți expresia lui de regret ca pe o lovitură puternică în piept.

– Da, mi-am pierdut tot controlul. Îndrăzni să o sărute repede pe obraz. Ești o fată frumoasă și am vrut să te gust. N-a fost frumos din partea mea să-ți fur un sărut când abia erai trezită și tremurai din cauza unui vis urât.

Ea oftă ușurată, îndepărtând acel junghi de suferință provocat de cuvintele lui. Pentru o clipă, se temuse că el îi cerea scuze pentru că o sărutase, că atinsese corpul cald de femeie de lângă el fără să știe cine era de fapt. Asta ar fi însemnat că acele sentimente care o alarmaseră așa de tare, senzația că îi simțise pasiunea la fel de bine ca pe a ei se născuseră doar în imaginația ei. Deși o neliniștea ideea că el îi putea împărtăși sentimentele, fusese foarte dezamăgită să creadă că se înșelase așa de tare. Scuzele lui că profitase de ea când fusese mai mult adormită decât trează erau acceptabile, deși ei nu i se părea că el arăta așa de vinovat.

– Da, chiar a fost un vis foarte urât, zise ea încet, negăsind altceva de spus cu privire la sărut și la scuzele lui.

Nu regreta deloc sărutul și nu dorea să-l îndepărteze prea mult spunând ceva greșit.

– Era în legătură cu sora ta? întrebă Gregor.

Alana oftă și se întrebă dacă ar fi trebuit să-i spună să nu-i mai mângâie părul. Hotărî să se poarte ca și cum nu era nimic neobișnuit într-o asemenea mângâiere, pentru că se simțea bine și își dorea cu egoism să continue.

– Da. Keira era în pericol. Un bărbat o amenința. Avea un aer așa de rău încât m-a înfrigurat. Se încruntă. Mai era cineva acolo care încerca să o ajute, un fetiță, dar bărbatul a dat-o cu ușurință la o parte. A pus mâna pe gâtul Keirei și a început să o strângă. Îi simțeam frica, chiar simțeam cum avea nevoie tot mai mare de aer, șopti Alana.

Gregor era uluit de detaliile coșmarului Alanei. Nu era plin de lucruri imposibile, semne rele sau demoni născuți din vreo teamă ascunsă, cum erau majoritatea. Părea mai mult o *viziune* decât un vis, mai mult o prevestire decât ceva imaginar.

Atunci își aminti dintr-odată câteva lucruri pe care le auzise despre Murray. Se spunea că mulți dintre ei aveau *haruri*, de la atingere vindecătoare la vedenii.

În plus, Alana era soră geamănă – avea și el în clan destui gemeni ca să fi aflat că uneori păreau să-și știe gândurile sau emoțiile celuilalt fără a rosti vreun cuvânt.

Dar se părea că Alana nu intenționa să susțină că avea vreun *har*. Gregor nu era sigur că îi plăcea faptul că ea avea un har. Asemenea lucruri îl nelinișteau, chiar dacă nu credea că erau lucrarea diavolului, așa cum mulți o credeau. Probabil din cauza acestei frici ea era precaută, dar își dădu seama că nu-i plăcea ca ea să-i ascundă anumite lucruri. Nu-i putea permite să ascundă asta, indiferent cât de neliniștitor era. Gregor spera doar că acest *har* se limita la ce se întâmpla cu sora ei geamănă. Ar fi fost inconfortabil să fie în preajma unui adevărat clarvăzător.

– Un vis foarte clar, fetițo, zise el. Sincer, aș zice că e o viziune.

Își dădu seama că avea dreptate după felul în care ea păli ușor și se uită îngrijorată la el.

– Nu, a fost un vis urât.

– Ah, fetițo, nu știi deloc să minți! Știu câte ceva despre Murray și *harurile* cu care mulți dintre ei au fost binecuvântați. Nu trebuie să-ți fie teamă pentru că eu știu.

– Nu, Keira este cea care are un har. Are atingere vindecătoare. Eu sunt doar foarte apropiată de Keira.

– Da, chiar foarte apropiată. Un astfel de vis rău te-a determinat să-i urmărești pe frații tăi, nu-i așa?

Alana oftă, închise ochii scurt și apoi se uită din nou la Gregor. Nu avea să accepte răspunsurile ei evazive. Vorbise prea sincer despre visul ei și nu avea cum să dea înapoi. Exista șansa ca Gillyanne să fi vorbit despre multiplele haruri ale familiei Murray, discutate prin clan un pic mai mult decât le plăcea lor, ținând cont de superstițiile periculoase ale oamenilor. Alana nu vedea vreun semn că Gregor era neliniștit de asemenea lucruri, dar simțea că era tulburat. Dar

putea să accepte, pentru că și ea era ușor neliniștită de asemenea lucruri.

Încuviință din cap, capitulând, și spuse tot adevărul.

– Da, așa a fost. Alana nu era chiar sigură de ce el îi zâmbea așa de frumos, dar se simți obligată să răspundă cu un zâmbet vag. N-am fost surprinsă când s-a aflat că era posibil să fi fost rănită și că fugise ca să se ascundă. Văzusem asta într-un vis. Omul rău voia să o rănească, dar în primul vis era arogant și avansa brutal.

– Și de data asta?

– Încă era așa, dar am simțit și o disperare în el. Furia înfrângerii, dacă are sens.

– Da, are. Înfrângerea îi înfurie pe anumiți oameni.

Gregor își dădu seama că neliniștea lui se risipise. Acum era în mare parte curios. Alana încă vorbea despre un vis, dar era o *viziune* și o știau amândoi. Era un pic surprins că se simțea așa de mulțumit pentru că ea încetase să mai nege, dar hotărî că totul avea legătură cu încrederea. Spunând un secret așa de periculos în fața lui, îi arătase că avea încredere că el nu urma să o trădeze. Oricine ar fi fost mulțumit de o asemenea încredere.

– Celălalt bărbat nu a fost nici în acest vis, zise ea.

– Care bărbat? întrebă el.

– Bărbatul frumos care a fost de asemenea rănit. În primul meu vis Keira era rănită, dar am mai avut unul. În acel vis bărbatul frumos era rănit, iar Keira îi îngrijea rănile. Plecau împreună, murmură ea și apoi se încruntă, încă nedumerită de ceea ce însemna asta.

Pe Gregor îl enerva să o audă referindu-se la celălalt bărbat ca la unul frumos.

– Cum arăta acest bărbat?

– Oh, frumos! Cum Gregor nu părea prea mulțumit de acea descriere vagă, Alana se chinui să-și amintească exact cum arăta bărbatul. Părul închis la culoare,

arămiu, ochii verzi-albaștri și trăsături foarte clare, perfecte. Înalt, suplu, elegant și puternic. Ridică din umeri. Frumos. Ciudat, dar asta o irita pe Keira.

Cu siguranță îl irita pe Gregor. Nu-i plăcea gândul că un asemenea bărbat hoinărea prin visele Alanei, chiar dacă era în compania surorii ei. Dintr-odată, fu nevoit să-și înghită râsetul. Era gelos pe un bărbat dintr-un vis. O clipă mai târziu se încruntă, hotărând că nu era deloc amuzant. Înainte nu fusese niciodată gelos și nu-i plăcea asta. Lucrurile dintre el și Alana se complicau foarte repede și, mai rău, ea părea să nu aibă habar de asta. Pentru un bărbat care aproape mereu avusese orice femeie dorise și fără prea mult efort, era umilitor.

– Vezi foarte clar în visele tale, fetițo, zise el. Faptul că în visul tău n-a fost nimic ciudat sau derutant îmi spune că nu a fost cu adevărat un vis, ci o *viziune*. Le ai des?

– Nu. Cele pe care le am sunt legate de Keira. Dar nu le consider un adevărat har, ci o legătură cu faptul că sunt geamăna Keirei, este doar legătura pe care o avem de când eram în pântec. Ea a avut una sau două vedenii despre mine. Mereu am știut când una din noi a înfruntat vreun pericol.

Pentru el, era mult mai acceptabil decât harul clarviziunii. Gregor putea să înțeleagă o legătură strânsă între surori.

– Da, asta înțeleg, pentru că vărul meu Sigimor are un geamăn – au fost momente când spunea că pur și simplu știa că geamănul lui avea necazuri. Am doi frați care pretind că au o abilitate similară și că știu asemenea lucruri unul despre celălalt.

– Trebuie să o găsesc, zise încet Alana, cu vocea tremurând de teamă pentru sora ei din cauza grozăviilor din visul ei.

Gregor își puse brațul în jurul taliei sale și o trase mai aproape de el.

– O vom găsi. Nu poți să umbli iarăși singură prin țară, fetițo, știi bine. Ai avut noroc că Gowanii au respectat deghizarea ta în copil. Îmi pare rău să o spun, dar altora nu le-ar fi păsat dacă nu era o femeie în toată firea. Poate că Gowanii sunt niște proști, dar este clar că au un dram de onoare. Nu te poți aștepta la asta de la toți pe care-i vei întâlni și nici nu-ți vei găsi prea repede frații. Va trebui să-i cauți și pe ei. Te voi ajuta.

– Dar tu te îndreptai spre casă, protestă ea, deși i-ar fi acceptat cu bucurie ajutorul.

– Nu este absolut necesar să ajung la Scarglas. Pot să mă duc acasă mai târziu.

Ar fi fost bine să aibă un bărbat puternic alături de ea cât o căuta pe Keira. Alana detesta să recunoască, dar când pierduse urma fraților ei, se temuse. Nu-și dorea să repete experiența de a fi din nou singură într-un ținut pe care nu-l cunoștea. Când apăruseră Gowanii, fusese dureros de conștientă de propria neputință. Oricât era de inteligentă și rapidă, acceptase adevărul dur că uneori nu era suficient pentru a supraviețui.

Fără îndoială, aveau să existe câteva probleme din cauza prezenței lui Gregor alături de ea, mai multe decât înfruntase ca să scape de Gowani. Nu avea șanse să se vindece de puternica atracție față de acest bărbat. Era aproape imposibil să ia vreo decizie bine gândită în legătură cu el dacă Gregor se afla lângă ea zi și noapte, cum era acum. Nu fusese ușor să-și controleze pasiunea când fuseseră întemnițați împreună, chiar dacă era întuneric și el o crezuse o copilă. Mai rău, își revenise după febră și descoperise că sentimentele erau încă puternice. Scurta îmbrățișare pe care tocmai o împărtășiseră doar îngreuna lucrurile, pentru că încă îi simțea atingerea, încă simțea căldura amețitoare a sărutului.

Ridică din umeri după alt moment de gândire. Dacă el era perechea aleasă de soartă, nu putea să facă prea multe pentru a-și împiedica inima să se îndrepte spre el. Inima ei își urma propriul drum, indiferent dacă ea era alături de el câteva ore sau săptămâni întregi de călătorie. Deși avusese unele dubii cu privire la poveștile neamurilor ei despre găsirea perechii perfecte, despre momentul când se întâmpla asta și despre puținul control asupra propriilor emoții, mereu visase la o asemenea experiență. Doar că se așteptase ca jumătatea ei să fi fost un om obișnuit, unul mai potrivit pentru o femeie minionă.

Alana alungă iute acele gânduri. Cel mai important lucru acum era să-și găsească sora. Dacă pe drum se îndrăgostea de un bărbat și apoi avea să se aleagă cu inima frântă, era nesemnificativ comparativ cu viața Keirei. Visul pe care tocmai îl avusese urma să-i rămână în minte și să-i înghețe sângele până când avea să o vadă din nou vie și sănătoasă. După ce se întâmpla asta, se putea ocupa de ceea ce-i mai oferise soarta.

– Va fi liniștitor să am un ajutor, zise ea într-un final. În acest vis am văzut un bărbat încercând să o sugrume pe Keira, dar eu tot nu simt că e moartă. Cu toate astea, trebuie să o văd cu propriii ochi ca să fiu liniștită. Acum în viața ei este ceva întunecat și trebuie să mă asigur că a scăpat de el sau s-o ajut să facă asta.

– O vom găsi, Alana, zise Gregor. Vom găsi răspunsurile pentru tine și vom lăsa în urmă acea viziune întunecată. Îndrăzni să-i fure din nou un scurt sărut, o atingere iute a buzelor lui peste ale ei. Acum, odihnește-te! Mâine sau poimâine vom porni la drum.

– De ce ești nesigur?

– Vreau să fiu sigur că ești suficient de puternică și ca prima ta zi pe drum să nu fie în ploaie.

– Ah, un plan bun, murmură ea, întorcându-se cu spatele la el.

- Mulțumesc, zise el.

- Mereu trebuie să existe un plan.

- Ai avut unul când ai plecat după frații tăi?

- Da. Scărpină pisica pe urechi când aceasta se cuibări la pieptul ei. Ți-am spus. Îi urmăream până când ajungeam prea departe ca ei să mă trimită înapoi. Apoi m-aș fi alăturat căutării Keirei.

Gregor se abținu să-și exprime opinia că planul ei nu părea mai inteligent doar pentru că îl repeta.

- De ce ai crezut că vor avea nevoie de ajutorul tău?

- Din cauza legăturii pe care o am cu Keira. Eram convinsă că o puteam găsi.

- Ah, desigur. Visele.

- Da și o senzație, o chemare a inimii, dacă vrei. Eu și Keira am știut mereu unde se afla fiecare în copilărie. Nu a dispărut complet când s-a măritat și s-a mutat la Ardgleann. I-am simțit durerea, am simțit că era ceva în neregulă cu ea. Am crezut că e doar mâhnire, dar ce s-a întâmplat era mai mult și regret profund că nu am făcut nimic. Ar fi trebuit să acționez în clipa în care am simțit asta. Oftă și închise ochii, simțind că o ia somnul. Cu toate astea, cred că n-ar fi fost ceva diferit. Nu m-ar fi ascultat nimeni, așa cum au refuzat să mă asculte când i-am asigurat că o pot găsi.

- Ciudată poziția oamenilor tăi, ținând cont de cât de mulți dintre ei au propriile haruri.

- Așa credeam și eu. Soarta se joacă cu mine. Cei care ar fi trebuit să mă asculte nu au făcut-o. Am pierdut urma fraților mei chiar dacă sunt o bună călăuză. Și, în ciuda faptului că am un auz excelent și simt când se apropie pericolul, Gowanii au venit direct unde eram campată. Apoi, deși sunt iute, rezistentă și pot să mă ascund în tot felul de umbre, m-au găsit cu ușurință. La fiecare pas am avut probleme. Niciodată n-am fost așa de chinuită de piedici și de obstacole.

Cum Alana nu vorbise despre fantasmagorii, Gregor acceptă că avea acele abilități. O văzuse și el fugind

și știa că avea și rezistență, și viteză. Dacă ar fi superstițios, ar fi crezut că o mână nevăzută o mișca precum o piesă pe o tablă de șah, făcând tot ce putea pentru a o orienta pe o anumită cale. Se părea că avusese parte de un ghinion ieșit din comun, genul de ghinion care cerea o explicație. Clătină din cap pentru sine, refuzând să cedeze în fața toanelor capricioase. Totul era așa cum părea a fi - ghinion.

- Keira ar putea fi oriunde, zise el, revenind la problema legată de găsirea surorii ei. A fost rănită și era temătoare când a plecat de la Ardgleann. Cum poți să știi *unde* se ascunde?

- Legătura noastră, îți amintești? Alana își ascunse un căscat în dosul mâinii și simți cum mintea îi era cuprinsă de ceața somnului. Și da, era rănită. În privința asta nu am nici un dubiu. Deci, cât de departe se putea duce? Știu că ar fi ieșit de pe pământurile Ardgleann, dar după aceea nu cred că ar fi putut ajunge prea departe. Dacă ne îndreptăm spre Scarglas, sunt sigură că voi putea să-i dau de urmă, deși nu știu cum pot să fiu așa de sigură de asta. Doar știu.

Gregor nu era nici el sigur că ea putea să știe asta, dar nu simțea vreun impuls să-i zdruncine siguranța. Ea plănuia să se îndrepte exact spre locul în care își dorea el ca ea să meargă - spre Scarglas. Deși încă nu era absolut sigur că aceasta era femeia potrivită, așa cum Sigimor ar fi spus, devenea din ce în ce mai sigur cu fiecare zi. Voia să o ducă la Scarglas și bănuia că, până când aveau să ajungă acasă la el, avea să-și dorească să o păstreze acolo.

Înălță capul și privi peste umărul ei, zâmbind slab când văzu că ea adormise în timp ce el fusese prins în propriile gânduri. Pisica era cuibărită la pieptul ei, cu capul pe sâni. Brațul ei subțire era curbat protector. Gregor clătină din cap, așezându-se ușor lângă spatele Alanei. Făcu o grimasă când ea își mulă spatele în zona vintrei care încă îl durea. Avea să fie o noapte lungă.

Hotărî că, dacă era posibil, aveau să plece dimineață. Cu siguranță putea să își piardă mințile dacă petrecea prea multe ore singur cu Alana în cabană, cu ea cuibărită toată noaptea și în apropierea ei toată ziua, cu prea puține lucruri care să-i distragă atenția.

capitolul 7

– Alana, nu putem lua motanul!

– Nu-l putem lăsa pe bietul băiat, Gregor. Ar fi prea crud.

Gregor se uită la motanul aflat la picioarele Alanei, lipindu-se de piciorul ei și torcând. Își dădu seama că animalul avusese minte să-și aleagă cel mai bun aliat. Nici lui nu-i plăcuse ideea de a lăsa animalul în urmă. Din moment ce motanul fusese tratat ca un animal de companie de posesorul anterior al cabanei, bănuia că nu avea să se descurce singur. Dar acceptase faptul că asta trebuia să facă din moment ce el și Alana aveau un drum lung și greu în față, pe jos și, fără îndoială, cu Gowanii pe urmele lor.

– Un motan nu poate merge într-o asemenea călătorie, zise el, simțindu-se obligat să protesteze pentru ultima oară.

– Păi, este posibil să se rătăcească și știu că nu putem pierde timpul vânând pentru el, dar măcar putem să-l luăm cu noi. Pot să-l țin într-un bandaj pe care-l pot face dintr-o pătură ca să nu ne îngrijorăm că nu poate să țină pasul cu noi.

– În schimb, eu m-aș îngrijora că o să fim prinși de Gowani.

Fu nevoit să-și rețină râsetul la expresia ei de dezgust. Privi chiar îngrijorată spre motan, de parcă îi era teamă că animalul putea fi ofensat de o remarcă așa de insensibilă. Motanul părea îngâmfat.

– Oamenii nu iau pisicile la drum, zise el.

– Ba da, le iau. Verișoara mea Gillyanne își ia mereu cu ea pisicile oriunde se duce. Și mătușa Elspeth călătorește cu o pisică. Nu-i așa de neobișnuit.

Gregor hotărî că nu era înțelept să spună ce gândea, că, dacă neamurile ei făceau ceva, asta nu însemna că era normal.

– Trebuie să fii de acord acum și aici că nu vom pierde timpul căutând sau așteptând animalul, cel puțin până ce ieșim de pe teritoriile Gowanilor. Eu nu vreau să fiu trimis înapoi în acea groapă din cauza unui motan.

– De acord. O să fie un mic călător de treabă. Sunt sigură de asta.

Clătinând din cap, Gregor o ajută să lege o pătură ca un marsupiu ce-i atârna în față. Fu un pic surprins când motanul permise calm să fie pus înăuntru. Apoi Alana acceptă de bunăvoie sacul cu lucrurile ei și proviziile, dar Gregor era hotărât să fie atent la ea. Trecuseră abia patru zile de când scăpase de febră și nu voia ca ea să se extenueze prea mult.

După ce închise cabana, porni la drum, cu Alana mergând calmă alături de el. Merseră câțiva kilometri până când Gregor cedă impulsului de a se uita la ea. Mergea cu un pas hotărât, constant și nu dădea semne că ar fi fost slăbită. Însă ceea ce-l făcu să-și mute repede privirea fu imaginea motanului. Stătea confortabil în marsupiu, cu fața înainte. Doar capul îi ieșea printre pliurile păturii. Nici motanul, nici Alana nu păreau să creadă că era ciudat să călătorească așa. Gregor se temea că, dacă se uita prea des, în curând avea să râdă prea tare pentru a continua să meargă.

Începu să se întrebe dacă și el era un pic ciudat. Toate instinctele îi spuneau că această femeie mică era *potrivită*, că era *ce trebuia*. Chiar și când îi înșira slăbiciunile, cum ar fi fost teama de întuneric și de înălțimi, își amintea repede că ea nu cedase niciodată în fața nici uneia dintre temeri. Oricât era de mică, evident era puternică și rezistentă. Febra o doborâse, dar pentru scurtă vreme, și nu vedea vreo slăbiciune reală în asta. Pur și simplu nu avusese cum să alunge efectele frigului

și umezelii pătrunzătoare zile la rând. Gregor era încă cumva surprins că nu se îmbolnăvise și el.

De fapt, nu avea nimic de zis sau de gândit despre ea care să diminueze atracția pe care o simțea. Era complet diferită de orice femeie pe care o cunoscuse vreodată, dar toate acele diferențe îl fascinau. În ciuda dorinței nestinse, se simțea în largul lui cu Alana și avea încredere în ea. Nu putea să spună același lucru despre orice femeie din trecutul lui. Nici Mavis nu-l făcea să se simtă complet în largul lui și nu o cunoștea suficient de bine să spună că avea încredere în ea. Un motiv în plus să dea înapoi în fața logodnei înainte de a fi finalizată.

– Îmi doresc să-mi fi ascuns banii mai inteligent, zise Alana în timp ce scărpina absentă capul motanului.

Smuls subit din gândurile lui, Gregor fu nevoit să se gândească o clipă la ceea ce Alana tocmai spusese, după care întrebă:

– De ce?

– Păi, ca Gowanii să nu găsească așa de mulți. Mai mulți bani cu siguranță ne-ar ajuta acum. Am putea chiar cumpăra un cal.

– Ai avut o pungă grea la tine, nu-i așa?

– Destul de grea. Un cal ar face călătoria asta mult mai ușoară.

– Adevărat, dar i-ar putea ajuta și pe Gowani să ne găsească.

– Ah, desigur. Alana încuviință încet din cap. Un cal ar lăsa o urmă mult mai clară de urmărit.

– Ar lăsa, zise Gregor. Ar fi și ceva despre care ei ar afla mult prea ușor.

– Adevărat, mai ales cât mai zăbovim pe pământurile lor. Știi unde sunt hotarele lor?

– Nu, dar pot ghici.

– Poate ne oprim într-un sat și să întrebăm pe cineva.

Gregor clătină din cap.

– Dacă satul ăsta-i pe teritoriul Gowanilor, ne-am putea trezi prinși cu ușurință și ținuți pentru căpetenie. A trecut o săptămână de când am evadat, iar de data asta vestea se poate să se fi împrăștiat în lung și în lat. Va trebui să facem tot ce putem să nu ne vadă nimeni, nici cel mai sărac oier, până când vom fi mai siguri unde ne aflăm.

– Dacă nu ne putem opri într-un sat sau nu putem vorbi cu cineva, va fi mult mai greu de aflat, nu-i așa?

– Mă tem că da. Știu în ce direcție să ne îndreptăm, dar nu sunt sigur cât de departe de drumul meu am fost dus. Știi unde erai când te-au prins sau cât de departe și în ce direcție ai fost dusă?

– Nu, mă tem că nu. Ține cont că îmi urmăream frații, nu mergeam pe propriul drum și i-am pierdut, nu-i așa? Clătină din cap, detestând să recunoască asta, dar știind că era o prostie să continue să nege. Când au apărut Gowanii, am fost așa de surprinsă că nu erau frații mei, venind să-mi spună: „Ha! Te-am prins, pitulice!" Ar fi făcut un lucru așa de ticălos după ce m-ar fi prins că îi urmăresc. Dar este mai bine că nu erau aproape.

– De ce zici asta? Ar fi putut să te scape din mâinile Gowanilor.

– Da, dar apoi probabil ar fi fost mulți Gowani morți și, oricât sunt ei de enervanți, nu sunt sigură că meritau o pedeapsă așa de dură.

Gregor se uită la ea, nefiind sigur dacă ea se lăuda sau nu.

– Pari foarte sigură de asta.

Alana încuviință din cap.

– Foarte sigură. Frații mei sunt foarte buni luptători și un pic cam iuți la mânie. Ar fi perceput ca pe o mare insultă ceea ce au făcut Gowanii. S-au format cu unii dintre oamenii mamei mele, care trăiesc undeva adânc în Highlands, într-un loc foarte îndepărtat și dur. Cum la Donncoill este plin de băieți Murray, tatăl meu le-a

oferit șansa de a se pregăti altundeva oricui a dorit. Frații mei au considerat că le va prinde bine să facă asta. Au văzut-o ca pe o șansă de a avea o aventură. S-au întors ca niște războinici bine pregătiți, dar erau foarte duri și sălbatici în modul lor. Tata a muncit din greu să-i civilizeze un pic.

– Să-i civilizeze? Aș fi crezut că niște războinici curajoși care nu se sperie la gândul unei lupte grele sunt bine-veniți în orice fortăreață.

– Oh, tatăl meu nu dorește să schimbe asta! Dar părea că doar asta fuseseră pregătiți să facă. Cum spune tata, a trimis doi băieți fără tuleie care aveau ceva maniere și a primit înapoi doi sălbatici care cred că o discuție constă în a doborî un om până când acesta este de acord cu ce spui tu.

Gregor râse.

– Așa sunt multe dintre neamurile mele.

– Există o blândețe în frații mei, dar cred că mai degrabă și-ar tăia limbile decât să o recunoască. Se uită la hainele purtate de Gregor, de la pânza albă delicată a cămășii, vizibilă pe sub jiletca lui parțial legată, la ciorapii eleganți și cizmele fine. Ei nu ar purta haine așa de elegante, le-ar crede prea englezești. În mare parte se îmbracă cu tartanele lor și cizme grosolane din piele de căprioară. Mama i-a pus să îmbrace niște pantaloni pe sub tartan. Alana zâmbi când Gregor râse din nou. Nu mi-a spus ce le-a zis sau cum i-a convins, dar cred că a fost foarte convingătoare, pentru că n-au contrazis-o prea mult.

– Mai ai alți frați?

– Da. Patru. Toți mai mici. Trei frați și o soră. Și tu?

– Zeci. Aproape toți frați. Un lucru face bine tatăl meu, face băieți. Zâmbi scurt la expresia ei, ajutând-o să treacă peste o creangă de copac căzută. Avea o expresie de șoc și curiozitate. Tatăl meu n-a fost fidel nici unei femei până când s-a căsătorit cu Mab. Mulți cred că încerca să-și facă propria armată cu atâția copii. Mulți

dintre noi, eu și frați de-ai mei, ne-am temut că ar fi un pic nebun. Dar nu, a luat-o pe drumul ăsta din cauza unei vechi trădări. A fost și este un tată bun, chiar dacă n-am văzut asta până de curând.

– Bastarzii lui locuiesc cu voi?

– Da, cel puțin toți de care știe.

– Păi, ăsta-i un lucru bun din partea lui.

– Chiar este, deși nu-l scuză de nesăbuința de a face așa de mulți, făcându-și și dușmani la fiecare pas și fiind necredincios tuturor femeilor cu care s-a culcat ori s-a căsătorit. Încă refuză să rezolve complet chestiunea cu neamurile noastre și să ia înapoi numele Cameron.

În timp ce mergeau, Gregor îi povesti Alanei câte ceva despre tatăl lui. Acum, când nu mai simțeau nevoia de a ascunde cine erau, putea să vorbească mai onest despre viața și familia lui. Putea chiar să vorbească despre faptul că lucrurile se schimbaseră de când Fiona venise la Scarglas – și se schimbaseră în bine. Faptul că Alana era amuzată de asemenea povestiri, în ciuda șocului ei, îl făcea să se simtă bine într-un fel pe care nu-l putea descrie. Gregor hotărî că asta se întâmpla datorită faptului că nu ar fi fost dificil ca ea să locuiască la Scarglas cu el, dacă descoperea că asta își dorea.

Tocmai râdeau fiindcă el povestise cum, când era lună plină, tatăl lui și unii dintre bărbați se mâzgăleau cu vopsea albastră și dansau goi într-un cerc de pietre, când ajunseră la marginea unui câmp deschis. Era aproape complet înconjurat de o pășune pe care păștea oi. Gregor o îndemnă ușor pe Alana să se ascundă în spatele unor tufișuri cu spini cât timp el cerceta cu atenție noul obstacol.

– Eu n-am văzut pe nimeni, zise Alana. Nici măcar la casa aceea de la capătul câmpului.

– Da, nici eu, deși ai zice că trebuie să fie cineva prin preajmă, lucrând sau ocupându-se de turma asta de oi, zise el.

– Adevărat. Am putea ocoli, murmură ea, neputând să-și ascundă reticența de a face asta.

– Am putea, dar am adăuga câteva ore la călătoria noastră, care și așa-i suficient de lungă.

Acesta era crudul adevăr, se gândi Alana cu un oftat. Nici ea, nici Gregor nu știau cu exactitate unde se aflau, dar știau că erau foarte-foarte departe de unde voiau să fie. Un moment, se gândi să-i ceară să fure un cal și apoi alungă repede acel gând. Furtul era tot o fărădelege sau un păcat din cauza nevoii, doar dacă nu era făcut pentru că mureai de foame. Ei nu mureau de foame. Exista posibilitatea ca furând un cal să aibă și mai mulți oameni pe urma lor.

Își dorea să știe cât de lung era drumul pe care trebuiau să-l parcurgă. Măcar așa putea să numere fiecare zi. Dar, până când aflau exact unde erau, era imposibil. Aveau nevoie de un punct de reper, dar Alana se îndoia că puteau vedea unul prea curând pentru că trebuiau să stea departe de toate drumurile populate pentru a scăpa de Gowani.

Când Gregor se ridică lent, se ridică și ea repede în picioare.

– Crezi că e sigur să înaintăm?

– Nu, dar avem doar câteva opțiuni, răspunse el. Putem să stăm aici până ce se întunecă, să ocolim sau să ne asumăm riscul și să tăiem câmpul fără a fi văzuți. Sau, dacă suntem văzuți, să nu se dea vreun semn.

– Eu cred că ar trebui să înaintăm cu curaj. Alana ridică din umeri când el se uită la ea cu o sprânceană ridicată. Un marș în pas alert. Dacă ne vede cineva, probabil cel puțin o vreme va întreba cine le traversează câmpul. Apoi s-ar putea să ne ceară să ne oprim, dar cum acum nici măcar nu vedem pe cineva, va fi de la distanță. Am avea avans când va trebui să fugim.

Gregor rânji scurt.

– Este un plan la fel de bun ca al meu. Crezi că putem să alergăm foarte repede cât cari motanul ăla?

– Da, nu cântărește mult.

– Atunci hai să mărșăluim cu curaj înainte, zise Gregor în timp ce o lua de mână și porni înainte peste câmp.

Când ajunseră de partea cealaltă a câmpului, Alana simțea ca și cum fiecare mușchi din corp îi era încordat și gata să-i explodeze la următorul pas. Nu ajunseseră nici măcar la jumătatea câmpului când ea hotărâse că planul ei fusese prost și cu fiecare pas devenise tot mai convinsă de asta. Din casă ieșise un bărbat, însă doar se uitase la ei. Bănuia că omul se asigura că ea și Gregor nu furau nimic, dar asta îi sporise neliniștea.

– Păi, dacă Gowanii vin pe aici, sigur o să ne vadă cu ușurință urma, zise Gregor. Sau omul ăla a plecat deja să-i găsească și să le spună că ne-a văzut.

– Dacă știa că Gowanii ne caută, de ce n-a venit după noi? întrebă Alana în timp ce ocolea cu precauție o zonă noroioasă între marginea câmpului și mica fâșie de pășune dintre ei și copacii pe care-i căutau.

– De ce să riște să fie rănit? Punga lui nu s-ar îmbogăți dacă ne-ar prinde.

– Nu crezi că Gowanii oferi recompensă ca să ne prindă?

– Nu. Tot jocul cu captivi pentru recompensă a început pentru că punga lor era goală. Nu cred că ar fi dispuși să renunțe la nimic din ce au sau speră să câștige.

– Da, probabil așa e. Se uită în urmă la câmp și la oi. Dar, dacă astea sunt pământurile Gowanilor, n-ar trebui să fie atât de săraci. Este un pământ bun, cred, și oile alea par grase și sănătoase.

– Poate că căpetenia Gowan nu știe să profite din plin de ceea ce are sau astea nu sunt pământurile lui. Dar nu-mi vine să cred că am ieșit deja de pe pământurile Gowan. Nu îndrăznesc. Dacă nu sunt pământurile lor, sunt ale vecinilor sau ale neamurilor lor, deschise pentru ei ca și cum ar fi ale lor. Mai bine am trece repede mai departe. Și ar trebui să încercăm din răsputeri să lăsăm urme cât mai mici posibil.

Alana blestemă în gând Gowanii în niște moduri care i-ar fi șocat familia în timp ce iuțea pasul. O aventură își pierdea mare parte din farmec când trebuia să-ți petreci mult timp alergând sau ascunzându-se, se hotărî ea. Din moment ce alternativa era să se oprească și să-i înfrunte pe Gowani, nu-și exprimă cu voce tare plângerile și nu încetini pasul. Spera doar că nu mai erau mulți kilometri până când Gregor avea să spună că se aflau în siguranță, departe de Gowani.

Când se așeză pe terenul acoperit cu mușchi de sub un pin uriaș, Alana oftă delicat. Reuși să zâmbească vag când motanul ieși din marsupiu și privi în jur. Îngrijorarea că motanul putea să se îndepărteze prea mult și să se piardă apăru și dispăru repede. Motanul detesta să fie părăsit, iar Alana bănuia că avea să stea pe aproape ca să nu fie lăsat în urmă. Hotărî că, după ce avea să se odihnească puțin, avea să ia decizia finală cu privire la numele animalului, apoi căscă.

– Obosită, fetițo? întrebă Gregor, așezându-se lângă ea.

– Picioarele mele cu siguranță sunt, recunoscu ea.

– Da, cunosc senzația asta foarte bine. Îi cuprinse umerii cu brațul și o trase mai aproape. Recunosc, motanul s-a adaptat foarte bine călătoriei, zise el, distrăgându-i atenția de la cât de aproape o ținea înainte ca ea să apuce să protesteze cumva. Desigur, n-a trebuit să meargă deloc.

– Adevărat. M-am tot gândit la un nume pentru el. Alana știa că ar fi trebuit să iasă de sub brațul lui, dar își dădu seama că devenise tot mai lacomă după atingerea lui și era mult prea egoistă să refuze când i se oferea. Nu putem să continuăm să-i spunem *motanul*.

– Nu pare să-l deranjeze.

– Este tovarășul nostru de călătorie. Merită un nume cum se cuvine. Cred că i s-ar potrivi Carol cel Mare.

Se uită la Gregor cu ochii mijiți când el scoase un sunet sugrumat, pentru că știa că el încerca din răsputeri să nu râdă.

Tocmai voia să-l mustre pentru că râdea de ea când își dădu seama că el se oprise. Se uita la gura ei cu o expresie ce-i înteți pulsul. Alana știa că avea să o sărute. Și știa că ea nu avea să-l oprească, în ciuda vocii ascuțite de avertisment din mintea ei. Știa că se juca cu focul, dar era prea înfometată după căldura sărutului lui ca să-i pese.

Când îi atinse buzele provocator cu ale lui, se auzi suspinând în semn de protest față de cât de delicat era sărutul. Când el o cuprinse în brațele lui puternice, Alana își dădu seama că trecuse de mult de pericolul de a se juca cu focul și era foarte aproape de a-l accepta din toată inima. Își promise că după acel sărut avea să se retragă câțiva pași. Să mai guste o dată din dorința pe care el o trezea în ea și apoi să pună distanța foarte necesară între ei, ca să poată gândi clar și să afle cât de mult era dispusă să riște pentru acest bărbat.

Abia când Alana simți mâna lui Gregor pe sânul ei gol, degetele lui lungi chinuind cu măiestrie sfârcul dureros, ea își dădu seama că nu mai gândea. Se chinui să-și recapete capacitatea de a vorbi, dar îl auzi pe Gregor blestemând încet. Când își retrase mâna, ea își reținu protestul. Se simți înfrigurată și dezamăgită de pierderea atingerii lui. Chiar când era uimită de asta, el îi aranjă hainele și se ridică, ridicând-o și pe ea cu el. Începu să-și dea seama că *el* oprise lucrurile și se înroși de rușine. Se simți iritată de faptul că el deținea mult mai mult control asupra pasiunii, iar ea, evident, nu deținea deloc.

– N-a fost frumos din partea mea, murmură Gregor în timp ce îi lega corsajul.

Alana se gândi că făcuse foarte bine și apoi blestemă în gând. Abilitatea ei de a-și apăra virtutea în preajma lui Gregor era aproape inexistentă și ar fi trebuit să fie

foarte îngrijorată de asta, nu să se gândească tot timpul cum ar fi făcut el dragoste. Și, se gândi dintr-odată, dacă făcea ceva pentru care simțea nevoia să-și ceară scuze, de ce continua să o facă? N-avea nici un dubiu că el avea multă experiență și nu credea că era genul de femeie care să facă un bărbat să-și piardă mințile într-un val de pasiune. Gregor nu părea nici foarte vinovat. La fel ca data trecută, rostise cuvintele, dar nu dădu dovadă de prea multă convingere.

Își dădu seama că el încerca să o seducă, dar nu știa ce să creadă despre asta. Cu siguranță era flatant ca un astfel de bărbat să dorească să se culce cu ea, dar motivele lui puteau să fie josnice și insultătoare. Până la urmă, ea era singura femeie la îndemână. Se înfurie numai la gândul că el se folosea de ea pentru că era convenabil și era femeie și-l săgetă cu privirea. Poate că era proastă fiindcă își arunca inima și virtutea la picioarele unui bărbat care-i frângea inima și avea să plece, dar nu o făcea pentru un bărbat care o vedea doar ca pe o femeie cu care să-și satisfacă o nevoie.

Gregor se uită fascinat la expresiile de pe trăsăturile delicate ale Alanei. Putea doar să ghicească ce gânduri alergau prin mintea ei. Când ea miji ochii și căpruiul auriu se făcu aproape negru, nu trebuia să știe ce era în mintea ei ca să își dea seama că Alana era teribil de furioasă. Își dorea doar să știe care din multele lui păcate o înfuriase ca să poată răspundă la orice era ea pe cale să spună și să fie plin de căință când avea să facă asta.

– Încerci să mă seduci, se răsti ea. Ai hotărât că, din moment ce sunt la îndemână, ai putea la fel de bine să ai parte de puțină companie desfrânată în drumul tău?

Cum nu putea să contrazică prima ei afirmație, se gândi la cea de-a doua acuzație. Nu trebuia să pară ofensat când se ridică și se îndepărtă, pentru că de fapt se simțea oarecum insultat.

– Nu voi întreba ce fel de bărbat crezi că sunt dacă mă acuzi de așa ceva, pentru că bănuiesc că răspunsul tău doar mă va înfuria și mai mult. Acum, lasă-mă singur cât caut niște lemne pentru foc și, dacă am noroc, ceva de mâncare!

Alana se simți vinovată, privindu-l cum pleacă, și apoi își spuse să nu mai fie o proastă. Poate că nu era un destrăbălat insensibil cum insinuase ea, dar încerca să o seducă. Când se ridică să caute un loc pentru nevoile personale, ca apoi să se spele, hotărî că nu avea să-i ceară scuze. Avea tot dreptul să fie furioasă pe încercările lui de a o seduce. Dacă lui nu-i plăcea concluzia la care ajunsese ea, atunci putea să-i spună de ce. Adevărul era că își dorea ca el să o facă, pentru că i-ar fi mult mai ușor să decidă ce putea face cu dorința pe care o simțea față de el.

Când terminară de mâncat iepurele prins de Gregor, Alana descoperise că Gregor putea să stea bosumflat. Fusese la un pas să-i ceară scuze pentru cuvintele ei pentru a diminua răceala dintre ei, când el începu să se poarte cum o făcuse înainte de acea confruntare. Ușurată, nu se plânse când el aranjă un singur pat lângă un foc mic. Devenea un obicei ca ea să doarmă cu Gregor cuibărit la spatele ei și cu motanul la piept. Extenuată după o zi întreagă de mers, se cuibări lângă Gregor, puse brațul în jurul motanului și adormi.

Gregor oftă când o simți pe Alana cum se relaxează, adormind. Încântătorul ei spate curbat era lipit bine de vintrea lui, tentându-l și ținându-i dorința trează. Era un pic dezamăgit că nu îi ceruse scuze deoarece crezuse că el ar fi folosit-o de parcă era vreo hangiță ieftină pe care să o posede pentru câteva monede, dar hotărî că era parțial vinovat pentru acea bănuială. Așa că nu-i vorbi pentru a nu-i da ocazia să-i judece sentimentele.

Alana nu se considera atrăgătoare pentru un bărbat, așa că, evident, se îndoia de dorința lui față de ea. Își

dăduse seama de asta cu zile în urmă, după felul în care vorbise despre ea însăși. Trebuia să depună mai mult efort pentru a o face să creadă că o găsea într-adevăr foarte atrăgătoare. Nu era de ajuns să o convingă făcând dragoste cu ea, indiferent cât de dulce era. Dacă voia să pună mâna pe premiul după care tânjea, trebuia să facă mai mult decât să-i ofere plăcere corpului ei. Trebuia să-i câștige mintea și inima. Să muncească din greu pentru a câștiga ceea ce-și dorea. Lipindu-și obrazul de părul ei moale și cuprinzându-i ușor sânul, Gregor hotărî că efortul merita.

capitolul 8

Când urcă micul deal alături de Gregor și privi în jos la grupul îngrijit de case, Alana cugetă că era un sătuc drăguț. Oftă în tăcere când Gregor puse brațul în jurul ei și o trase mai aproape. Știa ce joc continua cu atingerile constante și cu sărutările lui. Încă încerca să o seducă. Alana nu era sigură ce simțea când se gândea că el reușea. Era descurajant să știe că era așa de aproape de a se lăsa sedusă de el după doar câteva zile. Ar fi crezut că un bărbat, chiar și unul chipeș precum Gregor, ar fi avut de oferit mai mult decât cuvinte drăguțe și sărutări fierbinți pentru a o face să renunțe la virtutea ei. Evident că, din păcate, se înșelase.

Carol cel Mare mieună delicat și Alana îl scărpină absentă între urechi. Se uită la Gregor, care privea încruntat spre sat. Era clar că nu era dornic să intre în sat. Amândoi aveau ceva bani, pentru că ascunseseră niște monede de Gowani. Nu credea că el ezita pentru că nu-și puteau permite o noapte la un han și câteva provizii. Nu credea nici că mai erau pe pământurile Gowanilor pentru că de patru zile călătoreau. Gowanii nu păruseră atât de bogați cât să dețină așa de mult pământ.

Avea câteva motive pentru care-și dorea să intre în satul pe care Gregor îl privea așa de precaut. Îi era greu să nu-l roage pe bărbatul de lângă ea să o lase să meargă la han ca să vadă dacă putea face o baie fierbinte. Alana voia și ceva de mâncare în afară de iepure fript. Știa că era o răsfățată, că existau mulți oameni care s-ar fi considerat binecuvântați dacă ar fi avut orice fel de carne la masa lor, dar chiar era sătulă de iepure.

– Intrăm în sat sau ne strecurăm pe lângă el? întrebă ea în sfârșit.

– N-avem cum să fim încă pe pământurile Gowan, mormăi Gregor.

– Așa mă gândeam și eu. Dacă ar avea așa de multe pământuri, ar fi bogați ca regele.

– Iar dacă mergem jos, s-ar putea să aflăm, în sfârșit, pe unde anume suntem.

– Da, și asta ne-ar fi de mare ajutor.

Știa că el doar își rostea cu voce tare gândurile în timp ce încerca să ia o decizie, dar Alana spera ca el să ia decizia repede.

– Și eu m-am săturat de iepure.

– Oh, da! fu ea de acord cu mai multă forță decât intenționase.

Gregor râse, o sărută pe un obraz și porni la vale.

– O să ne asumăm riscul, zise el, deși nu știu ce vor crede oamenii ăștia de treabă despre o fată cu o pisică într-un marsupiu.

Alana îl ignoră.

– Crezi că aș putea să fac o baie?

– Da, cred că avem destui bani pentru o baie, o masă și, dacă e așa de sigur cum arată, o cameră pe timpul nopții. O să fie o adevărată plăcere să nu mai dorm pe pământ o noapte.

Doar o cameră? se gândi Alana, dar nu zise nimic. Bănuia că existau destule motive întemeiate să ia doar o cameră și, din moment ce împărțeau un pat de când ea i se alăturase în temniță, era o prostie să se agite acum. Oricum probabil nu aveau suficienți bani pentru luxul de a plăti două camere.

Când ajunseră la micul han din centrul satului, Alana era prea obosită pentru privirile uimite, chiar precaute aruncate în direcția ei. Știa că era din cauza motanului pe care-l căra. Din păcate, nu avea un piept care să atragă atâta atenție, cugetă ea cu un mic zâmbet și apoi se încruntă la o doamnă ce se holba. Nu înțelegea de ce oamenilor li se părea așa de ciudat că îl căra pe Carol cel Mare. Mulți oameni călătoreau cu animale, iar o pisică

nu era făcută să meargă kilometri întregi. Rămase lângă Gregor cât timp el se târgui pentru o cameră, mâncare și o baie cu un hangiu cu burta rotundă care se tot holba la Carol cel Mare.

– Și motanul? întrebă omul.

– Da, domnule Dunn, și motanul, răspunse Gregor. Este animalul de companie al doamnei mele și se poartă foarte frumos.

– Este rănit? De asta îl purtați așa, milady? o întrebă domnul Dunn pe Alana.

– Nu, nu-i rănit, răspunse Alana. Pisicile nu pot umbla kilometri întregi ca un câine, nu? Așa că îl car eu. Nu este greu.

Blestemă în gând când bărbatul se uită la Gregor cu o expresie de compătimire fiindcă avea de-a face cu prostiile femeiești.

– Am paturi curate, să știți, zise domnul Dunn. Nu vreau să mi le umpleți de purici.

Alana tocmai voia să protesteze împotriva acelei calomnii la adresa motanului ei, când văzu un câine venind spre ei. Un câine foarte mare, foarte urât. Temându-se să nu se trezească în mijlocul unei gâlcevi între câine și Carol cel Mare, se tensionă, pregătindu-se să protejeze motanul. O ușoară mișcare în marsupiu o făcu să coboare privirea. Carol cel Mare se ascunse bine și rămase nemișcat. Câinele se așeză lângă hangiu și nu dădu nici un semn că văzuse o pisică așa de aproape.

– Motanul e foarte curat, îl asigură Gregor pe domnul Dunn, privind câinele și apoi marsupiul. Este și un laș, murmură el.

– Slavă Domnului! șopti Alana și ignoră rânjetul lui Gregor.

După câteva momente de târguit, omul îi conduse sus pe scări la o cameră. Alana își puse jos sacul și, după ce se asigură că nu fuseseră urmăriți în sus pe scări de câine, îl puse pe Carol cel Mare pe pat. Privi în jur și verifică subtil curățenia patului când era adusă cada

înăuntru. Era o cameră simplă, dar hangiul nu se lăudase degeaba când pretinsese că era curată. Se uită pe fereastră și văzu că aveau o priveliște bună spre curtea hanului, ceva ce se putea dovedi foarte util. Când Gregor păși în spatele ei, îl privi peste umăr și fu uimită când o sărută iute pe gură.

– Te las să te speli acum, fetițo, zise chiar când porni spre ușă. Nu prea mult însă. Amabilul domn Dunn este zgârcit cu luxul pe care îl consideră inutil, așa că am fost de acord cu o baie și câteva găleți în plus de apă încălzită.

– Promit să termin repede, zise ea.

– Bun. Eu îmi voi petrece timpul încercând să aflu unde suntem.

Abia se închise ușa în urma lui, că Alana începu să se dezbrace. Era dezamăgită că nu se putea scufunda în apa fierbinte ca să stea acolo până când se răcea și i se încrețea pielea ca un măr zbârcit, dar, în ciuda acestui lucru, era hotărâtă să savureze luxul. Un murmur de încântare îi scăpă când intră în apă. Cedă tentației câteva minute și doar se bucură de căldura apei ce-i pătrundea în corp, dar apoi își aminti că Gregor avea să se întoarcă în curând ca să facă și el baie.

Tocmai se încheia la singura ei rochie curată când Gregor bătu la ușă, iar ea îi spuse să intre.

– Ai descoperit ceva util? îl întrebă când el intră, urmat de doi băieți care cărau mai multă apă fierbinte.

– Da. Venind mai aproape de ea, îi adulmecă leneș părul ud. O să miros a trandafiri, deci?

Alana se înroși, dându-și seama că săpunul ei parfumat făcuse baia să miroasă a trandafiri, un parfum pe care nici un bărbat nu dorea să-l aibă.

– Îmi pare rău, murmură ea.

– Ah, o să se ducă. De fapt, mă rog să se ducă pentru că mă tem că trebuie să te rog să-mi dai săpunul folosit de tine.

Ea fu nevoită să-și rețină un râset când văzu grimasa făcută de el și arătă spre săpunul așezat cu grijă pe o bucată de pânză la uscat.

– Acum o să-ți permit să ai intimitatea ta, zise ea.

Gregor se încruntă.

– Nu sunt sigur că ar trebui să umbli singură. Rânji și îi făcu cu ochiul. Ai putea să rămâi și să mă speli pe spate.

Obrajii i se înfierbântară și își dădu seama că nu era din cauza invitației curajoase, ci din cauză că era tentată să accepte.

– Nu cred. Petrecem noaptea aici?

– Asta era planul, da.

– Atunci o să-mi petrec timpul în bucătărie, să văd dacă pot să fac rost de niște mâncare ca să o luăm cu noi pentru puținii bani pe care îi mai am. S-ar putea să coste mai puțin dacă mă duc la negustori, dar nu cred că ar fi înțelept să fiu văzută de mulți. Contez pe faptul că femeia de la bucătărie va fi dornică să bage câteva monede în buzunar despre care domnul Dunn să nu afle nimic.

Gregor încuviință din cap, dar tot se încruntă cu inima strânsă, privind-o cum plecă. Alungă neliniștea și se dezbrăcă repede de haine. Îi lăsase apa destul de caldă, așa că adăugă doar o găleată înainte de a intra în cadă. Adulmecându-i săpunul, chicoti amintindu-și-l pe Sigimor, care spusese că un om înțelept avea mereu la el propriul săpun. Se întrebă a ce mirosise cândva Sigimor și ajunsese atât de înțelept. Când începu să se spele, hotărî că săpunul ei nu mirosea chiar așa de rău și parfumul lui era suficient de slab ca să treacă repede. Simțise mirosuri mult mai intense și mai florale la unii bărbați de la curtea regelui care se credeau la modă, adevărați domni. Dar prea mulți păreau să folosească un parfum greu într-o încercare vanitoasă de a ascunde un corp nespălat de mult.

Un lucru pe care-l aproba din toată inima la Alana era curățenia. Nu se plângea că se murdărea, dar

nu ezita să se curețe cu prima ocazie. Înainte nu fusese așa de pretențios în privința asta, dar știa că, dacă acum s-ar fi dus la altă femeie, i-ar fi lipsit tare mult mirosul de piele curată parfumată cu trandafiri. Gregor oftă și începu să-și spele părul. Avea puternica senzație că acum ar fi întors spatele altei femeie pentru mai mult decât parfumul pielii ei.

Seducția Alanei se dovedea mai dificilă decât își imaginase el. Nu se îndoia că pasiunea ei era la fel de fierbinte și puternică precum a lui, dar inocența și incapacitatea de a crede în profunzimea dorinței lui se dovedeau niște scuturi foarte rezistente. Gregor nu era sigur de ce anume avea nevoie pentru a ajunge la premiul lui. Nu ajuta nici faptul că ea știa că el încerca să o seducă și că nu-i putea oferi mai mult decât pasiune drept răsplată pentru inocența ei. Nu-i putea face promisiuni. Nu doar că încă nu știa ce simțea sau ce voia, dar între ei se afla Mavis. Nu ar fi fost corect să-i facă promisiuni de viitor Alanei până când nu o informa pe Mavis că între ei nu avea să existe nici o căsătorie.

Ieși repede din apa ce se răcea și începu să se șteargă cu o pânză aspră din bumbac. Îl tulbura linia fină între curtarea Alanei și a nu-i face promisiuni pe care nu avea dreptul să le facă încă. Când o ținea în brațe, când o săruta și când îi atingea pielea fină, simțea impulsul de a-i promite tot felul de lucruri pe care nu le promisese niciodată vreunei femei. Gregor știa că asta ar fi trebuit să-i spună ceva, dar nu era prea sigur ce anume. Avea senzația că inima și corpul lui hotărâseră deja că Alana era perfectă pentru el, dar mintea era reticentă și nu voia să recunoască. Poate că ar fi fost înțelept să-și ia un răgaz ca să înțeleagă de ce era așa, cugetă el.

Gândurile lui rătăcitoare fură întrerupte dintr-odată când Alana dădu buzna în cameră. Căra un sac mare și Gregor se întrebă cum adunase așa de mult din ceea ce presupunea că era mâncare pentru călătoria lor. Apoi observă că se oprise dintr-odată și se holba la el.

Dintr-odată, își aminti că era gol și confirmă excitat cu o privire rapidă. Bănuia că ar fi trebuit să se acopere în grabă. Dar el rânji la ea.

– Ai venit cam târziu să mă speli pe spate, fetițo, zise el, făcând-o să ridice privirea de unde rămăsese fixată.

Alana clipi la Gregor, chinuindu-se să-și golească mintea de imaginea cu corpul lui gol. Știa că intrase grăbită în camera lor să-i spună ceva foarte important, dar uitase. Se temea că, dacă deschidea gura să vorbească, aveau să-i iasă niște cuvinte foarte jenante. Felul în care el rânjea îngâmfat îi spuse că nu avea nevoie s-o audă spunându-i cât de frumos era. I se păru ciudat că imaginea acelui corp înalt, suplu, musculos în toată gloria lui o făcea să vrea să sară pe el și să-i ceară să facă dragoste cu ea, chiar dacă imaginea cu mădularul lui stând mândru între picioarele lui lungi o făcea să se teamă. Acea parte arăta mult mai mare decât când o simțea lipită de spatele ei când dormea. Cum Dumnezeu voise ca bărbatul și femeia să se înmulțească, trebuia să creadă că s-ar fi potrivit în ea, dar îi era greu să creadă că ar fi trebuit să-i placă.

Când Gregor începu să se îmbrace, Alana își reveni lent. Alungă regretul pe care-l simți când vedea toată acea frumusețe masculină acoperită și începu să-și amintească de ce dăduse buzna peste el. Vizita ei în bucătărie îi adusese mai mult decât mâncarea pe care o căra.

– Trebuie să plecăm de aici, zise ea chiar când începu să bage în sac hainele de care se dezbrăcase înainte de baie. Acum!

– De ce?

Gregor se îmbrăcă mai repede când îi simți starea de neliniște și nevoia de acțiune.

– Domnul Dunn ne vinde Gowanilor.

– Gowanii sunt aici?

– Nu, nu încă, dar Dunn trimite după ei. A auzit că Gowanii caută un bărbat și o fetiță. Se încruntă când își aminti o parte din cuvintele bărbatului. L-am auzit

vorbind cu unul dintre oamenii lui – îl trimitea să-i caute pe Gowani. Dunn este sigur că tu ești bărbatul pe care-l caută, dar că fata care-i cu tine nu-i un copil. Apoi a zis că poate să înțeleagă confuzia Gowanilor, pentru că sunt mică precum un copil și slabă ca o scândură.

– Clar este la fel de orb ca Gowanii.

Alana se înroși de plăcere, deși știa că vorbele lui nu erau decât o lingușeală bine practicată pentru a-i liniști vanitatea rău afectată.

– Doamna Dunn era indignată când a auzit ce făcea bărbatul ei, dar nu de dragul nostru. A bombănit că asta le va dăuna afacerii dacă se afla că Dunn era dispus să vândă pe oricine dușmanilor. Asta chiar a supărat-o și așa mi-a dat sacul ăsta de mâncare, spunându-mi că nu vom avea timp să recuperăm banii pe camera asta și mâncarea pe care nu o vom mânca. Apoi mi-a spus să fugim de aici.

– Și asta vom face. Sunt foarte tentat să fur un cal din grajdurile lui Dunn pentru asta.

– Cred că se teme de asta, pentru că i-a trimis pe băieții ăia voinici să păzească grajdul.

Gregor blestemă.

– La motanul! Sper să ne putem strecura fără să fim văzuți. Își băgă repede lucrurile în sac în timp ce Alana îl băga pe Carol cel Mare în marsupiul lui. Iar o să dormim sub stele, fetițo!

Gregor băgă mâncarea în saci cât de repede putu. Gândindu-se la masa și patul plătite, dar pe care nu avea să le primească, luă și pătura de pe pat. Se rugă ca Gowanii să nu fie prin apropiere, pentru că el și Alana pierdeau mult timp doar pregătindu-se să plece. O apucă pe Alana de braț și ieși din camera lor, luând-o pe scările din spate pe care le descoperise cât o așteptase să-și facă baie. În timp ce o conducea pe un drum întortocheat, intrând și ieșind din clădirile satului, Gregor se uita după Gowani. Nu fu deloc surprins că Gowanii

ajunseră înainte ca el să o poată scoate pe Alana din sat. În ultima vreme nu prea mai avea noroc.

Uitându-se după Gowani, care umblau prin apropierea hanului, Gregor ajunse în sfârșit la capătul satului. Terenul liber pe care trebuiau să-l traverseze acum ca să ajungă la dealurile împădurite unde se puteau ascunde nu era foarte lat, dar știa că era suficient de mare încât să reprezinte un pericol pentru ei. Era nevoie doar de o privire din partea unui Gowan ca să-i vadă pe el și Alana, fiind complet expuși până ce ajungeau la copaci. Cum altă opțiune nu aveau, Gregor schimbă o privire de determinare fermă cu Alana și apoi porni spre copaci cât de repede putu. Nu fu foarte surprins să audă că ținea pasul cu el, pentru că îi știa deja abilitatea de a alerga, chiar și cu un braț în jurul marsupiului pentru a ține ferm motanul. Mai târziu avea să zâmbească gândindu-se cum ieșea capul motanului, cu urechile date pe spate și părând la fel de determinat ca el și Alana.

În clipa în care ajunseră la adăpostul copacilor și al umbrei acestora, Gregor se opri pentru a se uita spre sat. Simți un scurt val de satisfacție când văzu că nici un Gowan nu-i urmărea, val ce fu disipat de exclamația înceată de alarmă a Alanei. Gregor scoase sabia, întorcându-se. Gowanii avuseseră suficientă minte și lăsaseră un om în pădure de veghe. Acel bărbat ținea sabia spre Alana. Gregor simți o furie așa de fierbinte încât tânjea să-l doboare imediat pe om.

– Lasă-ne să trecem! zise Gregor. Nu suntem o amenințare pentru tine.

– Căpetenia mea vrea să fiți prinși, zise omul. Are nevoie de banii pe care răscumpărările voastre ni vor aduce și nu vă poate lăsa să scăpați fără să încerce să vă prindă din nou, nu-i așa? N-ar fi bine.

– Să mă dau la o parte și să-ți las loc să-l tai pe prostul ăsta în bucățele? îl întrebă Alana pe Gregor.

– Dacă ești așa de amabilă, draga mea, murmură Gregor.

– Plăcerea e de partea mea. N-ai decât.

Gregor fu uimit că trebuia să-și reprime impulsul de a râde. „N-ai decât?" Acum, când îi mai trecuse furia de a vedea pe cineva amenințând-o pe Alana, Gregor știa că nu voia să-l omoare pe acest om. Prostul asculta pur și simplu de căpetenie și voia să-i prindă în viață pe el și pe Alana. Din păcate, după ce zăngănitul săbiilor răsună în aer, un om putea să uite cu ușurință asemenea amănunte.

– Ar fi mai bine dacă ne-ai lăsa să trecem, îi zise Gregor omului în timp ce el și bărbatul începură să se învârtă precauți unul în jurul celuilalt, fiecare așteptându-l pe celălalt să pornească lupta ce acum părea inevitabilă.

– Mai bine pentru cine? Pentru tine și fata asta? Cu siguranță pentru mine n-ar fi mai bine. Omul se uită în trecere la Alana. Și de când i-au crescut sâni copilei? E adevărat că sunt la fel de mici ca ea, dar cred că ne-a mințit, nu-i așa? Nu-i un copil. Oh, bine, se spune că uneori cel mai mic fruct este cel mai dulce. Așa mici cum sunt, fac pariu că i-ai găsit. Poate că o să-i găsesc și eu. Nu-i nevoie ca biata fată să fie aruncată înapoi în groapă. Nu, poate să stea deasupra și să-mi încălzească patul. O fi ea ca o scândură, cum bine a zis domnul Dunn, dar o să-mi fie de ajuns o vreme.

Gregor oftă și clătină din cap.

– Iar eu hotărâsem să nu te omor până la urmă. Mă rog, acum nu te voi dezamăgi după ce ai muncit așa de mult să ucizi toată mila din inima mea.

După un scurt schimb de priviri cu Alana, Gregor nu mai îndrăzni să se uite la ea și nu doar pentru că l-ar fi costat scump în timpul luptei în care în curând avea să se afle. Exclamația ei îl făcuse să se teamă că mai sosise vreun Gowan, dar Gregor își dădu seama din expresia ei, când îl săgetă cu privirea pe om, că sunetul fusese provocat de indignare. Părea gata să se certe cu omul Gowanilor din cauza remarcilor lui insultătoare cu privire la mărimea ei.

Atacul neașteptat al bărbatului lăsă în mintea lui Gregor doar gândul supraviețuirii. Deși testă repede abilitățile omului și se simți încrezător că îl putea înfrânge, Gregor nu se reținu și nu lăsă garda jos. Chiar și cel mai incapabil dintre spadasini putea să aibă noroc fiindcă acest om nu era complet incapabil. Chiar când îi trecu prin minte acest gând, soarta hotărî că devenise prea vanitos și trebuia să primească o lecție de umilință. Gregor se împiedică de o piatră și blestemă aprig când sabia adversarului său îl atinse pe partea dreaptă. Își reveni repede și își dădu seama că rana nu era gravă, dar știa și că pierderea de sânge îl putea slăbi cu timpul.

Alana blestemă, simțind gustul acru al fricii în timp ce sabia bărbatului Gowan îl atinse pe Gregor. Bănuia că nu era o rană adâncă sau gravă, pentru că Gregor abia se clătină, dar pata întunecată tot mai mare de pe jiletca lui îi spuse că sângera destul de mult și că se putea dovedi periculoasă. Bărbații luptau serios, iar ea se îndoia că bărbatul Gowan avea să-și amintească dintr-odată că Gregor trebuia capturat pentru recompensă, nu omorât.

Era un moment ciudat în care ea să-și dea seama că sentimentele pentru Gregor nu mai erau o simplă pasiune pentru chipul lui frumușel sau o dorință fizică pentru corpul lui frumos, puternic, cugetă ea în căutarea unei arme. Zărind o creangă groasă pe sol, o ridică și o îndreptă spre bărbat. Cei doi erau așa de atenți unul la celălalt încât nu se uitară deloc spre ea. N-ar fi fost surprinsă să descopere că uitaseră complet de ea. Asta ar fi trebuit să le amintească, se gândi ea, și în clipa în care își văzu șansa, îl lovi cât de tare putu pe bărbatul Gowan la ceafă. Pentru un moment, acesta rămase nemișcat și apoi se prăbuși lent cu fața în jos pe pământ.

Respirând adânc, Gregor privi în jos la adversarul inconștient și apoi se uită la Alana.

– Nu sunt sigur dacă ăsta a fost un mod deosebit de onorabil de a pune capăt luptei, fetițo, zise cu calm.

– Nu-mi pasă, îi spuse ea, aruncând bâta grosolană într-o parte. Gregor, murmură ea îngrijorată și uitându-se la el, sângerezi!

– Da, dar este doar o zgârietură.

Băgă sabia în teacă.

– Măcar lasă-mă să te bandajez! Scoase repede din sacul ei bandajele pe care le folosise cândva pentru sânii ei și le înfășură în jurul trupului său. Chiar trebuie curățată și examinată mai atent...

– Știu, dar mai târziu, fetițo! Gregor îngenunche și îi luă punga bărbatului Gowan, o băgă în sac și privi spre sat. Momentan este mult mai important să plecăm cât mai departe de aici.

Alana știa că avea dreptate și încercă să nu-și facă griji pentru el în timp ce se îndepărtau în grabă. Din experiența ei, bărbații își tratau rănile foarte prost, ignorându-le mult peste punctul în care era înțelept sau sigur. Știa că nu puteau zăbovi așa de aproape de Gowani, dar era hotărâtă să nu-l lase pe Gregor să se forțeze așa de mult încât o rană minoră să se transforme într-una periculoasă. Un strigăt puternic din urma lor îi spuse că s-ar putea să-i fie greu să respecte acea promisiune. Se părea că Gowanii își îndreptaseră, în sfârșit, atenția spre pădure.

capitolul 9

Gregor se prăbuși peste un copac și închise ochii. Toți mușchii corpului urlau, protestând după cât de mult îi solicitase. Dar știa că avea să treacă o vreme până să se vindece. Auzi o bufnitură moale la picioarele lui și coborî privirea ca să se asigure că Alana încă era conștientă. Se întinsese grațios pe spate pe iarba de la picioarele lui, strângându-l delicat în brațe pe Carol cel Mare. Gregor se lăsă încet în jos până când se așeză lângă ea, cu spatele lipit de copac. Spera să aibă dreptate când credea că scăpaseră de Gowani, pentru că se îndoia că mai avea forța să se îndepărteze de ei, chiar și târându-se.

– I-am pierdut? întrebă Alana după ce-și trase sufletul.

– Da, așa cred. De fapt cred că i-am pierdut când a apus soarele.

– Asta a fost cam acum vreo oră.

– Voiam să fiu sigur.

– Și acum ești sigur?

– Da, sunt sigur, răspunse el după ce se gândi o clipă. Mă îndoiesc că vor continua căutarea acum, când s-a lăsat întunericul. Deci ne putem odihni o vreme.

– Oh, bun. Oricum nu cred că mă mai puteam mișca nici dacă proștii mă amenințau că trec călare peste mine. Se așeză lent în fund. Ar trebui totuși să mă ocup de rana aceea.

– Serios, este doar o zgârietură, fetițo! Jiletca a atenuat lovitura.

– Chiar și cea mai mică zgârietură se poate dovedi un pericol dacă nu este îngrijită.

Nu avea cum să o contrazică. Gregor rămase unde era, privind cum Alana scoate câteva bandaje din pânză, apă și un mic vas din sacul ei. Fu mulțumit că nu văzu

nici un ac și nici o ață. Când reveni lângă el, își dădu jos bandajul grosolan pe care ea i-l legase și apoi își scoase jiletca. La fiecare mișcare tresărea de durere și acceptă cu blândețe ajutorul ei când își scoase cămașa.

Alana scoase repede din sac un ciot de lumânare și o cremene. Aprinse lumânarea și studie cu grijă rana.

– Nu cred că are nevoie de copci, zise ea.

– Slavă Domnului! mormăi Gregor.

Ea îl ignoră.

– Chiar și după ce am alergat atât, sângerarea aproape că s-a oprit. O s-o curăț, pun alifia asta pe ea și o bandajez. Asta ar trebui să fie de ajuns. Ar fi bine dacă te-ai putea odihni o zi, ca rana să înceapă să se închidă. Crezi că e posibil?

– S-ar putea. Gregor șuieră un blestem printre dinții încleștați când ea îi spălă rana. Atingerea ei era blândă, dar se îndoia că asta-i diminua prea mult durerea. Voi ști mai bine dimineață.

– Eu sper să-i fi lăsat bine în urmă pe Gowani, să umble în cerc chiar acum. Puse alifie pe rana lui cât de blând putu, dar tot îl auzi mârâind ușor de durere. Chiar dacă n-ai fi rănit, aș vrea o mică pauză înainte de a porni din nou la drum. Știu că de dimineață voi avea dureri.

– La fel și eu, bănuiesc, și nu doar de la rana asta.

– Ține asta aici pentru un moment, ordonă ea, punându-i mâna peste tamponul din pânză de pe rană. Voi pregăti bietul nostru pat, așa că ai face bine să te întinzi, zise ea în timp ce lega fâșiile lungi de pânză în jurul lui pentru a ține tamponul din pânză pus peste rană. Mă tem că rana te va durea de fiecare dată când te vei mișca. Este într-un loc în care nu poate fi ignorată. Se va închide mai repede dacă stai întins și nemișcat o zi sau două.

– Nu părea așa de adâncă, murmură el.

– Nu este, dar încă sângerează. Dacă ai un pic grijă acum și continuăm drumul la un pas mai ușor câteva zile, după aceea ar trebui să se vindece. Mă îndoiesc

că trebuie să-ți spun că și o pierdere mică de sânge, dacă nu se oprește, poate afecta un om și produce febră.

– Da, știu, dar va trebui să ajut la campare.

– Nu, o voi face eu. Zâmbi vag când el păru neîncrezător. Ai încredere în mine!

Încuviință încet din cap. Putea să aibă încredere în ea să o facă, dar asta nu însemna că trebuia să-i și placă. Din păcate, îl ardea în lateral și se simțea un pic amețit. Gregor știa că acum ar fi fost mai mult o piedică decât de ajutor. Rezemat de copac, o privi cum făcea cu măiestrie un mic foc și apoi îi aduse niște pâine, brânză și vânat rece. În vreme ce mânca, ea pregăti patul lângă foc. Cineva evident își făcuse timp să o învețe câte ceva ca să poată supraviețui pe cont propriu. Gregor bănuia că ăsta era un lucru bun, dar se simți inconfortabil, pentru că se întrebă de ce mai avea nevoie de el.

Avea nevoie de el să o protejeze, își spuse, și apoi făcu o grimasă când memoria crudă îi aminti de ce ea era cea care instala tabăra acum. În prima luptă de dragul ei, se împiedicase ca un țărănoi neinstruit și fusese rănit. Ea pusese capăt luptei și doborâse dușmanul. Era o lovitură dură pentru orgoliul lui de bărbat. Deși era adevărat că avusese nevoie de el pentru a evada din temniță și cât avusese febră și era adevărat că oricine ar fi putut face la fel. Gregor nu știa exact de ce-și dorea ca ea să-l considere fiindu-i de ajutor, dar dorea asta. Exista o singură cale prin care putea să o lege de el, dar ea rezista seducției lui. Chiar nu-și dorea să descopere că nu se pricepea să seducă o fată așa cum crezuse el.

Când ea îl ajută să se ridice în picioare, își puse brațul în jurul lui și se lipi de el. Asta îl înveseli și începu să se gândească la căi de a profita de apropierea ei. După câțiva pași, își dădu seama că nu avea să profite de solicitudinea ei blândă în noaptea aceea. Ceea ce începuse ca o îmbrățișare plăcută deveni un sprijin necesar pentru a sta în picioare. Clar pierduse mai mult sânge decât își dăduse seama.

Alana se încruntă la el. După ce fu așezat pe patul lor, ea îl acoperi cu o pătură.

– Ești foarte palid, Gregor.

– O să treacă, zise el. Tocmai mă gândeam că probabil rana mea a sângerat mai mult decât am crezut eu.

– Rănile mici te pot păcăli. Mulți oameni cred că, dacă sângele nu curge liber, rana nu-i așa de periculoasă, dar tot poți pierde mult sânge dacă se pierde încet, constant. Vărul meu Syme aproape că a murit de la o rană la gleznă. Ieșise la vânătoare și s-a înțepat la gleznă în ceva, dar el doar a blestemat durerea trecătoare și a continuat să vâneze. Când în sfârșit s-a prăbușit, cizma lui era udă de sânge și lăsase o dâră în urma lui. A avut noroc că ceilalți veri ai mei, Uilleam și Kelvin, erau la vânătoare cu el. L-au dus foarte repede la bunica, dar a fost cât pe ce să moară.

– O rană la gleznă?

– Da. Ceva l-a înțepat chiar în locul potrivit. Bunica zice că acolo trebuie să fie una din venele alea care sângerează. Eu le știu pe cele de la gât, încheieturi și coapse, dar am fost foarte surprinsă să descopăr că există una și la gleznă.

Gregor o privi cum se descălță de cizme și folosi puțină apă din proviziile lor pentru a se spăla pe față și pe mâini. Fiona spusese că majoritatea fetelor Murray erau învățate de Lady Maldie să devină vindecătoare. Era clar că, deși susținea că sora ei era adevărata vindecătoare, Alana avea cunoștințe și abilități. Aproape că zâmbi. Dacă o păstra, Alana avea să se alăture soției tatălui său, Mab, și Fionei, iar Scarglas urma să aibă trei vindecătoare cu experiență. Aveau să fie cel mai sănătos clan în afară de Murray.

– Nu, spuse el când ea vru să se bage sub pături pe partea dreaptă. Pe cealaltă parte ar fi mai bine.

– Fir-ar, așa este! Se mută repede în patul grosolan pe partea stângă și încercă să se așeze confortabil pe pământul tare cu spatele la el. Ți-aș putea face rău la rană.

– Da, bănuiesc că ai putea, dar mă gândeam cum să *nu* faci asta.

Ea zâmbi vag când el își puse brațul peste talia ei și o trase mai aproape. Zâmbetul ei se lărgi ușor când îl simți cum se întărește la spatele ei. Indiferent cât de mult se mustra sau încerca să-și spună că era doar dorința oarbă a unui bărbat pentru orice femeie, semnul dorinței lui Gregor i se părea flatant și foarte excitant.

Depășise deja momentul când trebuia să hotărască ce să facă. În acea zi, avusese parte de un memento dureros că, indiferent cât de chipeș, de mare, de puternic și de abil era cu o sabie, era doar un om. Putea să sângereze și să moară. Deși, cu toate lecțiile ei despre vindecare, știuse că era o rană superficială, cunoștințele și rațiunea nu reușiseră să diminueze teama rece pe care o simțise când acea sabie îl rănise. Alana știa că era îndrăgostită de Gregor. Trebuia să hotărască cât de departe era dispusă să meargă pentru a încerca să-i câștige iubirea.

Mai întâi, avea să nu mai lupte cu seducția lui. Alana bănuia că această decizie fusese parțial ajutată de imaginea lui Gregor gol care acum îi era întipărită în minte. În ciuda mărimii lui destul de impunătoare, se simțea inconfortabil de înfierbântată doar când se gândea la el gol. O mâncau palmele să atingă toată acea piele oacheșă, netedă, întinsă peste mușchii încordați, bine definiți. O singură privire spre corpul lui în toată gloria lui fusese suficientă pentru a o face să se simtă precum cea mai mare desfrânată. Alana nici măcar nu-și putea imagina cât de minunat avea să fie să-l simtă aproape, piele pe piele, și să-și treacă mâinile peste el.

Avu o scurtă tresărire de teamă când își aminti cât de mare era o anumită parte din el, dar alungă cu ușurință temerea. Deși nu avea experiență, aflase destule să știe că aveau să se potrivească. Probabil prima dată avea să o doară, dar pasiunea întotdeauna avea un preț pentru o femeie. Era nerăbdătoare după momentul acela de slăbiciune și toate momentele ce aveau să urmeze.

Știa că nu trebuia să devină amanta lui Gregor pentru a-i câștiga iubirea, dar bănuia că asta ar fi ajutat-o un pic. Știa și că putea să obțină doar multă plăcere, urmată de un rămas-bun amabil, dar trebuia să încerce. Dacă rămânea singură, așa să fie, dar măcar o alina faptul că făcuse tot ce putuse ca să-i câștige inima. Aveau să existe și câteva amintiri foarte plăcute de care să se agațe când avea să fie singură.

Cu planurile făcute, Alana simți cum somnul o trage blând în mrejele lui. Zâmbi când Gregor își mută încet mâna în sus pe stomacul ei pentru a-i cuprinde sânul. Mereu făcea asta când credea că ea dormea. Ultimul ei gând fu că lui Gregor îi plăceau *sânii ei mici*.

Corpul ei ardea. Alanei i se păru ciudat că mintea îi spunea că era ceva plăcut când ar fi trebuit să-i spună să o ia la goană. Apoi se trezi și pricepu ce se petrecea. Mâinile lui Gregor îi mângâiau sânii, iar ea simțea căldura gurii lui pe ceafă. De data asta, mișcarea de la spatele ei nu mai era așa de subtilă. Gregor se trezise foarte înfometat.

Alana savură pentru o clipă senzațiile care o străbăteau. Atingerea mâinilor și a buzelor lui se simțea așa de bine! Felul în care el se freca de ea îi provoca o durere plăcută în vintre. Își aminti că hotărâse să cedeze pasiunii dintre ei și tocmai era pe cale să i se ofere când își aminti de rana lui. O noapte de odihnă nu era suficientă pentru a se vindeca. Dacă îl lăsa să facă tot ce voia acum, probabil avea să sângereze. Acest gând fu suficient pentru a-i da forța de a se îndepărta de el.

Îl înghionti pe Carol cel Mare, dar, în loc să fugă imediat din pat cum făcea în fiecare dimineață, se întoarse cu fața spre Gregor. Îi era ușor să vadă dorința pe chipul lui. Și ea se simțise la fel. Pasiunea, nevoia lui pătrundeau direct în ea și îi întăreau pasiunea și dorința ei. Alana hotărî că era momentul să-i dea un semn că în curând putea primi ce avea nevoie, ceea ce amândoi

aveau nevoie. Își petrecu brațele în jurul gâtului lui și-l sărută cât de desfrânat putu. În clipa în care simți că rămase fără aer, se retrase și ieși din pat.

– Alana! strigă Gregor când ea se îndepărtă.

– Trebuie să mai găsesc niște lemne pentru foc, zise ea și continuă să meargă. Strigă dacă ai nevoie de ajutor.

Ce-i trebuia lui era ca ea să se întoarcă și să îndeplinească promisiunea acelui sărut. Gregor se simțea și frustrat, și confuz. Alana nu fusese niciodată așa de îndrăzneață, niciodată nu făcuse primul pas. El o ademenise mereu în brațele lui, o sedusese sau îi furase fiecare sărut. Primul ei pas îndrăzneț fusese unul mare. Încă îi fierbea sângele de la căldura acelui sărut. Arătase o pasiune pe care era dornic să o mai guste. Fusese un semn de acceptare – era sigur de asta.

Gregor se ridică în fund cu precauție, fiecare mișcare fiind dureroasă din cauza rănii, dar fu ușurat să descopere că nu mai era amețit. Din păcate, nu era nici în formă pentru a acționa în urma acelui *da* al Alanei de care era sigur. În ciuda condiției lui, simplul gând de a avea în sfârșit voie să facă dragoste cu Alana îi dădu o erecție ce-l durea. Se simțea ca și cum o așteptase ani întregi, nu doar două săptămâni.

La câțiva metri de tabără, se sprijini de un copac și se ușură. Așteptând un moment să-și recapete forțele pentru a reveni la patul lui, privi în jur și ascultă cu foarte mare atenție, dar nu auzi nici un sunet, semn că ar mai fi fost cineva prin zonă. Se întrebă dacă într-adevăr ajunseseră pe pământuri pe care Gowanii nu voiau să se aventureze. Ar fi fost foarte mulțumit dacă ar fi fost adevărat și nu doar pentru că era obosit de acea urmărire. Îi mai trebuia ceva timp pentru a-și recăpăta forțele și, când avea să o facă, avea de gând să mai stea câteva zile pe păturile acelea, răspunzând la invitația sărutului Alanei.

Hotărând că se odihnise suficient pentru a se putea întoarce la pături, Gregor porni înapoi spre tabăra lor.

Avea genunchii așa de slăbiți când ajunse, că doar gândul că ar fi înrăutățit rana îl împiedică să cadă peste pături. Când se întinse pe spate, încercând să-și tragă sufletul și să îndepărteze durerea arzătoare, recunoscu cu tristețe că era posibil să-i trebuiască mai mult de o zi sau două pentru a-și recupera forțele pentru tot ce plănuia să facă împreună cu Alana.

– Nu-mi vine să cred că a funcționat! șopti Alana, holbându-se la cei trei pești prinși.

În timp ce aduna lemne pentru foc, descoperise un râu. Nu era mare, putea fi traversat cu ușurință în câteva locuri, dar era suficient de mare și de adânc pentru pește. La început doar se bucurase de sunetul apei curgând pe panta cu pietre și apoi savurase gustul rece, proaspăt. Apoi zărise peștele. Cu ani în urmă, vărul ei Logan îi arătase cum să prindă un pește cu mâinile și ce pește să prindă. Aceștia cu siguranță arătau ca peștele despre care spusese că era bun și, deși niciodată nu-și amintea numele lor, învățase să-i gătească.

Succesul ei o surprinsese chiar și pe ea și se simțea mândră de ea însăși. Mândria pentru realizarea ei nu era diminuată nici măcar de faptul că mâinile și picioarele abia acum începeau să i se încălzească. Bucuria îi era umbrită doar de felul în care bieții pești stătuseră pe pământ cu gurile căscate așa de lung, dar stomacul îi era nemilos. Ghiorțăia de nerăbdare, visând la masa pe care acești pești aveau să i-o ofere. Foamea o făcea un bun vânător. Dar avea să se bucure să se întoarcă într-un loc unde altcineva trebuia să vâneze mâncarea.

– Oh, Carol cel Mare, să nu îndrăznești! zise ea când motanul se apropie de pește. O să-ți primești imediat partea, după ce peștii sunt curățați și gătiți. Și cred că îi voi cere lui Gregor să se ocupe de curățarea lor. Asta n-ar trebui să-i afecteze rana sau să-l slăbească.

Carol cel Mare se așeză lângă pește, dând din coadă și agitând frunzele.

– Nu-i nevoie să fii așa de nervos, băiete! Am zis că o să primești și tu, dar mai târziu.

Alana puse peștele în micul sac pe care-l adusese cu ea în speranța de a găsi ceva de adăugat la proviziile de mâncare cât aduna lemne pentru foc. În câteva locuri, de-a lungul drumului făcut, existau acum mici grămezi de lemne pe care să le ridice pur și simplu cu ușurință și să le ducă în tabără. Punând mânerul sacului peste umăr, ridică o grămadă de lemne de lângă ea și porni înapoi spre tabără, cu Carol cel Mare mergând alături. Își dădu seama că animalul rareori o pierdea din vedere și nu era sigură dacă ar fi trebuit să fie impresionată sau un pic îngrijorată de asta. Alungând acea neliniște provocată de superstiție, ceva de care mereu se crezuse prea isteață ca să creadă, își îndreptă gândurile spre Gregor.

– Ah, Carol cel Mare, cred că în curând o să mă fac de râs! îi zise ea motanului.

Carol cel Mare strivi o frunză ce plutea dintr-un copac.

– Da, o proastă care vorbește cu un motan și o proastă care are de gând să-și dea inocența bine păzită unui bărbat care s-ar putea să nu o iubească niciodată așa cum ea îl iubește pe el.

Carol cel Mare se opri pentru a-și ascuți ghearele pe un trunchi de copac.

Alana oftă, dorindu-și din toată inima să o aibă alături pe una dintre femeile din neamul ei cu care să vorbească. Ținând însă cont de istoria romantică a multora dintre ele, probabil că ar fi sfătuit-o să facă exact ce avea de gând să facă. Avea să se culce cu Gregor și să se roage din răsputeri ca dorința lui pentru ea să aibă sămânța iubirii.

O nerăbdare înfierbântată îi străbătu corpul la gândul de a face dragoste cu Gregor. Acum clar depășise mântuirea. Urma să-și asume un risc uriaș, unul care putea să o lase singură, dar, nemaifiind bună de măritat, pur și simplu nu-i păsa. Îl iubea pe Gregor, îl dorea și

avea nevoie de el. O dată în viața ei avea să facă exact ce voia și să se roage să nu fie prea grave consecințele. Spera doar să nu-și dezamăgească prea mult părinții.

Când ajunse în tabără și-l privi pe Gregor ridicându-se lent, dându-și seama din tresăririle lui că mișcarea îi provoca dureri, știu că avea timp să se pregătească bine pentru pasul foarte mare pe care urma să-l facă. Alana lăsă lemnele lângă foc, deschise sacul și puse peștii lângă Gregor. Rânji la expresia lui de uimire.

– Cum i-ai prins? întrebă Gregor.

Îi asculta povestea cu o surprindere crescândă, timp în care ea îi înmână un cuțit, cu intenția clară ca el să curețe peștii. Uimit, o făcu în tăcere cât timp ea pregăti focul și o frigare pe care să-i gătească. Hotărî că a fi îngrijit de Alana Murray era o experiență foarte umilitoare. Niciodată nu fusese în stare să prindă peștele cu mâinile, darămite trei.

– Unde i-ai prins? întrebă el în timp ce ea luă peștii curățați și-i așeză cu grijă pe frigare.

– Este un mic râu minunat aproape de aici, răspunse ea. E o sursă bine-venită de apă, deși este un pic mai rece decât îmi place mie. N-am văzut vreun semn de Gowani sau de oricine altcineva nici când am adunat lemnele.

Gregor încuviință lent din cap, nefiind surprins.

– Cred că am scăpat în sfârșit de ei. La un moment dat, când fugeam de ei, cred că am trecut peste un hotar peste care ei nu vor trece.

– Dar ai de gând să fii atent o vreme, bănuiesc.

– Oh, da! Ne-au vânat mai mult decât am crezut eu că o vor face. Eram sigur că vor renunța la un moment dat, dar va trece ceva timp până când vânătoarea asta se va termina.

– Și eu voi fi atentă, dar chiar cred că am scăpat de ei. Te uiți la peștii ăștia în locul meu? O să mai aduc niște lemne adunate în mici grămezi în drumul meu.

– Da, măcar asta pot face. Auzi nota acră din propria voce și nu fu surprins să-i vadă buzele zvâcnind când

se chinuia să-şi reprime un zâmbet. Părea un copil îmbufnat chiar şi pentru urechile lui. Dă-mi sacul înainte să pleci, te rog! Vreau să dau jos hainele astea şi să port jiletca. Fiind rănit, îmi va fi mai uşor.

Alana îi dădu sacul şi se duse după lemne. Rezistă puternic impulsului de a-l spiona cât se schimbă de haine. Avu nevoie de toată voinţa ca să nu-i dea un sfat nerușinat: că metoda cea mai bună de a-şi proteja rana de orice iritare din cauza hainelor ar fi să stea întins gol. Alana clătină din cap în timp ce merse spre grămada de lemne care se afla la cea mai mare distanţă de tabără, hotărâtă să-i dea lui Gregor suficient timp să se schimbe fără ca ea să se holbeze la el. N-ar fi crezut niciodată că avea să fie aşa de amorezată de imaginea corpului gol al unui bărbat, dar bănuia că s-ar fi holbat fericită zile întregi la Gregor. Ani întregi, şopti o voce din capul ei, dar o reduse la tăcere fără milă. Când reveni în tabără, Gregor stătea lângă foc. Era îmbrăcat cu o cămaşă albă din bumbac, jiletcă şi cizmele din piele de căprioară. Hotărî că îi plăcea cum arăta în această ţinută simplă. Celelalte haine fuseseră foarte bune, dar îl făceau să pară prea mult a bărbat de lume, a curtean. Deşi încă era aşa de frumos încât o durea inima, cumva acum părea mai accesibil.

Când se uită la ea, avea în ochi o expresie care-i spuse că nu discutaseră despre sărutul pe care ea i-l dăduse, dar nu fusese uitat. Alana era sigură că el îi citise invitaţia pe care ea încercase să i-o facă purtându-se aşa de îndrăzneţ. Dacă n-ar fi avut rana, bănuia că Gregor i-ar fi arătat cât de bine îi înţelesese mesajul tăcut. Făcu un efort să nu se înroşească atunci când îi dădu partea lui de peşte.

Toate instinctele îi spuneau că Gowanii nu mai erau o ameninţare. Asta însemna că ea şi Gregor puteau să se odihnească o vreme şi să permită rănii să se vindece. Dacă vremea le permitea, puteau să zăbovească acolo câteva zile liniştiţi. Privind în jur copacii, violetele înşirate

colorat la bazele trunchiurilor și imaginea clară a dealurilor nu prea îndepărtate, Alana hotărî că era locul perfect unde o femeie să afle toate secretele pasiunii. Privind din nou spre Gregor și hotărî că n-ar fi putut alege un profesor mai bun. Tot ce trebuia să facă era să aștepte ca rana lui să se vindece suficient ca el să-și înceapă lecțiile cu ea.

capitolul 10

– Alana.

Speriată de acea voce groasă, Alana aproape că scăpă peștele pe care abia îl prinsese. Aruncă repede peștele pe mal și apoi se uită la Gregor. Se sprijinea de un trunchi de copac, cu brațele încrucișate peste pieptul lui lat. Ea se întrebă de cât timp o privea și speră ca el să nu fi fost suficient de aproape ca să-i audă conversația cu Carol cel Mare referitoare la succesul sau lipsa acestuia în încercările ei de a-l face pe Gregor să înțeleagă că era pregătită să fie iubita lui. Faptul că motanul era grămadă peste cizmele lui nu diminua din bărbăția lui Gregor, gândi amuzată Alana.

– Ai face bine să ieși din apa aia, fetițo! Picioarele tale sunt albastre.

Ea se încruntă, considerând că era o cale tare proastă de a o seduce, dar ieși din apă și-și lăsă repede fustele în jos.

– Un gentilom nu s-ar uita la picioarele unei lady, zise ea cu pioșenie.

– Păi, eu n-am pretins niciodată că sunt un gentilom și am de gând să mă uit la mai mult decât picioarele tale frumoase.

Chiar dacă se îmbujoră la auzul acelor cuvinte îndrăznețe, Alana simți cum i se trezește dorința. Era clar că Gregor nu trebuia să încerce prea tare să o seducă. Se aflau în acel loc de trei zile, bucurându-se de liniște și de vremea neobișnuit de frumoasă. Gregor se înzdrăvenise cu fiecare zi. Devenise și mai îndrăzneț cu sărutările și atingerile lui, și ea la fel, dar el mereu se retrăsese înainte să se ajungă prea departe. Ea știa că făcuse asta din cauza rănii. Expresia de pe chipul lui

îi spuse că era la fel de obosit ca ea să se abțină în fața dorinței.

– Ești un bărbat foarte îndrăzneț, Gregor MacFingal Cameron.

– Și am de gând să fiu mult mai îndrăzneț, zise el, înghiontindu-l ușor cu cizma pe Carol cel Mare.

– Este întotdeauna bine ca un om să aibă un plan, șopti ea și nu-și putu ascunde un țipăt de surprindere când el veni spre ea și o trase în brațele lui. Trebuie să ducem peștii la tabără.

– Cine a zis că ne întoarcem la tabără? Ăsta-i un loc bun.

– Încă este ziuă.

– N-am răbdare să mă întorc în tabără sau să aștept să apună soarele.

Alana tocmai voia să spună ceva despre nerăbdarea lui, care i se părea foarte măgulitoare, dar el o sărută, iar ea uită repede ce urma să spună. Foamea lui fu evidentă în acel sărut. Nevoia lui fu dezvăluită de felul în care îi lipi corpul de al lui. Când dorința ei se trezi complet la viață, simți și dorința lui cum îi curgea prin vene, sporind-o pe a ei și făcând-o mai aprigă, mai profundă. Se agăță de el, răspunzând la sărut cât de bine putea, în vreme ce el o cobora lent pe pământul moale, acoperit cu mușchi. Simți că fiecare parte din ea – inimă, suflet, minte și corp – oftă din toată inima în timp ce el își așeză trupul lung deasupra ei.

Acest moment era așteptat de trei zile lungi, nevoia lor reciprocă crescând cu fiecare sărut, fiecare atingere, fiecare privire fierbinte. Alana pierduse orice urmă de ezitare cu mult timp în urmă. Bănuia că fusese la fel de nerăbdătoare ca el ca rana lui să se vindece.

– Spune da, fetițo, murmură Gregor peste curbura moale a gâtului ei în timp ce-i desfăcea rochia. De trei zile o spui în fiecare sărut dulce, în fiecare mângâiere delicată și în fiecare oftat, dar nu te-am auzit niciodată rostind cuvântul. Spune-o acum, Alana! Spune da!

– Da!

Dacă n-ar fi fost așa de disperat să o țină pe Alana aproape, piele pe piele, Gregor bănuia că s-ar fi prăbușit de ușurare. În ciuda tuturor semnelor că ea era pregătită să fie iubita lui, încă avea dubii. Era virgină, o fecioară de viță nobilă, a cărei inocență era un premiu protejat aprig pentru un soț. El nu-i făcuse promisiuni de iubire sau de căsătorie. Încă se temea că, în ultimul moment, avea să ezite și să-i ceară acele promisiuni pe care nu era liber să i le facă.

O dezbrăcă de haine cu mai multă viteză decât abilitate. Era mânat de disperare și de lăcomie. Când aruncă deoparte ultimele haine, se dădu în spate pe călcâie și o privi, ignorând îmbujorarea puternică din obrajii ei. Era suplă și moale, cu forme delicate. Comparată cu femeile pe care le cunoscuse în trecut, Alana era aproape ca un copil, dar nu o văzuse ca un copil din ziua în care-i tăiase bandajele. Probabil nu avea să capete niciodată forme senzuale, pline, dar lui i se părea frumos corpul ei suplu.

Încă uitându-se la ea, privind cum sfârcurile i se întăreau îmbietor sub privirea lui, se dezbrăcă. Gregor știa că trebuia să-și controleze nevoia de a fi în ea. Era o inocentă și trebuia să fie blând. Nu trebuia să aibă vreo experiență cu virgine ca să știe că prima dată era foarte importantă și putea să lase impresii și bune, și rele. În ciuda foamei senzuale care-l rodea, era un pic emoționat. Trebuia cumva să-și controleze propria nevoie dureroasă până când avea să-i atâțe pasiunea, până ce durerea pe care i-o putea provoca avea să o tulbure.

Se cutremură când se așeză din nou în brațele ei primitoare, pielea lor atingându-se pentru prima dată. Ea fu străbătută de un vag fior, iar el oftă ușurat. Se putea să nu fie așa de dificil până la urmă. Alana părea să fie la fel de dornică și înfometată ca el.

– Ah, fetițo, e atât de bine! murmură el, trecându-și mâna peste pielea ei și mângâindu-i șoldul. Așteptam

momentul ăsta din clipa în care am descoperit că nu ești un copil.

Acum, când nu se mai holba așa de îndrăzneț la ea, Alana simți că îi dispăru rușinea.

– Și eu m-am gândit la asta. Îi atinse ușor pieptul lat, savurând senzația pielii lui calde sub mâna ei. Ești un bărbat foarte arătos, Gregor.

– Iar eu n-am văzut niciodată o femeie la fel de frumoasă ca tine, stând aici pe mușchi, cu soarele sclipind pe pielea ta fină.

O sărută când ea vru să protesteze la auzul cuvintelor lui măgulitoare. Îl durea că ea se îndoia de cuvintele lui, dar înțelegea. Impresia ei că nu era vreo frumusețe era veche, născută undeva în trecut. Putea fi din cauza a ceea ce i se spusese sau făcuse ori poate că era ceva născut din temerile și îngrijorările ei, dar era bine întipărit. Era nevoie de mai mult decât câteva sărutări sau de a face dragoste ca să înlăture asemenea îndoieli. Avea să-i ofere pasiune și, hotărî el, să-i dea încredere în ea însăși. Chiar dacă nu rămânea cu el – doar gândul ăsta îi provoca o durere ciudată, ascuțită –, voia să se asigure că ea avea să plece de lângă el sigură pe propria frumusețe și senzualitate. Era cel mai neînsemnat lucru pe care-l putea face pentru darul pe care ea era pe cale să i-l ofere.

Alana își trecu mâinile peste corpul lui în timp ce el o săruta pe gât. Nu-i venea să creadă ce bine se simțea. Ca vindecătoare, văzuse multe corpuri bărbătești, dar niciodată nu simțise un asemenea jind să atingă pe cineva. Senzația pielii lui calde sub mâinile ei, mișcarea mușchilor lui cât se foia în brațele ei și chiar asprimea vagă a unei cicatrici sub degetele ei, toate o încântau și-i hrăneau dorința.

Când el îi acoperi sânii cu palmele lui mari, un pic aspre și sărută locul dintre ei, Alana închise ochii și se pierdu în plăcerea atingerii lui. Se cutremură la atingerea fierbinte, umedă a limbii lui peste sfârcurile

ce o dureau și-l strânse mai tare în brațe. Scoase un țipăt mai mult încântat decât șocat când el luă adânc în gură vârful tare al sânului ei și îl supse. Plăcerea alergă prin corpul ei și fu așa de intensă încât Alana fu surprinsă că nu leșină. Își trecu în schimb degetele prin părul lui des lung și-l ținu pe loc, îndemnându-l în tăcere când el începu să se înfrupte din sânii ei.

Îi murmură cuvinte moi, convingătoare pe piele, mângâindu-i pântecul, dar Alana nu era sigură ce spunea el. Apoi mâinile lui alunecară între coapsele ei, iar ea se tensionă. Când reuși în sfârșit să articuleze cuvintele necesare pentru a protesta nu mai dori să o facă. Era o intimitate șocantă, dar pasiunea ei creștea cu fiecare atingere. Toată dorința pe care o simțea pentru el părea să plutească în jos, adunându-se în acel loc unde el îi oferea plăcere și o chinuia cu degetele lui lungi. Alana se auzi suspinând și apoi gemând delicat când el strecură un deget în ea. Când începu să o sărute, mișcându-și limba în gura ei în același ritm cu cel al degetului care intra și ieșea din ea, corpul ei ceru zgomotos mai mult. Felul în care el introduse al doilea deget în ea doar alină pentru moment acea nevoie crescândă.

– Gregor! strigă ea când el reveni cu sărutările la sânii ei. Am nevoie!

– Da, știu, fetițo! Îți simt nevoia. Scoase degetele, rugându-se să o fi pregătit suficient pentru a diminua durerea pe care în curând avea să i-o provoace. Așa de fierbinte și de umedă, șopti el în urechea ei când se așeză între coapsele ei și începu lent să o pătrundă. Pune picioarele astea frumoase în jurul meu, draga mea!

Gemu moale când ea se supuse ordinului său răgușit și simți cum pielea fină a coapselor ei interioare se frecară ușor de șoldurile lui.

Deși încă simțea fierbințeala dorinței în vene, Alana simți și o întindere inconfortabilă când Gregor se împinse lent, aproape precaut în ea.

– Ești un bărbat foarte mare, Gregor, șopti ea, încercând să nu se tensioneze pentru că bănuia că asta doar îngreuna lucrurile pentru amândoi.

– Mulțumesc.

Ea râse și apoi țipă când el intră dintr-odată adânc în ea. Cu un gest instinctiv, își puse mâinile pe pieptul lui și încercă să-l împingă, să pună capăt înțepăturii și disconfortului. El o sărută blând și apoi își sprijini ușor fruntea de a ei. Alana își dădu seama că el dorea să-i diminueze disconfortul, dorea ca corpul ei să se adapteze la mărimea lui. Trupul lui tremură ușor în timp ce se luptă să rămână nemișcat în ea. Alana își puse mâinile în jurul lui și-și dădu seama că durerea deja se diminua. Închise ochii un moment și se concentră pe faptul că acum era una cu Gregor, că acum erau cât de aproape puteau fi doi oameni. Ultima fărâmă de durere se duse, iar ea simți cum revine dorința. Se uită la Gregor, la ochii lui închiși și la dinții strânși și zâmbi. Probabil era momentul să-i curme suferința.

Gregor se întrebă dacă asta putea să înnebunească un om. Se afla fix unde tânjea să se afle de mai bine de două săptămâni, adânc în Alana. Era pură fericire să simtă cum îl strângea fierbinte. Acum, când era acolo, era pură agonie să nu se poată mișca. Sigur era genul de suferință care te putea înnebuni. Cum ea nu se mișca, se temu că îi provocase multă durere, poate chiar destulă cât să o facă să regrete că spusese da. Deschise încet ochii și o văzu că se uita la el, cu un vag zâmbet curbându-i buzele roșii de la sărutat.

– Ah, ai terminat cu siesta? îl întrebă ea.

– Fată blestemată! Se sprijini în antebrațe. Te-am rănit.

– Da, un pic. Acum a trecut.

– Slavă Domnului!

O sărută chiar când începu să se miște lent în ea, înaintând blând pentru că se temea că avea să o rănească. Alana își petrecu mai ferm picioarele în jurul lui

și începu repede să-i răspundă la fiecare mișcare, lăsându-se ghidată de lăcomia corpului ei. În curând își dori ca el să fie mai puțin blând, să aibă mișcări mai puțin controlate. Întregul ei corp părea să fie tensionat, la un pas de un prag nevăzut. Alana coborî cu mâinile pe spatele lui Gregor și-l apucă de fesele încordate, încercând să-l tragă mai adânc în ea. Asta-l făcu să geamă profund și dintr-odată mișcările lui deveniră mai înverșunate și mai puțin controlate.

Gregor mormăi ceva pe gâtul ei ce părea să semene vag a scuză, dar Alana nu fu foarte atentă. Simțea că trupul ei se îndreaptă spre ceva, dar nu știa spre ce anume. Și atunci simți cum toată nevoia încordată din ea se spulberă și prin corp i se împrăștie un foc dulce. Strigă spre Gregor, dorind să împărtășească asta cu el. Îl simțea alături de ea, cu o frântură de secundă mai târziu, vocea lui răgușită strigându-i numele în timp ce căldura seminței lui se vărsa în pântecul ei. Alana se agăță de el, ținându-l adânc în ea, dăruindu-se complet plăcerii pe care el i-o oferise.

Gregor se prăbuși peste Alana, sprijinindu-și mare parte din greutate pe antebrațe. Se simțea uluit și destul de mândru de el însuși. Își îndeplinise promisiunea de a-i oferi plăcere, dar era uimit de cât de multă plăcere îi oferise ea. Nu simțise o astfel de pasiune, un foc și o satisfacție totală niciodată când fusese cu o femeie. Încă simțea în corp fiorul eliberării. Era obosit, dar știa că în curând avea să-și dorească mai mult.

Asta căutase în brațele celorlalte femei. Renunțase, în sfârșit, să caute și hotărâse să accepte niște pământ și niște bani printr-o căsătorie în locul unei mari pasiuni. Cu Alana, se gândi el, găsise bogăția sentimentelor care-i făceau pe Ewan și pe Sigimor bărbați așa de fericiți. Asta își dorea, de asta avea nevoie și asta intenționa să aibă.

Cuvintele îi rămaseră în gât. Încă nu avea dreptul să vorbească despre un viitor. Și, își dădu el seama, după

ce aproape că se logodise cu femeia greșită o dată, ezita să facă vreo promisiune alteia. Gregor simți o puternică nevoie de a fi sigur, absolut sigur. Simțea cu siguranță că Alana era cea potrivită, dar asta ar fi putut să fie pasiunea ce-i înnegura mintea. De data asta voia să fie precaut. În plus, dacă îi făcea vreo promisiune Alanei, nu voia ca ea să afle despre Mavis. Asta cu siguranță ar fi făcut-o să creadă că el rostea prea ușor asemenea cuvinte și că promisiunile lui nu însemnau nimic.

Dezlipindu-se încet din îmbrățișarea ei, se întoarse pe o parte și o trase puternic spre el. Pe chipul ei încă era o urmă de îmbujorare de plăcere, iar ochii ei căprui erau plini de căldură când se uită la el. Când se întoarse pe o parte și-l sărută pe piept, el simți o nouă zvâcnire de dorință.

– Te doare ceva, iubito? întrebă el, mângâindu-i ușor șoldul.

– Nu, doar mă ustură un pic, și... sunt un pic lipicioasă, se înroși ea.

Gregor râse și se ridică. O ridică în picioare și ignoră îmbujorarea ei când o privi. Pe sâni avea câteva pete roșii făcute de barba lui crescută și pe coapse avea doar un pic de sânge. O ridică în brațe și se duse la râu. Era tăios de rece, dar ziua era caldă și apa era aproape plăcută. O puse pe Alana pe propriile picioare în apă și cu o mână dădu cu apă pe corpul ei și între coapse, ignorând țipetele ei de protest.

– N-ai nici un pic de respect pentru pudoarea cuiva, se plânse ea când o scoase din apă și o șterse cu cămașa lui.

– Deloc, fu de acord Gregor vesel și-i trase cămășuța pe ea.

Alana îl privi cum își puse jiletca și oftă. Actul de iubire fusese tot ce ar fi putut ea să spere, dar momentele următoare erau dezamăgitoare. Gregor o ținuse și-i mângâiase blând pielea cât își reveniseră, dar nu existaseră cuvinte de iubire. Își spuse cu asprime că era mult

prea curând, că bărbații recunoșteau foarte greu orice sentiment în afară de dorința trupească și o afecțiune superficială, dar nu era sigură că ea credea acea scuză.

– Pari foarte serioasă, fetițo, zise el liniștit când se mută în fața ei. Regrete?

– Nu, zise ea și chiar așa era.

– Bun. Îi cuprinse umerii cu un braț și o sărută pe obraz. Am face bine să ne întoarcem în tabără, altfel Carol cel Mare îți fură peștele.

Văzând cum motanul se strecoară spre peștele ei, Alana se grăbi să-și bage prada înapoi în sac. Se îmbrăcă cu restul hainelor și se întoarse la tabără cu Gregor. Deși o tulbura absența cuvintelor de dragoste, își dădu seama că lejeritatea cu care se purta el o făcea să se simtă confortabil, în ciuda a ceea ce tocmai făcuseră. Pe malul râului. La lumina zilei. Alana clătină din cap, uluită de propria îndrăzneală.

În timp ce făcea focul, Gregor curăță peștele. Ea se așeză și păzi peștii, iar el se duse după lemne. Totul părea așa de normal, așa de obișnuit, încât se simțea un pic nedumerită. Îi era greu să creadă că doar cu puțin timp în urmă își pierduse virginitatea pe malul râului. Doar o ușoară durere între picioare îi dădea de înțeles că nu fusese totul doar un vis ciudat. Alana se întrebă dacă așa se purtau toți iubiții, viețile lor rămânând la fel de normale ca ale tuturor, cu excepția scurtelor și amețitoarelor momente de pasiune.

Nu, se gândi ea, ar fi trebuit să fie mai mult. Se îndoia că Gregor se culca cu virgine în fiecare zi din săptămână. Ar fi trebuit să existe măcar unul sau două complimente. Era ca și cum spunea cât mai puțin în mod intenționat, deși ea nu-și dădea seama de ce făcea asta. Bănuia că putea să-l întrebe cum se simțea, dar evită să o facă direct, temându-se de răspunsul lui.

Nici ea nu spusese nimic, își zise. Cu siguranță multe cuvinte îi stătuseră pe limbă, dar ar fi venit direct din inimă și nu credea că Gregor era pregătit să le audă.

Făcuse dragoste cu Gregor pentru că îl iubea, dar știa că bărbații nu trebuiau să aibă emoții așa de profunde pentru a se culca cu o femeie. Gregor o dorea, de asta nu se mai îndoia, dar ea avea nevoie de mai mult de la bărbat. Judecând după cele spuse de celelalte femei din familia ei, putea să dureze ceva până ce obținea acel *mai mult* de la un bărbat. Alana spera să aibă răbdare.

În timp ce mâncau peștele gătit de Alana, Gregor se chinuia să păstreze o conversație lejeră între ei, cam prea lejeră pentru a fi interesantă. Știa că se purta ca și cum la râu nu se întâmplase nimic important, dar încă era prea nedumerit ca să aibă încredere în el să vorbească despre tot ce se petrecuse între ei. Își dădu seama din expresia din ochii ei că era întristată de felul în care se purta el, dar avea nevoie de timp pentru a găsi o cale sigură. Deși nu voia să-i facă promisiuni sau jurăminte de iubire, nici nu dorea să pară așa de neimpresionat de ceea ce avuseseră împreună încât ea să fie rănită sau, mai rău, să-și retragă favorurile.

Când se băgară sub pături, Gregor simți cum ea începuse să se răcească și știu că trebuia să facă ceva. O luă în brațe și o sărută, ușurat când scurta ei rezistență se topi rapid și ea îi răspunse la sărut. În timp ce își cobora mâna pentru a-i mângâia coapsa suplă, o sărută pe ureche și o simți cum se cutremură.

– Ah, fetițo, frumoasa mea Alana, zgudui un bărbat din temelii, murmură el, sărutând-o în golul de la baza gâtului.

– Tu n-ai părut prea zguduit, simți ea nevoia să spună.

– Și asta nu ți s-a părut ciudat? Tu crezi că eu seduc virgine pe malul râului în fiecare zi?

Ea zâmbi vag în timp ce-i mângâia brațul, dându-și seama că fusese așa de prinsă în gândurile ei tot mai ursuze încât nici nu observase că el se dezbrăcase de toate hainele înainte de a intra în patul lor grosolan.

– Păi, nu. Din puținul pe care l-am auzit, majoritatea bărbaților evită femeile ca mine.

Și amândoi știau de ce, se gândi el, pentru că dezvirginarea unei fecioare de viță nobilă era deseori cel mai rapid drum spre altar, dar ăsta era un subiect pe care el dorea cu disperare să-l evite.

– Mi-ai oferit un dar incredibil, zise el încet, și nu mă refer la inocența ta. Mi-ai oferit foc, fetițo, o pasiune mai aprigă și satisfăcătoare decât am gustat vreodată. Și mai dulce. M-am temut că te-am rănit rău, mai ales când spre sfârșit am devenit așa de dur.

– Nu, nu m-ai rănit cu adevărat, nu mai mult decât era necesar. Și nu mi s-a părut că ai fost dur.

– E bine că mi-o spui, dar știu că am dat greș și spre sfârșit n-am fost atât de delicat cu tine cum ar fi trebuit.

Alana își plimba ușor degetele pe pieptul lui. Părea dezgustat de el însuși. Bănuia că unui bărbat precum Gregor nu-i plăcea să piardă controlul și era sigură că asta se întâmplase. Deși i se părea tulburător să vorbească despre act în sine, nu putea să-l lase să creadă că o rănise sau că fusese prea dur. Savurase ultimele momente, când dorința îl copleșise total, așa cum făcuse cu ea. Nu voia să aibă în brațe un trubadur experimentat care se concentra pe fiecare mișcare în loc să fie atent la ea și la plăcerea pe care o puteau trăi. Îl voia pe Gregor, doar pe Gregor, chiar dacă asta însemna dur și lacom.

– Mie mi-a plăcut când ai fost un pic mai dur, zise ea încet, îndrăznind să-i arunce o privire rapidă, după care-și fixă privirea pe pieptul lui. Adevărul este că voiam mai repede și mai tare.

Era o bijuterie prețioasă, se gândi Gregor, înclinându-i chipul spre al ei, și sărutând-o.

– Sau lent și blând?

– Oricum vrei tu și-ți face plăcere, pentru că plăcerea ta este a mea.

– Spune-mi, scumpa mea comoară, te doare?

– Nu. Ți-am spus, doar m-a usturat un pic și mi-a trecut de mult.

– Bine, pentru că eu simt că trebuie să fac din nou dragoste cu tine.

Începu să-i dea jos cămășuța.

În vocea lui era o notă ciudată de tensiune, dar Alana hotărî că era din cauza dorinței. Când o dezbrăcă, îi simți mădularul atingându-i piciorul. Încă nu vorbise despre iubire, dar nu se mai simțea așa de tulburată. Din tot ce îi spusese, înțelesese că trăise și el aceeași senzație ciudată. Cuvintele lui nu păruseră nici lingușeală goală. Pentru moment, erau de ajuns dorința lui și plăcerea oferită de ea, își spuse Alana cu fermitate și apoi savură încântarea pe care o găsi în brațele lui Gregor.

Gregor ținea lipit de piept spatele Alanei adormite. O sărută pe creștetul capului. Îi mângâie absent pântecul și zâmbi când ea îi murmură numele în somn și-și frecă pentru scurt timp spatele ei mic și încordat de vintrea lui. Ar fi trebuit să fie extenuat, așa de feroce fusese pasiunea pe care o trăiseră, dar simțea cum dorința de a o lua de la capăt îl gâdila în vintre. Îl transforma într-un nesătul, cugetă el, și zâmbi. Era bine să fie nesătul.

Fusese afectat de vorbele ei, așa că își permisese să ofere și să ia plăcere, singura lui preocupare fiind ca Alana să se simtă mai bine în timpul actului de iubire, la fel ca el. Nici măcar o dată nu se gândise să aibă grijă la fiecare atingere, fiecare sărut și fiecare mișcare a corpului său. Fusese cel mai senzual interludiu pe care-l trăise vreodată. Iar faptul că Alana era o femeie foarte receptivă, dispusă și dornică să împartă pasiunea aprinsă între ei doar îi ușura lucrurile.

Privindu-l pe Carol cel Mare cuibărindu-se la pieptul Alanei, Gregor căscă și închise ochii. Dacă vremea rămâne frumoasă, aveau să mai stea acolo o zi sau două ca să se bucure de pasiunea lor. Viața prea iute și toate încercările ei aveau să intervină din nou, de la nevoia Alanei de a-și găsi sora la ce trebuia să facă el cu promisiunea față de Mavis. Și avea să iasă din această încurcătură

în clipa în care avea să ajungă la Scarglas, jură el. Mavis era o femeie de treabă, dar în relația cu ea nu exista pasiune. O strânse mai bine pe Alana în timp ce făcu alt jurământ. Indiferent ce le rezerva viitorul lui și Alanei, niciodată nu avea să se mai gândească să se însoare din alt motiv decât o pasiune adevărată, puternică.

capitolul 11

Gregor era în ea. Alana se trezi lent, scoțând un murmur delicat de încântare când își dădu seama că nu era un vis. Una din mâinile lui Gregor era pe sânul ei și cealaltă îi cobora pe corp. Un licăr de surprindere îi spori dorința când își dădu seama că el pătrunsese când ea era cu spatele la el. Apoi, mâinile lui inteligente găsiră acel loc dintre picioarele ei care o înnebunea complet și-și pierdu capacitatea de a gândi. Alana se lăsă cuprinsă de pasiune la fel de aprig ca și el în timp ce îi duse pe amândoi în paradis.

Fioruri ușoare de plăcere încă se ondulau prin corpul ei în timp ce mângâie brațul lui Gregor aflat în jurul taliei ei. Nu-și dăduse seama că existau așa de multe căi de a face dragoste. În ultimele două zile, Gregor o învățase foarte multe. Alana nu voia să se gândească cum învățase el asemenea lucruri. Nu era așa de proastă încât să creadă că o întâlnise fiind un inocent, așa cum fusese ea, dar chiar nu voia să știe cât de multă experiență avea el. Ar fi fost prea ușor să înceapă să se compare cu toate femeile frumoase pe care el le cunoscuse înaintea ei. Femei frumoase cu sâni mari cât să umple palma și funduri pline, rotunde.

Asemenea gânduri alungară repede căldura rămasă în sângele ei. Se eliberă din brațele lui Gregor. Îmbrăcându-se repede cu cămășuța de care el o dezbrăcase noaptea trecută, își luă sacul și căută un loc retras în pădure. Alana știa că trebuia să nu mai permită ca gândurile despre alte femei să strice timpul petrecut de ea și Gregor. Acum el era al ei. Poate că nu avea să fie al ei cât de mult ar fi vrut, dar pentru moment trebuia să facă tot ce putea ca să reprime atacurile

de gelozie de care tot suferea. Pentru că își asumase un risc așa de mare, era o prostie să irosească vreun moment din cât timp mai avea cu Gregor făcându-și griji cu privire la femeile pe care el le cunoscuse înaintea ei.

După ce-și făcu nevoile, Alana se grăbi la râu pentru a se spăla. Privind în jur ca să se asigure că era singură, se dezbrăcă de cămășuță și se aruncă în apă. Strânse din dinți când simți apa rece și se spălă cât de repede putu. Cum se plictisise de pește la fel de mult ca de iepure, ignoră peștii ce înotau pe lângă ea cât își săpuni părul și apoi se scufundă sub apă pentru a se clăti de săpun. După ce termină, Alana ieși din apă și se uscă iute, cât de vioi putu pentru a încerca să-și încălzească corpul.

Cu prima ocazie avea să facă o baie lungă – foarte lungă – și fierbinte, își promise. În timp ce se îmbrăca și-și împletea părul, savură gândul la acea baie, întrebându-se leneș cât putea să stea în apa fierbinte înainte să arate încrețită ca o babornițâ. Iar de data asta avea să fie doar baia ei, ca să nu mai fie nevoie să se grăbească. Gregor putea să-și găsească propria baie.

Când aveau să ajungă, în sfârșit, într-un loc unde ea se putea răsfăța, probabil avea să vină momentul ca Gregor să hotărască dacă voia să rămână cu ea sau să continue singur, se gândi cu un oftat adânc. Era așa de nehotărâtă! Trebuia să o găsească pe Keira, să știe că sora ei era în siguranță, dar a o găsi pe Keira însemna sfârșitul călătoriei ei cu Gregor. În ciuda lipsei cuvintelor lui de iubire, era sigură că ținea la ea. Se vedea în felul în care o ținea aproape când dormeau, în zâmbetul lui și chiar în felul în care-i vorbea. Cu toate astea, Gregor ar fi putut să-și trateze toate iubitele cu tandrețe până ce le părăsea.

Așa că trebuia să muncească mai mult pentru a-l face pe Gregor să o păstreze alături de el. Dacă ar fi fost la el acasă, ar fi putut să-i arate cât de săritoare putea să fie. Avusese grijă pe timpul călătoriei lor să aibă ce mânca și să le fie cald, dar se îndoia că era același lucru în ochii

lui Gregor. Știa că lui îi plăcea să vorbească cu ea despre absolut orice și îi plăcea că îl provoca la jocul de șah, dar toate astea fuseseră de la bun început și nu-i aduseseră cuvinte șoptite de iubire.

Așa că mai rămânea un singur lucru – să facă dragoste. Gregor era un bărbat foarte senzual, iar ea știa că lui îi plăcea fiecare moment când făcea dragoste pentru că simțea dorința lui ca și cum ar fi fost a ei. Pornind înapoi spre tabără, Alana hotărî că avea să fie cea mai bună iubită pe care Gregor o cunoscuse vreodată. Poate că asta era cheia către inima lui. Acum era dispusă să încerce orice, pentru că instinctul îi spunea că timpul pentru a găsi acea cheie se termina rapid.

În clipa în care Alana reveni în tabără, Gregor o sărută și plecă să-și facă nevoile. Viața era bună, se gândi în timp ce se ușura sub privirea curioasă a lui Carol cel Mare și apoi se îndreptă spre râu pentru a se spăla. Locul unde aveau tabăra avea suficientă mâncare și apă, deși era un pic umilitor să descopere că Alana era un vânător mai bun pentru vânatul mic decât el. Vremea era foarte bună, de parcă însăși natura hotărâse că meritau o pauză de la frig și umezeală.

Dulcea Alana se dovedea a fi o iubită unică, se gândi el cu un zâmbet de îndrăgostit. Apa rece a râului stinse repede dorința care se trezise. În timp ce se spăla repede, încercă să hotărască ce anume o făcea mult mai bună decât toate celelalte pe care le cunoscuse. Când venise vorba de a face dragoste, mereu crezuse că femeile erau la fel. Alana îi dovedise de la început că se înșelase în privința asta.

Cu siguranță, faptul că știa că el era singurul bărbat care o avusese trezea sentimente în el, sentimente pe care cu greu putea să le descrie. Deși era un arogant și un ipocrit, îi plăcea faptul că nici un alt bărbat nu atinsese acea piele fină, nu sărutase acei sâni frumoși sau nu simțise strânsoarea ei fierbinte în jurul lui când

ea îi striga numele. Niciodată nu-i păsase câți bărbați cunoscuse o femeie înainte sau după el, dar simplul gând al unui alt bărbat sărutând-o pe Alana îl făcea să se simtă sângeros. Cu toate astea, nu credea că darul inocenței ei îl făcea să simtă că ea era cea potrivită.

Pășind pe mal, Gregor îl înghionti pe Carol cel Mare de pe pânza aspră din bumbac pe care o luase de la han și se frecă vioi pentru a se usca, cu mintea încă încercând să deslușească enigma pe care o reprezenta Alana. Ea îi dădea libertatea de a fi el însuși deasupra și sub pături, se gândi și zâmbi. Nu-și dăduse seama cât de calculat devenise, cu ce grijă judeca fiecare atingere și mișcare. Făcuse bine că stârnise femeia suficient cât să obțină ce urmărea. I se spusese că era un amant bun, dar acum știa că fusese unul egoist, pentru că abilitățile care le avea le învățase de dragul lui, nu al femeii. Și cu Alana nu părea să fie nevoit să planifice sau să calculeze. Nu doar că pasiunea ei se potrivea perfect cu a lui, dar era ca și cum putea să-i simtă dorința, să-i simtă plăcerea pe care ea o simțea când el o atingea. Nu era un prost romantic, dar ar fi putut să jure că, atunci când terminau împreună, chiar deveneau un tot, senzația de plăcere fiind la fel de unită precum corpurile lor. Era ceva ce bănuia că nu putea înțelege niciodată, dar era ceva la care începea să tânjească.

În timp ce se îndrepta spre tabără, hotărî că sosise momentul să-și continue drumul și oftă. Detesta să iasă din această idilă, dar îi promisese Alanei că avea să o ajute să o găsească pe Keira, iar asta nu se putea întâmpla dacă ei trăiau în pădure ca două spirite fără griji. Mai exista posibilitatea ca familia lui să fi aflat cum dispăruse între casa lui Mavis și Scarglas. Aveau să își facă griji și să înceapă a-l căuta. Familia Alanei era și ea îngrijorată. Deși o parte egoistă din el voia să alunge aceste îngrijorări și să mai petreacă câteva zile zbenguindu-se în pădure cu Alana, știa că nu putea să cedeze.

Gregor era așa de serios când se așeză lângă ea și se servi din terciul făcut de ea încât Alana se simți nevoită să întrebe:

– S-a întâmplat ceva?

– Nu, doar că am hotărât că ar fi mai bine să pornim iar la drum și nu sunt prea fericit din cauza asta, răspunse el și-i zâmbi.

Nici Alana nu era prea fericită, dar îi zâmbi și ea.

– Da, este momentul. De ceva vreme simt că, de fapt, Keira este aproape.

– Aproape, dar nu în necaz?

Hotărî că îi plăcea felul în care Alana dăduse gust terciului cu un măr tăiat mărunt. O bucătăreasă pricepută, se gândi el, și apoi se simți un pic rușinat pentru că făcea o listă cu părțile ei bune înainte de a lua o decizie în privința ei.

– Nu, nu în necaz, dar tulburată. Omul acela rău pe care l-am visat a dispărut acum. Sper că a dispărut pentru că e mort. Făcu o grimasă. Sunt cam sângeroasă, știu, dar cred că era un om cu mult sânge pe mâini și nu ar lăsa-o niciodată pe Keira în pace decât dacă el sau ea ar fi murit.

– Un adevăr dur, dar care nu poate fi ignorat când trebuie să-l înfrunți. Bănuiesc că sora ta a făcut-o. Acum, dacă o simți cum zici că poți, nu poate fi departe.

– Nu cred, dar nu știu unde suntem *noi*.

– Dacă pornim în ritm alert, ar trebui să ajungem la mănăstirea Sfântul Bearnard înainte de căderea nopții.

Alana se holbă surprinsă, nevenindu-i să creadă.

– Mănăstirea de lângă Muirlan?

– Da. Știi unde este?

Gregor savură ultimele guri de vin date de doamna Dunn.

– Da. Vărul meu Matthew este acolo. Mă rog, acum e fratele Matthew.

Gregor clătină din cap.

– Există vreun loc pe aici pe unde să nu fie vreun Murray ascuns?

Ea râse și ridică din umeri.

– Suntem mulți, dar adevărul este că Matthew e un Kirkcaldy. Este familia bunicii mele. Dintr-odată, Alana exclamă surprinsă, dându-și seama de ceva. Desigur! *De asta* o simțeam pe Keira.

– Crezi că s-a dus la vărul tău după ajutor?

– S-a dus la el să se ascundă. Alana se gândi un moment și fu din ce în ce mai convinsă. Da, s-a dus la vărul Matthew când a fost rănită, ceea ce înseamnă că Ardgleann nu poate să fie așa de departe de Muirlan și de mănăstire.

– Nu știu unde-i Ardgleann, dar știu că Muirlan nu-i foarte departe de Scarglas. Ridică din umeri când Alana se uită la el cu o vagă curiozitate, pentru că știa că majoritatea bărbaților cunoșteau mai bine decât el ținutul din jurul lor ca să meargă călare. Pentru că tatăl meu a avut abilitatea înnăscută de a-și face dușmani, eram înconjurați de ei. Unul dintre clanul, Gray, credea că era dreptul lor să omoare orice MacFingal peste care dădea. Nu călătoream departe din cauza asta și aveam tendința de a alege cele mai sigure drumuri când o făceam. Pot să-ți spun foarte multe despre fiecare clan de lângă Scarglas, cum să ajungi la Dubheidland, unde căpetenie este vărul meu Sigimor, că unii dintre noi au fost la Deilcladach, unde fratele Fionei, Connor stăpânește, dar cam atât. Chiar dacă nu mai este așa de periculos cum era, vechile obiceiuri pier greu și noi încă nu călătorim foarte departe.

Dându-și dintr-odată seama că Alana îl putea întreba de ce fusese așa de departe de casă când îl prinseseră Gowanii, Gregor o întrebă repede ce știa despre mănăstire. Oftă ușurat când ea începu să-i povestească tot ce-și amintea despre lucrurile pe care i le spusese Matthew familiei ei de-a lungul anilor. Se dovedea a fi foarte dificil să țină secrete față de Alana și se simțea vinovat. Alungă

acel gând și făcu un efort să asculte atent tot ce-i spunea ea despre Muirlan.

Într-o oră erau gata să pornească spre Muirlan. Alana privi în jurul taberei, cu părere de rău că pleca și dornică să pornească în călătoria care poate o ducea la sora ei. Știa că nu mai putea zăbovi acolo cu Gregor, ascunzându-se de lume, dar îi era imposibil să scape complet de tristețea pe care i-o provoca plecarea. Zâmbindu-i vag lui Gregor, care o luă de mână când începu să meargă, ea merse la pas alături de el. Nu avea să se gândească la finalul călătoriei lor, un final care putea să-i aducă și bucurie, și o mare tristețe. Singura consolare pe care o vedea era că bucuria de a o găsi pe Keira o putea ajuta să supraviețuiască suferinței de a-l pierde pe Gregor dacă nu-i câștiga inima.

Gregor hotărî că se puteau odihni la miezul zilei, pentru că parcurseseră deja o distanță mare. Se așeză pe o piatră încălzită de soare și o privi pe Alana urmărindu-l pe Carol cel Mare, care insistase să iasă din marsupiul lui și să exploreze puțin. Era un motan tare ciudat, hotărî el cu un scurt zâmbet și apoi râse ușor, după care bău apă.

– Vrei o prăjitură cu ovăz, fetițo? strigă el către Alana. Sunt ultimele din ce ne-a dat doamna Dunn.

– Da, răspunse Alana de pe mica movilă pe care o studia atentă. Vin imediat.

Gregor se încruntă când ea se lăsă pe vine la baza movilei și dintr-odată încremeni și deveni foarte tensionată.

– Ai găsit ceva?

– Oh, da! răspunse ea cu o voce cam ridicată, dar tot nu mișcă nici măcar un deget. O viperă.

Gregor fu străbătut de un fior când sări în picioare și scoase pumnalul. Mergând cât de ușor putea, dar destul de repede, se apropie de Alana. Avu nevoie de un moment ca să vadă șarpele, pentru că umbrele pietrelor îl ascundeau foarte bine. Era la distanța potrivită de încheietura mâinii întinse a Alanei. Probabil ea întinsese

mâna chiar peste șarpe, se gândi el cu groază. Felul în care șarpele stătea pe pământ, uitându-se la încheietura Alanei, îi dădu de înțeles lui Gregor că vipera putea mușca în curând chiar dacă Alana nu se mișca.

Tocmai când Gregor își pregătea pumnalul și țintea, rugându-se să poată omorî șarpele înainte să o muște pe Alana, Carol cel Mare sări prin aer din dreapta lui. Alana țipă alarmată, dar Gregor o prinse și o trase înainte ca ea să se miște și să încerce să oprească motanul. Ținând-o în brațe, se îndepărtă câțiva pași de șarpe și începu chiar să-i pară rău că motanul avea să moară în curând. Chiar când acea tristețe începu să-l copleșească, Carol cel Mare veni spre ei, cu un șarpe foarte moale în gură. Încă ținând-o pe Alana, Gregor făcu un pas în spate când se apropie motanul.

– Dumnezeule! Dă-i drumul! ordonă Gregor, un pic surprins că motanul îl ascultă.

– E mort? întrebă Alana, luptându-se cu impulsul de a alerga la Carol cel Mare și de a-l ridica.

– Mie mi se pare foarte mort, răspunse Gregor după ce se uită îndeaproape la șarpe. Ridică un băț de pe pământ și împunse vipera, dar nu dădu semne de viață. Da, e mort.

– Oh, Carol cel Mare! Alana își desprinse brațul din strânsoarea acum ușoară a lui Gregor și se grăbi să ia motanul în brațe, deși avu grijă să ocolească șarpele mort. Gregor, crezi că a fost mușcat? întrebă ea chiar când se uita cu atenție la motan după vreun semn de rană.

– Cum e un animal așa de mic, iubito, bănuiesc că deja i-ar fi fost rău dacă ar fi fost mușcat.

Gregor își dădu ochii peste cap și se încruntă la motan când Alana îl linguși, spunându-i ce *bărbățel curajos* era și alte prostii asemănătoare. Urmând-o înapoi unde își lăsaseră sacii, Gregor nu știa dacă să râdă sau să plângă. Fusese manipulat de un motan. Dacă învăța ceva din călătoria cu Alana, aceasta era umilința, cugetă el, rânjind pentru sine. Așezându-se din nou pe piatră,

o privi hrănind motanul cu niște iepure pe care-l băgaseră cu grijă în proviziile lor pentru mai târziu.

– Aveam de gând să cinez din asta, murmură el.

– Mai este o grămadă, zise ea lăsându-se pe călcâie și privindu-l pe Carol cel Mare mâncând. Pare să fie bine, nu-i așa? Cred că ai dreptate. I-ar fi rău dacă l-ar fi mușcat șarpele.

Motanul termină carnea și începu să se spele. Gregor clătină din cap.

– Nu știam că pisicile vânează și omoară vipere.

– Nu, nici eu. Nu sunt sigură că fac asta. Dar Carol cel Mare a făcut-o foarte bine. Repede și mortal.

– Deci, nu ești inutil, nu-i așa? zise Gregor către motan, reținându-și un zâmbet la privirea indignată a Alanei.

– E un motan foarte bun, mormăi ea, simțindu-se ca o prostuță, dar nefiind încă sigură de ce.

Gregor zâmbi.

– Da, este, chiar dacă din cauza lui am ratat șansa de a fi un salvator galant.

– Oh! Alana își mușcă buza, neputând să-și ascundă un chicotit. Păi, poate data viitoare.

Încă simțind gustul fricii pentru Alana, Gregor doar mârâi. Veninul unei vipere nu omora pe toată lumea care era suficient de ghinionistă să fie mușcată, dar pe unii îi putea omorî. Alana era așa de mică și de slabă, încât Gregor era sigur că ea ar fi murit dacă ar fi fost mușcată. Înghețase tot până când dispăruse amenințarea. Adevărul era că se simțea tulburat. Când ea se așeză lângă el pe piatra pe care stătea ca să-și mănânce prăjiturile cu ovăz, îi mângâie părul, simțind impulsul de a se asigura că nu era rănită.

Își dădu seama că devenise importantă pentru el. Foarte importantă. Gregor știa că asta ar fi trebuit să-i spună ceva foarte clar despre sentimentele lui, dar nu era sigur că voia să știe ce era. Din tot ce văzuse în trecut, când un bărbat se lăsa condus de inima lui, devenea

un idiot. Era hotărât să ia deciziile referitoare la Alana în mod raţional, la rece, cu calm. Asta crezuse că făcuse cu Mavis, dar ştia că fusese ghidat de lăcomia pentru zestrea ei, iar acum voia ce aveau Sigimor şi Ewan. Încă simţea acea dorinţă, dar de data asta, femeia cu care căuta să-şi împartă tot restul vieţii avea să se *potrivească*.

– Se pare că motanul va supravieţui, zise el ridicându-se din nevoia de a începe să se mişte şi a scăpa de gânduri.

– Da. Alana zâmbi, se ridică şi-şi netezi fustele. Tot nu-mi vine să cred că a făcut asta.

– Nici mie. Carol cel Mare se crede un câine. Te urmăreşte ca un dulău credincios, călătoreşte cu tine ca unul şi te protejează ca unul. Da, motanul ăsta se crede câine. Se uită la motanul care aştepta răbdător la picioarele Alanei în timp ce ea îl puse în marsupiul în care-l căra. Din păcate este confuz.

– Nu, doar îi e teamă să nu fie lăsat singur, zise Alana, cu o nuanţă de râset în voce din cauza lucrului stupid spus de el, în timp ce aşeza motanul în marsupiu şi-şi ridica sacul.

Gregor putea să înţeleagă asta. Era unul dintre motivele pentru care hotărâse să-şi caute o soţie. Nu-i mai erau de ajuns momentele pasagere de plăcere cu prea multe femei de care nu-i păsa în realitate. De prea multe ori plăcerea obţinută rapid dispărea în nemulţumire şi deşertăciune. De asemenea, se gândise să se desprindă de familia lui, să-şi facă propria viaţă. Acum nu mai era important pentru el, nu dacă însemna să se lege pe viaţă de femeia greşită ca să facă asta.

O luă pe Alana de mână şi porni la drum. Încercă să şi-o imagineze pe Mavis mergând atâtea zile, dormind sub stele şi vânând cina, dar îi fu imposibil să o vadă făcând orice din astea. Nu ar fi contat aşa de mult dacă Alana n-ar fi avut asemenea abilităţi, dar descoperi că era foarte mulţumit că le avea. Era ceva aproape

liniștitor. Cu siguranță călătoria lor fusese mai ușoară din acest motiv.

– Crezi că sora ta va fi la mănăstire? întrebă și apoi se încruntă când ea se desprinse de mâna lui și se întoarse la mica movilă. Ai grijă, fetițo, s-ar putea să fie și alte vipere pe acolo!

Alana ridică bățul folosit de Gregor ca să împungă șarpele. Se îndepărtă de grămada de pietre care forma marcajul și folosi bățul pentru a ciocăni cu grijă spre ceea ce se întinsese când dăduse peste viperă. Ridică obiectul, reveni în grabă lângă Gregor și-i luă mâna în palmele ei.

– Deci? Ce comoară crezi că merita să înfrunți altă viperă? întrebă el când porniră din nou la drum. Se încruntă când ea se înroși și deschise lent cealaltă mână ca să-i arate premiul. Alana, aia-i o piatră!

– Da, și este o piatră foarte frumoasă.

– Înțeleg. Ai hotărât că motanul și tot sacul tău nu sunt suficient de greu de cărat și ai zis să adaugi câteva pietre. Pentru asta ai riscat să fii mușcată de o viperă?

Știa că un pic din furia pe care o simțise când ea se pusese din nou în pericol ieșise la iveală.

Ea oftă. Recunoscu expresia de pe chipul lui frumos. Era una pe care bărbații o afișau când credeau că aveau de-a face cu vreo toană ciudată femeiască. Sau, gândi ea cu un vag zâmbet, când cineva nu era chiar întreg la cap. Pentru mulți bărbați cele două lucruri erau deseori foarte similare. Alana se îndoia că îl putea face pe Gregor să înțeleagă, dar spera că o explicație avea s-o ajute măcar să diminueze furia pe care el evident o simțise când ea revenise în locul unde pericolul încă putea fi prezent. Până la urmă, se dovedea a fi dificil să ajungă la inima lui fără ca el să o creadă puțin nebună.

– E frumoasă, zise ea, și mie îmi plac lucrurile frumoase. Are culori în ape, este rece și plăcută în mână. Puse cu grijă piatra în mâna lui liberă. Mie îmi plac pietrele. Sunt creația lui Dumnezeu și a naturii, iar asta

probabil că există de mai mulți ani decât am putea noi vreodată număra.

Asta era adevărat, se gândi Gregor, deși nu se mai gândise vreodată la asta. Pietrele erau peste tot, iar dacă se gândea bine, se putea împiedica de una și s-ar fi rănit dacă ar fi căzut peste ele. Piatra asta era rece și se potrivea în golul palmei lui. Bănuia că putea spune că era frumoasă. Dar toate astea nu explicau de ce se simțise silită să ridice piatra încât se întorsese într-un loc care ar fi putut să fie un cuib de vipere.

– Este și o amintire, continuă ea. Peste ani, pot să ridic piatra asta în mână și voi trezi amintirile acestei aventuri. Acceptă piatra când Gregor i-o dădu înapoi și apoi o puse într-un mic buzunar ascuns în faldurile fustei. Deseori aleg pietre din locurile unde s-a întâmplat ceva important sau ca să marchez un moment special.

– Și când ai privit moartea în ochi nu a fost suficient ca să-ți amintești acest moment și acest loc?

– Ah, vipera a fost cu siguranță înspăimântătoare. Nu mă puteam mișca, nici măcar nu puteam gândi, doar mă uitam la ea și așteptam toată transpirată să mă muște. Dar tu și Carol cel Mare ați venit foarte galant și m-ați salvat. Acum, de fiecare dată când voi ridica piatra asta, voi revedea totul foarte clar. Ridică din umeri. Mulți oameni au lucruri cu care sărbătoresc anumite evenimente.

Destul de adevărat, se gândi Gregor. Dar nu era sigur că ea voia să-și amintească faptul că motanul îi salvase viața, în vreme ce el stătuse ca un prost. Cu toate astea, putea să înțeleagă gestul de a păstra ceva care să-ți răscolească amintirile, ce deseori se pierdeau cu trecerea timpului. Știa o femeie care păstra câte o șuviță de păr de la fiecare iubit avut, dar decise că nu era o poveste de spus Alanei. Putea să-l întrebe de unde știa și nu voia ca ea să afle că o șuviță din părul lui făcea parte din colecția crescândă a acelei femei.

– Doar de piatra aia ai nevoie ca să-ți amintești întreaga călătorie? zise el, întrebându-se de ce se simțea tot

mai vinovat și rușinat de fiecare dată când se gândea la trecutul lui oarecum libertin.

Alana se îmbujoră.

– Păi, am și una pe care am găsit-o lângă râu.

Hotărî că el nu trebuia să știe de cea din temniță, de cea din cabană ori de cea din han, unde-l văzuse prima dată gol sau de pe câmpul unde făcuseră dragoste lângă foc. Buzunarul ei începea să fie cam greu.

Gregor încuviință din cap și porni la drum, dar pe interior zâmbea ca un prost. Momentul de pe malul râului când o făcuse în sfârșit a lui era *clar* o amintire pe care voia ca ea să o aibă vie. Își dădu seama că era un pic îngrijorat că nu adunase și el o piatră.

Soarele tocmai apunea când ajunseră la mănăstire. Ușile grele de la intrarea între zidurile înconjurătoare erau deja închise. Alana simți că se tensionează de nerăbdare și teamă când Gregor trase puternic de clopotul atârnat lângă ușă pentru a chema pe cineva la porți. Trecură câteva momente, pe care Alana le resimți ca ore, până când un călugăr cu chipul rotund deschise una dintre porțile mari suficient cât să se uite la ei.

– Ce vreți? întrebă el cu un ton care Alanei i se păru cam neprietenos din partea unui călugăr.

– Trebuie să-l văd pe fratele Matthew, răspunse ea. Sunt verișoara lui, Alana Murray de la Donncoill.

– Murray?

Șocată, Alana făcu ochi mari când sesiză nota de alarmă din vocea bărbatului.

– Da, Alana Murray de la Donncoill. Sper ca fratele Matthew să aibă ceva vești despre sora mea, Keira Murray MacKail.

– Frații tăi sunt cu tine? Bărbatul scoase mai mult capul afară, se holbă la Gregor un moment și apoi privi în jur. Sălbaticii ăia doi nu sunt cu tine, nu-i așa? Au fost deja de două ori pe aici. De două ori, mă auzi?

– Sălbatici? Pe Alana începea să o enerveze felul în care acest bărbat vorbea despre familia ei. Lasă-mă să vorbesc cu fratele Matthew!

– Nu! se răsti bărbatul. Gata cu fetele Murray! urlă el şi trânti poarta.

capitolul 12

Clipind la poarta ce-i fusese trântită în față, Alana auzi cum călugărul pune drugul pe partea cealaltă. Mormăi furios, dar, deși ea îi distingea cu ușurință vocea, nu înțelegea cuvintele. O clipă mai târziu, auzi alte voci. Sosiseră alți călugări și evident că avea loc o discuție în contradictoriu chiar lângă porți. Se uită la Gregor, care se sprijinise de peretele aspru din piatră și-și încrucișase brațele la piept. Părea prea amuzat ca ei să-i placă.

– Eu chiar cred că Keira a căutat ajutor la vărul nostru Matthew, zise ea.

– Oh, da, sunt de acord cu tine, fetițo! Gregor nu se putu abține, izbucni în râs și privirea dezgustată și ușor ofensată a Alanei îl făcu să râdă și mai tare. Și se pare că frații tăi au venit în vizită, adăugă el, râzând din nou.

– *Asta* nu-i amuzant, mormăi ea, întrebându-se ce ar fi putut să facă familia ei ca să-i supere pe călugării de la Saint Bearnard.

– Mă scuzi, fetițo, dar e amuzant, zise Gregor, liniștindu-se. Crezi că se referă la frații pe care-i urmăreai tu?

Ea oftă și încuviință din cap.

– Da, și mă tem că Artan și Lucas pot fi un pic intimidanți dacă vor, deși nu cred că s-au purtat așa cu călugării. Și de ce ar veni aici de două ori? Îl plac pe Matthew, dar ei spun că se simt neliniștiți în preajma călugărilor. Ceva legat de faptul că pe ei chiar îi ascultă Dumnezeu și de jurământul de castitate. De data asta zâmbi când Gregor râse, dar deschiderea porții îi atrase repede toată atenția. Matthew! strigă ea când îl văzu stând acolo, dar poarta nu era suficient de deschisă

ca ea să-l îmbrățișeze cum își dorea, iar el părea că se lupta să o țină deschisă chiar și atât. Chiar nu sunt bine-venită aici?

– Nu, evident că nu! protestă Matthew, vorbind tare cu zadarnica speranță că putea acoperi celelalte voci care spuneau da. În ultima vreme, au fost ceva necazuri, atâta tot, iar frații sunt un pic agitați. Se uită la Gregor. Și cine-i cu tine, fetițo?

– Gregor MacFingal Cameron, răspunse ea și auzi pe cineva strigând: „Oh, nu, nu *și unul de-ai* lor!"

Alana se uită la Gregor și ridică dintr-o sprânceană.

– Se pare că nu doar neamurile mele provoacă necazuri.

– Nu, nu, nu necazuri. Verișoară, protestă Matthew, continuând să se lupte să țină poarta deschisă în timp ce cineva, pe care ea nu-l vedea, încerca din răsputeri să o închidă. Așteaptă aici, fetițo, și tu, domnule. Revin în câteva momente. Aveți nevoie de ceva de mâncare și de băut?

– Da, dacă ești amabil. Și vreau să aflu ceva despre soarta Keirei.

– Păi, despre asta am destule să-ți povestesc. Ai răbdare câteva momente. Așteptați aici!

Poarta fu închisă cu forța și Alana auzi mai multe voci ridicate. Se uită din nou la Gregor.

– Totul e foarte ciudat, nu-i așa? Dar cred că e o poveste foarte interesantă și sunt nerăbdătoare să o aud.

– Mă întreb dacă unul din neamurile mele a fost aici, murmură Gregor, încruntându-se la poartă, sau doar un bărbat pe nume Cameron.

– Ar fi putut să fie una din rudele tale. Întrebarea e de ce? Și de ce au fost frații mei de două ori aici? Singurul lucru pe care-l pot înțelege sau ghici este motivul venirii Keirei aici. Cu siguranță nu pot să pricep ce necazuri a creat, pentru că ea nu provoacă niciodată necazuri.

Alana tocmai voia să bată la poartă când apăru Matthew, chinuindu-se cu două coșuri mari pline

cu mâncare. Porțile grele fură închise așa de repede în urma lui că abia apucă să nu fie lovit în spate. Gregor îl ușură pe Matthew de greutatea unuia din coșuri, iar vărul ei îi conduse pe ea și Gregor pe o alee ce se lărgea.

– Unde mergem, vere? îl întrebă Alana pe Matthew.

– La casa unde stau oaspeții mănăstirii, răspunse fratele Matthew. Ce cari tu ca pe un copil este o pisică?

– Da. Îl cheamă Carol cel Mare.

În timp ce mergeau, Alana îi povesti despre motan și cum ajunsese ea să bată la porțile mănăstirii. Deși voia să-l zgâlțâie pe Matthew până când îi spunea tot ce știa despre Keira, se luptă să fie calmă și să-l lase să-i dea toate veștile când era pregătit. Când ajunseră la casa cea mică la care-i condusese, Alana scrâșnea din dinți cu o nerăbdare crescândă. Faptul că lui Gregor i se părea foarte amuzant doar îi sporea enervarea.

– Intrați și stați aici, zise Matthew, punând coșul pe masă. Putem vorbi cât mâncați.

– A fost aici. Chiar în casa asta, șopti Alana, simțind așa de puternică prezența Keirei încât fu surprinsă că nu o vedea stând acolo. A stat aici și s-a temut de ceva. Sau de cineva.

– De cineva, zise fratele Matthew. Alana, te rog, vino să stai jos și dă-mi voie să-ți spun ce pot despre Keira!

Ignorând privirea tăioasă a fratelui Matthew, Gregor puse un braț în jurul umerilor Alanei și o îmbrățișă.

– I-am găsit urma, iubito! Acum hai să-i auzim povestea!

O sărută pe creștetul capului când ea încuviință din cap și apoi o conduse la masă, unde aștepta vărul ei.

– Nu-mi vine să cred că și tu, și Keira ați avut asemenea aventuri, zise fratele Matthew, turnând niște vin în cupele solide din lemn pe care le pusese pe masă. Prin slava lui Dumnezeu, amândouă ați supraviețuit.

– Eu n-am fost rănită, vere, zise Alana. Știu bine că Keira a fost rănită și chiar grav, cred eu.

– Da, rănile ei au fost grave.

– Poate că ar trebui să începi cu începutul, zise Gregor între două îmbucături de pâine. Tot ce știe Alana este că soțul surorii ei e mort, iar Keira a fost rănită când Ardgleann a fost cucerit și apoi a dispărut.

– Mănâncă, mănâncă, o îndemnă cu blândețe fratele Matthew pe Alana, și dă-mi voie să-ți spun povestea. Când termin, poți să-mi pui ce întrebări vrei tu. Un nelegiuit pe nume Rauf Mowbray l-a omorât pe soțul Keirei, căpetenia de la Ardgleann. Rauf și oamenii lui au cucerit Ardgleann cu costuri mari pentru oamenii de acolo. Da, Keira a fost rănită grav, pentru că Rauf a vrut să pună mâna și pe soția căpeteniei odată cu pământurile acestuia. Sora ta a fost rănită când s-a luptat cu el.

– A...? vru să întrebe Alana, îngrozită de răspuns, deși era aproape sigură că sora ei scăpase de această soartă.

– Nu! Fratele Matthew o mângâie pe mână când Alana o încleștă pe marginea mesei. A scăpat de el înainte să poată păcătui așa împotriva ei.

Alana încuviință din cap și făcu un efort să se relaxeze. Fusese îngrozită și se temuse doar când fusese menționată o tentativă de crimă împotriva surorii ei. Acum, când se gândea mai bine la asta, știa că vărul ei spunea adevărul. Dacă Keira ar fi fost violată, ea ar fi știut. O asemenea violență n-ar fi fost niciodată comisă asupra surorii ei gemene fără ca ea să fi simțit ceva, fără ca ea să fie conștientă de durerea Keirei în vreun fel. Explica însă teama acesteia cât stătuse în această casă.

– Keira a stat aici ca să se vindece, continuă Matthew. La început a stat în chiliile de oaspeți din mănăstire, dar am mutat-o imediat ce s-a însănătoșit suficient ca să se îngrijească singură.

Cu un schimb rapid de priviri, Alana își dădu seama că Gregor gândea același lucru. Unul dintre călugări avusese probleme cu jurământul de castitate și-i făcuse viața grea Keirei. Alana nu zise însă nimic, doar începu să mănânce și așteptă ca vărul ei să continue.

– Keira a avut un vis cu un bărbat care avea nevoie de ajutor, zise fratele Matthew. Era Liam Cameron.

Gregor se așeză mai drept în scaunul lui.

– Liam? Vărul meu a fost grav rănit?

– Oh, da! Fratele Matthew clătină din cap. A fost bătut bine și ori a căzut, ori a fost împins de pe panta dealului în niște pietre. Și-a rupt piciorul. O femeie a pus să fie bătut. Era geloasă pentru că a crezut că el a sedus-o pe sora ei când el a refuzat să o seducă pe ea. Ambele sunt femei măritate, să știi.

– Nu, nu s-a întâmplat. Liam nu se culcă niciodată cu femei măritate.

Gregor zâmbi vag când fratele Matthew se înroși când auzi cuvântul *culcă*.

– Știu. S-a vindecat. Keira s-a ocupat de asta. Are leac, să știi. Apoi, acea femeie a venit aici în căutarea lui Liam, iar soțul ei gelos a venit după ea, cerând sângele lui Liam. Keira și Liam au fugit și s-au dus spre Scarglas. Se uită la Alana. Pentru că soțul i-a fost omorât cu o asemenea cruzime, Keira le-a promis oamenilor din Ardgleann că o să-i scape de Rauf Mowbray și a hotărât că a venit momentul când trebuia să îndeplinească această promisiune. Liam i-a jurat credință în această misiune și a simțit că oamenii lui ar fi dornici să ajute. Scoase o scrisoare din veșmintele și i-o dădu Alanei. Tocmai am primit întreaga relatare a ceea ce s-a petrecut după ce au plecat de aici. Keira o povestește cu propriile cuvinte mai bine decât pot eu.

Alana citi scrisoarea de două ori, după care i-o dădu lui Gregor ca să o citească și el. Keira fusese concisă și nu i-ar fi păsat dacă scrisoarea ei era citită de altcineva. Scrisese foarte puține despre sentimentele ei pentru noul ei soț, Liam Cameron, sau despre răutățile comise asupra oamenilor din Ardgleann. Unele chestiuni erau încă nerezolvate, iar Alana simți îngrijorarea și dubiile surorii ei din spatele cuvintele fără emoții pe care le scrisese. Amenințarea reprezentată de Rauf Mowbray

nu mai era, iar Ardgleann avea să-și revină, dar din păcate Keira încă era necăjită și nesigură.

Gregor se încruntă în timp ce citi scrisoarea. Sora Alanei scrisese curat, cu idei și cuvinte clare, dar scrisoarea dezvăluia foarte puține emoții. Părea un raport rece de la un vechil, o recitare simplă a faptelor, nu scrisoarea unei tinere femei care-și văzuse înfrânt cel mai groaznic dușman și care se căsătorise cu un bărbat precum Liam. Bănuia că Keira Murray MacKail, acum Cameron, ascundea ceva.

Se uită iute la Alana și văzu că se încrunta îngrijorată. Fără îndoială, Liam era bărbatul frumos pe care ea îl văzuse în visele ei. Majoritatea femeilor și-ar fi vândut bunicile ca să se mărite cu un bărbat precum Liam, dar în scrisoarea Keirei nu era senzația reală sau bucuria acelui triumf, iar Gregor bănuia că existau *sentimente*. Ce-l preocupa cel mai mult era ce credea Alana. Liam era ruda lui și avusese mult de câștigat de pe urma căsătoriei cu Keira. Cu toate astea, dacă el simțea că era ceva în neregulă, era sigur că Alana simțea mai mult. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca între el și Alana să existe probleme din cauză că una dintre rudele lui nu o făcea fericită pe sora ei.

– Liam Cameron este un bărbat bun, fetițo, zise încet fratele Matthew. A fost instruit aici, dorind să devină călugăr, dar nu avea chemare. Acceptă scrisoarea de la Gregor cu un zâmbet vag, absent, rămânând atent la Alana. Va fi un soț bun pentru Keira, bun și credincios și o căpetenie bună pentru oamenii de la Ardgleann. Iar Liam e inteligent să știe ce trebuie făcut pentru ca toți să fie în siguranță și prosperi. N-ar trebui să-ți faci atâtea griji. Se uită la scrisoare, după care o băgă la loc în veșminte. Eu știu că ea nu o spune și că s-ar putea să fie câteva lucruri care o îngrijorează, dar Liam va pune capăt în curând îndoielilor pe care încă le are.

Alana oftă și termină repede o gură din măr.

– Poate. Dar acum sunt aproape și pot să mă duc la ea dacă e nevoie.

– Adevărat, și eu sunt sigur că va fi mulțumită să vadă că ești bine, pentru că s-a răspândit vestea dispariției tale.

– Oh! De asta Artan și Lucas au venit aici de două ori, nu-i așa? O dată pentru Keira și o dată pentru mine. Deci chiar v-au făcut necazuri?

Fratele Matthew chicoti.

– Frații de aici nu sunt cei mai curajoși dintre bărbați, iar frații tăi erau prost dispuși. Cum a zis Artan, tocmai terminaseră căutările unei surori, credeau că se pot odihni și a trebuit să plece să o caute pe cealaltă. Zâmbi când Alana gemu. Au aflat că i-ai urmărit, dar, cum tu n-ai apărut, au fost îngrijorați. Mergeau pe propria urmă înapoi în speranța că te vor găsi. De asta s-au oprit aici. E o minune că nu ai dat de ei undeva pe drum.

– Să ne rugăm ca frații mei să nu dea de Gowani!

– Păreau foarte aspri, fetițo! Nu cred că Gowanii i-ar vedea ca pe o alegere bună pentru recompensă.

– De fapt, vere, îmi făceam griji pentru Gowani, zise Alana și râse împreună cu Matthew. Măcar acum știu de ce nu am fost bine-veniți.

– A fost greșit, le-am spus-o și eu. Nu Keira și Liam ne-au provocat necazuri, ci alții, cum au fost acea femeie cu soțul ei furios și fratele Peter, care încă pretinde că Keira l-a vrăjit. Și nu, nu a rănit-o. Liam l-a aruncat într-un zid. Eu zic că e doar o pedeapsă, dar oamenii bisericii au tendința de a se agăța de ideea că asemenea gânduri și fapte păcătoase sunt numai vina femeii. Cât îi privește pe frații tăi, doar lașitatea călugărilor îi face reticenți, nedorind să-i vadă din nou pe cei doi. Fratele Matthew clătină din cap dezgustat din cauza comportamentului călugărilor. Frații tăi nu au rănit pe nimeni și nu au stricat nimic.

– Ah, deci s-au purtat frumos!

El râse din nou și încuviință din cap.

– Păi, cu excepția faptului că l-au amenințat pe fratele Peter când s-au întors aici a doua oară... Un băiat care fusese trimis aici de familia lui a hotărât să o urmeze pe Keira și să stea la Ardgleann. Mă tem că le-a povestit fraților tăi ce a încercat fratele Peter să-i facă Keirei. Nu l-au rănit, deși cred că aveau dreptul să o facă. Veșmintele omului n-ar trebui să-l protejeze de așa ceva. Dar, după cum a zis Artan, nu ai vreo mare satisfacție când rănești un om care se murdărește la simpla privire a unui pumn încleștat.

– Artan este un adevărat izvor de înțelepciune, mormăi Alana.

O vreme mâncară și discutară liniștiți, împărtășind veștile pe care fiecare le adunase de-a lungul timpul. Chiar și veștile vechi erau bine-venite, pentru că preveneau mereu viitoare necazuri sau explicau ceva ce se petrecuse. Abia când fratele Matthew se ridică, gata să se întoarcă la mănăstire, Alana își dădu seama de întreaga ciudățenie a situației ei. Oftă profund ușurată când Gregor îl luă pe vărul ei de braț și-l conduse afară, vorbind tot timpul despre amabila ospitalitate a lui Matthew, mâncarea bună și asprimea călătoriei. Deși era o lașitate, Alana era mai mult decât fericită să-l lase pe Gregor să asculte predicile, solicitările sau protestele din partea lui Matthew.

Gregor se opri la câțiva pași de casă și se uită la fratele Matthew. Bărbatul se încruntă la el.

– Nimic din ce vei spune nu mă va face să mă răzgândesc. Sau pe ea. Rămânem împreună.

– Este o fată de viță nobilă, începu Matthew.

– Știu. Știu și că este genul de femeie cu care te căsătorești. Dar asta o vom hotărî noi. Are 22 de ani, nu-i vreo fătucă tânără, naivă, care abia s-a desprins de șorțul doicii.

– Chiar și așa, e o inocentă.

Gregor hotărî că nu ar fi înțelept să-l corecteze pe bărbat cu privire la asta. Oricum bănuia că fratele Matthew

nu se referea de fapt la inocența corpului Alanei. Avea dreptate. Alana nu era genul de femeie pe care un bărbat să o folosească pentru plăcerea lui și apoi să plece. Ca rudă a ei, bunul frate avea tot dreptul să fie furios și îngrijorat. Poate că era corect să spună adevărul. Pe ultimii kilometri, rațiunea calmă, rece îi spusese lui Gregor că ar fi fost prost dacă nu ar fi pus repede mâna pe Alana. Îi spuse asta fratelui Matthew. Și îi povesti totul despre complicația numită Mavis.

– Oh, înțeleg. Fratele Matthew se încruntă. Și ești foarte sigur că nu ești logodit legal cu femeia?

– Foarte sigur. Nu am făcut nici un jurământ, nu s-a semnat nici o hârtie și nici măcar n-am cerut-o. Da, am fost clar că eram acolo cu intenția de a o face soția mea și pentru asta simt că îi datorez o explicație întrucât acest lucru nu se va întâmpla.

– Da, așa este. Oftă și clătină din cap. Eu doar mă rog ca Alana să nu afle ce cred că ascunzi în inima ta înainte să spui totul, de dragul tău și al ei.

Cuvintele fratelui Matthew îi tot veneau în minte lui Gregor în timp ce-l urmărea pe bărbat îndepărtându-se. Apoi se duse la fântână și scoase o găleată plină de apă. Stând lângă fântână, se spălă înainte de a reveni la Alana. Cu siguranță exista un risc pentru că nu vorbea direct cu Alana despre ce voia și ce trebuia să facă, dar avea să-și asume acest risc. Știa că Alana avea să se îndepărteze de el dacă îi spunea despre Mavis, știind că nu era complet liber. Nu putea să permită asta.

– Vărul meu este foarte furios? întrebă Alana în clipa în care Gregor se întoarse.

– Nu. Cred că sora ta și vărul meu i-au provocat aceleași temeri. Nu-ți face griji din cauza lui! Doar că el, ca rudă a ta, simte că trebuie să spună ceva. Afară e o fântână dacă vrei niște apă să te speli.

Alana se grăbi, iar Gregor făcu focul. În seara aceea el și Alana aveau să facă dragoste într-un pat adevărat și abia aștepta asta. Un foc bun avea să țină departe

de cabană aerul rece al nopții și-i putea oferi lumină ca să o vadă.

Cuvintele fratelui Matthew continuau să-l tulbure pe Gregor. Oricât era de mică, exista șansa ca Alana să afle singură adevărul pe care el îl ascundea. Asta îl putea costa mult, pentru că ea cu siguranță ar fi văzut asta ca pe o imensă trădare, o minciună suficient de mare ca să pună sub semnul întrebării tot ce el spusese și făcuse cât fuseseră împreună. Trebuia să o lege de el în toate modurile în care putea fără a-și încălca jurământul de a nu-i face promisiuni până când nu rupea legătura cu Mavis, indiferent cât de slabă era această legătură. Și, se gândi el, uitându-se la Alana intrând înapoi în casă, știa o singură cale să facă asta.

Când se uită la Gregor, Alana simți că se îmbujorează sub privirea lui. Simți și că i se încălzea sângele. Era clar la ce se gândise cât timp fusese afară, spălându-se de praful de pe drum. Preț de câteva clipe, simți o înțepătură de rușine și de jenă. Vărul ei știa ce se petrecea între ea și Gregor, dar nu voia să pretindă că nu se întâmpla nimic doar ca să-i facă pe plac și să-i aline grijile pentru ea. Alana mai bănuia că fratele Matthew nu era așa de pios încât să o condamne și înțelegea prea bine femeile Murray ca să nu insiste prea mult în privința asta.

Gregor se ridică încet de unde era aplecat lângă foc și porni spre ea. Se mișca precum o felină mare, urmărindu-și prada. Alana se cutremură ușor sub puterea promisiunii senzuale din sclipirea ochilor lui. O luă în brațe și îi zâmbi într-un fel care-i tăie respirația. Se întrebă dacă puterea lui de a o tulbura astfel avea să se stingă vreodată.

– Avem un pat, comoara mea dulce, zise Gregor în timp ce-i desfăcea rochia. Un pat adevărat, nu unul din pături întinse pe pământul tare.

– Da, așa este.

Rămase nemișcată cât el o dezbrăcă încet, atingându-i pielea cu sărutări efemere pe măsură ce o descoperea.

Din modestie, încercă să se ascundă, dar capitulă. Acum era momentul perfect să-și pună în aplicare planul de a ajunge la inima lui prin singurul lucru de care era sigură – dorința lui pentru ea. Îi plăcea să privească, așa că avea să-l lase. Descoperi repede că, cu modestia redusă la tăcere, era foarte excitant felul în care Gregor se uita la corpul ei gol. Era ca și cum căldura privirii lui se infiltra direct în venele ei.

– Frumoasa și mica mea Alana, murmură el, sărutând-o pe gât, mulțumit de îndrăzneala subită de care ea dădea dovadă, ești moale ca puful de rață și dulce ca mierea de trifoi. O ciuguli cu blândețe de sfârcul întărit al fiecărui sân, după care o luă în brațe și o duse la pat. Da, și imaginea ta aproape că m-a făcut să uit că avem un pat adevărat în care să ne întindem în noaptea asta.

O așeză pe pat, se dezbrăcă repede de haine și i se alătură. Alana murmură încântată, trecându-și mâinile peste corpul lui suplu, savurând senzația fiecărei creste și fiecărui gol. Îi răspunse la sărut cu o foame pe care nu încercă să o ascundă sau să o domolească. Îndrăzneala care-i permisese să stea goală în fața lui fără să se înroșească o eliberase în multe feluri. Alana nu se gândise că a face dragoste cu Gregor putea fi mai bine de fiecare dată, dar se înșelase. Frâiele în care își ținuse în mod inconștient pasiunea acum erau tăiate, iar ea savură cu nerușinare fiecare sărut și mângâiere. Mângâierile ei pe corpul lui lung și puternic deveniră și ele mai îndrăznețe.

Protestă ușor când el coborî cu sărutările de la sânii din care se înfruptase. Alana încercă să-l atingă prin toate locurile în care știa că îi plăcea, dar dintr-odată el se dovedi surprinzător de evaziv. Când îi băgă mâna între picioare, ea se deschise pentru atingerile intime. Abia când sărutările lui ajunseră unde se uneau coapsele ei, gura înlocuindu-i degetele, noua ei atitudine curajoasă se diminuă.

– Gregor, șopti ea șocată, dar corpul ei primea deja cu lăcomie această nouă intimitate.

– Taci, iubito! șopti el și o mușcă ușor de interiorul coapselor. Cred că îți va plăcea asta. Ba cred că și mie îmi va plăcea foarte mult. Dă-mi voie, iubito! Dă-mi voie să-ți ofer plăcere.

Așa făcu. Cu câteva atingeri ale limbii, el alungă toate ezitările ei. Alana nu doar că îl lăsă, ci în curând îl încurajă. Apoi o cuprinse încordarea arzătoare pe care o recunoscu drept începutul eliberării și încercă să-l tragă în sus, în brațele ei. El o ignoră, făcând-o să se rostogolească repede și tare în abisul dorinței. Alana era încă copleșită de propriul orgasm când el intră în ea și-și petrecu bine picioarele în jurul lui în timp ce o mai aduse o dată în abis, după care i se alătură.

Gregor avu nevoie de mult timp să-și recapete forțele pentru a se întoarce pe spate și a o lua pe Alana moleșită în brațele lui. Zâmbi când ea mormăi și-și cuibări corpul slab pe corpul său. Marile lui planuri de a face dragoste cu ea toată noaptea erau probabil ruinate, dar nu era prea dezamăgit din moment ce ea era așa de amorțită și obosită din cauza că făcuse dragoste cu el.

Se felicită în mintea lui, mulțumit că ascultase sfatul lui Liam de acum mulți ani. Simțea o oarecare satisfacție că îi oferise Alanei ceva ce nu oferise vreodată unei alte femei. Era o răsplată mică pentru darul inocenței ei, dar tot era mulțumit. Își crezuse vărul cam nebun că nu se înfrupta din toate experiențele senzuale din care putea, dar ceva îl determinase să asculte povața bărbatului. Fără să înțeleagă de ce, își dăduse seama că fusese cam reținut, iar acum se bucura că făcuse asta. Existau lucruri pe care le putea face cu Alana și pe care nu le făcuse niciodată cu altă femeie și era dornic să le încerce pe toate.

Dar nu era sigur că putea să împărtășească acest lucru cu ea, pentru că îi putea aminti că el avea experiență, dar tot era satisfăcător. Cu siguranță îl mulțumise faptul

că ea înnebunise de plăcere când el o sărutase așa de intim. Avea de gând să o repete.

Și, se gândi el simțindu-l pe Carol cel Mare cuibărindu-se lângă el, avea de gând să o păstreze pe Alana. Acum, când se hotărâse, se întrebă de ce ezitase așa de mult să înfrunte adevărul. Era perechea lui. Nu avea nici un dubiu că Alana era cea *potrivită*, era ce *trebuia*.

Gregor clătină din cap. Nu exista nici o comparație între planurile reci, cumva mercenare pe care și le făcuse cu privire la Mavis și cele pe care le făcea acum cu privire la Alana. Nu era un prost pentru că se lăsa condus de vocea inimii. Era un prost pentru că încercase să folosească rațiunea, calmul și nimic mai mult când venea vorba de ceva așa de dulce și de fierbinte precum ceea ce aveau ei doi. Nici măcar nu conta că simțea că putea folosi cuvântul *iubire* când descria ce înflorise între ei și ce-l făcea să se simtă legat de ea în așa de multe feluri. Putea să clarifice aceste sentimente mai târziu. Imediat ce o elibera pe Mavis, avea de gând să o lege pe Alana de el în toate modurile posibile știute de un om. Ea nu știa încă, dar era prinsă, iar el nu avea să-i dea niciodată drumul. Fusese primul ei iubit și avea de gând să fie și ultimul.

capitolul 13

– Avem un cal, anunță Gregor când intră în casă, cu părul încă ud după ce se spălase de dimineață. Vărul tău a fost foarte amabil și ne-a dat un cal să mergem la Scarglas.

Îi dădu Alanei o scurtă scrisoare care fusese legată de șaua calului cu un sac plin de mâncare.

Alana zâmbi când citi biletul de bun-rămas al vărului ei, plin de scuze că nu putea să o spună personal. O parte din ea se relaxă, mica parte care se temuse de dezaprobarea și disprețul lui. Matthew o rugă să-i trimită veste despre tot ce se întâmplase după ce ajungea la Scarglas și se întâlnea până la urmă cu Keira. Alana nu era sigură ce se aștepta Matthew să se întâmple cu ea, pentru că Scarglas cu siguranță însemna sfârșitul călătoriei ei, dar jură în tăcere să-i scrie o scrisoare foarte lungă cât mai curând posibil. Bagă mica scrisoare în buzunar și zâmbi fiindcă el îi spusese că era sigur că putea împrumuta calul fratelui Peter. Vărul ei încă era un împielițat.

Când ieși după Gregor afară, aproape că exclamă uimită. Fratele Peter chiar avea un cal bun, așa de frumos încât Alana era un pic îngrijorată pentru că avea să-l ia. Dar i se părea ciudat ca un călugăr să aibă un animal așa de elegant. Un cal mare, marmorat și puternic – era calul unui cavaler, un cal de războinic, nu de călugăr.

– Nu te mai încrunta, iubito! o sfătui Gregor, încălecând marele armăsar și ridicând-o pe Alana în spatele lui. Chiar vreau să-i aduc calul înapoi. Mângâie gâtul puternic al animalului. Sau să-l plătesc bine pentru el, dacă se poartă frumos. Cred că bietul animal s-a plictisit să stea și să nu facă nimic decât să tragă o căruță sau să poarte câte un călugăr la pas lent pe drum.

– Și eu cred la fel. Alana ridică privirea la cer și făcu o grimasă. Cred că vraja noastră pentru o vreme foarte frumoasă se va termina neplăcut în curând.

După ce se uită repede în sus la cer, Gregor dădu pinteni calului.

– Nu arată deloc promițător, dar măcar acum putem merge călare și nu pe jos.

Alana nu era sigură că asta putea face călătoria prin ploaie mai plăcută. Întorcând într-o parte marsupiul în care era Carol cel Mare, își puse mâinile pe talia lui Gregor și-și lipi obrazul de spatele lui. Căscă cu gura mare și apoi zâmbi, chiar când simți că se îmbujoră. Gregor o trezise o dată în timpul nopții pentru a face dragoste cu ea și întâmpinase dimineața cu el făcând din nou dragoste. Devenise complet nerușinată și, în ciuda timidității și a jenei peste care nu trecuse complet, intenționa să fie din nou nerușinată.

Noaptea trecută descoperise în brațele lui Gregor mai mult decât o pasiune orbitoare. Alana știa că descoperise ceva despre ea însăși. Când își eliberase acea parte imorală, se simțise frumoasă și mai femeie decât se simțise vreodată. Se simțea puternică pentru felul în care îndrăzneala ei îl atâța evident pe Gregor. Deși știa că nu putea abuza niciodată de asta, îi plăcea. Recunoscuse și pericolul acelor senzații, pentru că o puteau face să devină prea încrezătoare, chiar să o facă să creadă că era deja câștigătoare în lupta pentru inima lui Gregor. Asta putea să fie într-adevăr foarte periculos, se gândi ea închizând ochii. Dacă pierdea lupta, acea încredere nu avea să facă decât ca, atunci când el avea să plece, căderea ei să fie foarte puternică.

Din cauza senzației de apă rece căzând pe fața ei, Alana se trezi dintr-un vis foarte plăcut în care Gregor îi ținea în brațe pe copiii lor și îi zâmbea cu dragoste în ochii lui frumoși. Se încruntă la cer, dându-și seama, după cum norii întunecați înaintau amenințător,

că ploaia măruntă ce cădea acum avea să se transforme în curând într-un potop. Un mieunat ascuțit îi atrase atenția și ajustă repede marsupiul ca foarte supăratul Carol cel Mare să fie protejat de ploaie. Însă era de ajuns doar pentru puțin timp, pentru că pătura nu era o protecție prea bună în fața ploii reci. Nici pelerina ei.

– Te-ai trezit? întrebă Gregor.

– Da. Îmi pare rău că sunt o companie așa de proastă, răspunse ea. Cred că în curând vom fi uzi până la piele.

– Poate, dar în apropiere se află coliba unui oier. Vărul tău mi-a lăsat o hartă foarte detaliată. Cred că a bănuit că vremea s-ar putea întoarce ușor împotriva noastră.

– Matthew mereu a avut abilitatea de a judeca asemenea lucruri.

– Pare să știe importanța de a face din fiecare loc posibil un adăpost de ploaie când desenează o hartă.

– Ah, Matthew mereu a detestat să se ude.

– Atunci asta explică harta. Mi s-a părut ciudat că îmi lasă o hartă cu drumul spre casa mea. Adevărul este că m-am simțit un pic insultat. Dar acum văd că doar îmi arăta unde erau adăposturile pe drum, ca să știu de ele. Sunt sigur că în parte de dragul tău.

– Poate că a fost de dragul lui Carol cel Mare, zise ea și zâmbi când el chicoti.

Ploaia cădea mai tare și vântul se înteți când ajunseră ei la coliba oierului. Alana era înfofolită în pelerină, cu Carol cel Mare băgat dedesubt, în timp ce Gregor inspecta interiorul ca să se asigure că era gol, fără oameni și animale sălbatice. Și fără vipere, se gândi ea, impresionată de faptul că experiența ei cu vipera părea să-l fi speriat cu adevărat. În clipa în care îi făcu semn că era în regulă, ea intră grăbită, recunoscătoare că nu mai era în ploaia rece, indiferent de cât de sărăcăcios era adăpostul lor.

Își puse sacul pe podeaua din pământ bătătorit și apoi îi dădu drumul lui Carol cel Mare. Aproape că râse

de privirea piezișă a motanului când privi prin colibă. Carol cel Mare se transforma într-un motan foarte răsfățat.

– Da, este un loc mic și trist, zise ea, dându-și pelerina jos, scuturând-o și agățând-o într-un cui lângă ușă. Dar măcar are o ușă, murmură ea, dându-se repede la o parte când ușa se deschise.

Gregor intră și închise ușa. Lăsă jos cei doi saci pe care îi căra pe lângă lucrurile Alanei, își atârnă mantia într-un cui lângă pelerina ei și privi în jur. Era un loc mic, cu o groapă de foc în centrul încăperii și o gaură în acoperiș în loc de coș de fum. Era și foarte întuneric, singura lumină intrând prin două deschizături foarte înguste din pereții din față și din spate. Grămada de lemne și turbă de lângă un perete sugera că devenise un loc obișnuit de oprire pentru oieri și călători. În drum spre colibă nu văzuseră nici o oaie, deci se îndoia că mai era coliba unui oier. Măcar avea un acoperiș solid din ardezie și pereți groși din cărămidă. Și, se gândi el când privi grinzile înnegrite de fum ale acoperișului, era suficient de înaltă ca să nu fie nevoit să se lase pe vine. Văzând o găleată răsturnată în colțul îndepărtat al camerei, o ridică și o puse afară pentru a aduna apă de ploaie.

– Măcar de data asta nu va trebui să vânăm, zise el către Alana, apucându-se să facă focul. Vărul tău ne-a dat o grămadă de mâncare.

– Cred că Matthew s-a simțit jenat de felul în care ne-au tratat călugării, zise ea, așezându-se lângă focul pe care-l făcea, dornică să simtă căldura.

– Oh, bine, cum a zis și el, frații lui nu sunt cei mai curajoși bărbați și deseori asemenea oameni se tem de fete la fel de mult ca de bărbații mari și înarmați.

– Probabil îi ajută să-și respecte jurămintele de castitate să creadă că toate femeile sunt un păcat pe două picioare.

Chicoti și se așeză lângă ea.

– O prostie din asta l-a făcut pe Liam să decidă că nu vrea să fie călugăr. Omul este foarte credincios, dar nu tolerează unele dintre ideile idioate de care se agață oamenii izolați. Îi făcu cu ochiul Alanei, în timp ce-și încălzea mâinile la foc. Îi era și dor de fete.

– Ah, înțeleg. Își mușcă ușor buza de jos și apoi întrebă cam apăsat: *Va fi* bun cu Keira, nu-i așa?

– Da, fetițo! Îi cuprinse umerii și o ținu aproape, zâmbind vag când Carol cel Mare se băgă între ei, cu fața spre foc. Liam chiar e un om bun. Doar că n-a avut o chemare adevărată, cum îi spune vărul tău. Cu toate astea, când a plecat de la mănăstire, nu a lăsat în urmă tot ce a învățat sau tot ce l-a adus acolo. I-a făcut niște jurăminte surorii tale și le va respecta. Chiar și înainte de a se căsători cu ea respecta jurăminte pe care și le-a făcut doar lui. Da, i-au plăcut fetele, iar ele l-au adorat, dar nu s-a culcat cu virgine, cu femei măritate sau logodite, nici măcar cu cele care pretindeau că nu voiau bărbatul cu care trebuiau să se mărite. Și chiar dacă Liam și Keira au fost obligați să se căsătorească, crede-mă, Liam nu și-ar fi putut rosti niciodată jurămintele decât dacă nu avea de gând să le respecte.

Ea încuviință din cap, dorindu-și să creadă toate aceste garanții pe care le primea cu privire la noul soț al surorii ei. Cu toate astea, simțea că Keira era neliniștită, chiar tristă. Dacă nu o făcea Liam Cameron să se simtă așa, atunci ce anume? Știa că trebuia să-i vadă pe Liam și Keira împreună înainte de a trage niște concluzii. Alana știa că bărbații nu vedeau tot timpul ce făcea o femeie, că uneori bărbații pe care-i credeau așa de buni și onorabili puteau să fie niște soți foarte proști. Toată bunătatea pe care un bărbat o demonstra în fața tovarășilor lor bărbați nu se manifesta și asupra soției lui.

Deși își dorea cu disperare să creadă că Keira nu avea să se mărite cu un bărbat în care să nu poată avea încredere sau să nu-l iubească, Alana nu mai era o naivă. Știa că sora ei nu-și iubise cu adevărat primul soț, dar sperase

că faptul că îl plăcea și îl respecta avea să aducă iubirea. Dar nu se ajunsese la iubire, Alana nu se îndoia de asta. Însă știa ce putere avea dorința asupra unei femei. Era posibil ca și Keira să fi simțit o puternică atracție față de Liam Cameron, iar acum descoperea că un asemenea lucru nu ducea mereu la iubire. Sau, mai rău, Keira iubea, dar iubirea putea să nu fie niciodată împărtășită. Asta cu siguranță ar fi explicat tristețea pe care o simțea când se gândea la sora ei.

– Nu te mai agita din cauza asta, fetițo! zise Gregor în timp ce despacheta mâncarea primită de la vărul ei. N-ai ce să faci. Nu cred că e ceva pentru care să îți faci griji, dar înțeleg că va trebui să vezi asta cu ochii tăi sau să auzi că totul este bine din gura surorii tale.

– Da, ai dreptate. Scoase cuțitul din teaca ce-i atârna în talie și-și tăie o bucată de brânză. Știu că prima ei căsnicie nu a fost una bună, iar acum, așa de repede după ce a rămas văduvă, s-a măritat din nou. Oh, și cu un bărbat așa de frumos încât a făcut geloase femei măritate care l-au alergat prin tot ținutul!

Gregor începea să se enerveze când o auzea pe Alana referindu-se la Liam ca la un bărbat frumos. Când avea să se ducă să-și vadă sora, avea să meargă cu ea. Numai un prost și-ar fi lăsat femeia prea aproape de un bărbat ca Liam, unul care părea să transforme mintea unei femei într-un terci cald doar cu un zâmbet. Sau cu o sabie. Nu i se mai părea așa de amuzantă gelozia pe care Ewan, Sigimor și ceilalți o simțeau față de bărbat.

– Fetele mereu au alergat după Liam, zise el, tăind câteva bucăți de pui și punându-le în fața lui Carol cel Mare. Asta nu l-a oprit să le întoarcă spatele și să intre câțiva ani la mănăstire.

– Ah, adevărat. Keira îmi va spune ce o tulbură când o voi vedea, așa că nu mă mai îngrijorez. Poate că, până când ajungem la Scarglas, tristețea ei se va risipi. Se încruntă când vântul bătu așa de puternic încât zdruncină

ușa. O să fie o furtună foarte puternică. Crezi că ar trebui să aducem calul aici înăuntru?

El își reținu un zâmbet. Doar Alana s-ar fi gândit că un cal așa de mare și puternic ar fi prins într-o furtună și ar fi sugerat să împartă micul lor adăpost cu animalul. Avea o inimă tare bună când venea vorba de animale. Era bucuros că asta nu o făcea să ezite să prindă un pește sau un iepure, deși bănuia că avea să renunțe repede și cu bucurie la vânătoare când călătoria lor avea să se termine.

– În spatele colibei este un mic adăpost pentru el – locul ăsta îl protejează și de vântul puternic. Cred că e folosit de călugări și de alții când călătoresc, pentru că e bine aprovizionat cu lemne și turbă pentru foc și fân pentru cal. Cei care-l folosesc trebuie să-l înlocuiască cât sunt aici. Suntem pe un drum urmat des de oieri și se pare că și ei au adăposturi de-a lungul drumului când duc animalele la piață.

Gregor avusese de gând să se oprească la un han între mănăstire și Scarglas, dar acum se bucura că nu aveau să petreacă noaptea acolo. Dintr-odată, își aminti de una sau două fete pline de viață care-l cunoșteau foarte bine. Alana știa că nu era un inocent, dar nu voia ca ea să dea peste vreuna dintre femeile din trecutul lui. Mai rău, nu exista nici o șansă ca poznele făcute de el acolo să fi fost uitate, pentru că fuseseră dese și petrecuse o noapte plină de viață acolo chiar înainte să înceapă să o curteze pe Mavis. Chiar fusese un porc lacom, se gândi el încruntat.

Alana se uită la Gregor și bău din burduful cu vin dat de Matthew, bucurându-se de felul în care imaginea lui și băutura amețitoare o încălzeau. Dintr-odată se simți vinovată că nu-i spusese despre planurile tatălui ei pentru ea. Încrederea era o parte importantă din căsnicia după care tânjea. Nespunându-i, îl mințea într-un fel și exista șansa ca el să afle. Ar fi fost și mai rău dacă tatăl ei ar fi încălcat tradiția Murray și i-ar fi aranjat o logodnă,

legând-o de cineva fără să-i ceară aprobarea mai întâi. Nu credea că avea să facă asta, dar nu era imposibil și exista o șansă ca tatăl ei să fie foarte aproape de a face asta. Asta i-ar fi complicat drumul și s-ar fi dovedit foarte ciudat să ocolească un asemenea obstacol. Și, se gândi ea, reacția lui Gregor la posibilitatea că putea fi dată altui bărbat spunea ceva important despre ce simțea pentru ea.

– Încă ești îngrijorată pentru sora ta? întrebă Gregor când o surprinse uitându-se la el.

– Nu, nu mai sunt așa de îngrijorată. Făcu o grimasă. Mă gândeam la familia mea. Le-am lăsat un bilet, dar tot și-ar face griji pentru mine. Dispariția mea s-ar putea dovedi un pic ciudată pentru tatăl meu.

– Ciudată? De ce?

– Păi, nu te-am mințit când ți-am spus că nu sunt nici măritată, nici logodită, pentru că nu eram când am plecat de la Donncoill. Dar tatăl meu îmi căuta un soț, recunoscu ea încet. Noi, clanul Murray, nu procedăm așa de obicei, dar...

Ridică din umeri.

Lui Gregor îi displăcu foarte mult ideea că un bărbat putea, chiar în clipa aceea, să aibă drepturi asupra Alanei.

– Dar ce?

– Am 22 de ani. Mult peste vârsta la care o fată de obicei se mărită. Multe femei de vârsta mea au deja câțiva copii atârnându-le de fuste. Eu nici măcar nu fusesem sărutată cum trebuie, după cum cred că știi deja. Deci, tatăl meu a sugerat să-mi găsească un soț, iar eu am hotărât că ar putea să facă asta pentru că eu, din păcate, am dat greș în privința asta. Tocmai voia să o facă atunci când am hotărât că trebuia să o găsesc pe Keira.

Gregor se gândi că fusese prins într-o conversație ciudată. Nu credea că Alana îi spunea asta în încercarea vicleană de a-l face să o ceară de soție. Era doar

o confesiune, nimic mai mult. Erau iubiți și, evident, simțea că îi datora tot adevărul despre situația ei.

Trebuia să fie precaut. Voia să o asigure că nu trebuia să-și facă griji, că era a lui și că el era mai mult decât dispus să înfrunte orice bărbat care încerca să spună altceva, dar fu nevoit să-și rețină cuvintele. La norocul lui, după ce i-ar fi vorbit din tot sufletul Alanei, ea ar fi descoperit apoi cum o curtase pe Mavis. Alana l-ar fi crezut un idiot perfid care avea obiceiul de a face promisiuni de căsătorie unei femei.

– Dacă ăsta-i obiceiul la Murray, să permită femeilor să-și aleagă singure perechile, atunci bănuiesc că tatăl tău îl va respecta, murmură el. Oricum mă îndoiesc că a continuat căutarea unui soț când tu ai dispărut. Și-ar folosi tot timpul și mintea pentru a te găsi.

Când ea îi spusese de posibilitatea să fi fost aranjată o căsătorie pentru ea, Gregor păruse un moment satisfăcător de aprins. Dar numai un moment. Alana oftă. Văzuse aluzia de gelozie sau posesivitate în ochii lui, dar nu suficient ca să fie sigură că el avea sentimente profunde. Își spuse că era suficient că fusese onestă cu el, dar de fapt nu o credea. Începea să ostenească să-și tot spună că era de ajuns, când nu era deloc așa. Încuviință pur și simplu din cap drept răspuns și se duse să aducă găleata pe care o pusese afară și apoi o lăsă lângă foc în speranța că apa de ploaie avea să se încălzească puțin.

Gregor blestemă în gând și se duse să adune păturile și să facă un pat lângă foc. Își spuse că situația lui complicată nu era la fel ca a Alanei. Nu era neobișnuit ca un tată să caute un soț pentru fiica lui, în vreme ce el era bărbat în toată firea și plecase în căutarea unei soții care să-i aducă pământ și bani. Ea mărturisise un lucru asupra căruia nu avea putere, ceva ce putea sau nu să fi fost stabilit cât ea hoinărise, încercând să-și găsească sora. Mărturisirea lui, dacă își aduna curajul să o facă, era despre ceva ce alesese să facă, ceva ce se petrecuse deja și despre care știa că fusese o greșeală.

Când Alana ieși pentru un moment de intimitate, el se blestemă că era un laș. Putea să înșire toate motivele rezonabile la care se putea gândi că nu profitase de ocazie ca să-i mărturisească legătura cu Mavis, dar tăcea de teamă. Îi rămăsese așa de puțin timp singur cu Alana încât nu voia să-i dea nici un motiv să se distanțeze de el. O femeie cu care era la câteva cuvinte și o semnătură distanță de logodnă ar fi un motiv foarte bun pentru Alana.

În clipa în care Alana intră grăbită, el ieși la fel. Era frig și vântul era așa de puternic încă ploaia îl înțepa când cădea peste el. Gregor își făcu nevoile, verifică starea calului și reveni în grabă înăuntru. Baricadă ușa, deși părea că un bărbat puternic ar fi putut să o doboare cu ușurință, baricadată sau nu, apoi se întoarse spre Alana. Ea era deja cuibărită sub pături, cu hainele împăturite îngrijit peste sacul ei. Gregor nu ezită să se dezbrace, să se spele repede și să se strecoare sub pătură.

O luă în brațe, mulțumit că ea era deja goală, la fel ca el.

– Slavă Domnului că vărului tău nu-i place să se ude! zise el, mângâindu-i spatele slab. Asta-i o furtună puternică și mă bucur că nu suntem afară.

– Și calul nu are nimic? întrebă ea, mângâindu-l absentă pe șold.

– Calul e bine, zise el amuzat și o sărută pe obraz când ea se înroși. Crede-mă, dacă animalul putea păți ceva, l-aș fi adus înăuntru, că îți plăcea sau nu. Un om care nu ține la calul lui de parcă i-ar fi neam este un prost.

Ea încuviință din cap și veni mai aproape de el când vântul vui în jurul colibei. Alana alungă dezamăgirea pe care încă o simțea din cauza absenței unui răspuns ușor de dat la mărturisirea ei. Fusese o prostie să creadă că era destul să dezvăluie un secret legat de sentimentele lui pentru ea. Era norocoasă că el nu crezuse că încerca să obțină vreun soi de declarație sau de jurământ. Din câte aflase despre bărbați și femei de la bărbații

din familia ei, asemenea șiretlicuri îi puteau enerva foarte tare. Voia să construiască pe încrederea pe care Gregor o avea în ea, nu să dărâme totul. Și era sigură că sporise încrederea pe care el o simțea. Asta trebuia să fie suficient pentru moment.

Gregor îi înclină fața în sus spre a lui și o sărută. Dorința pe care el o trezea așa de ușor alungă gândurile ce o frământau. Alana se agăță de el în timp ce o împinse pe spate. Spera ca problemele ei să nu devină niciodată așa de mari încât Gregor să nu le poată înlătura cu un sărut. O mică voce în capul ei adăugă „dacă rămâne cu tine", dar ea o ignoră. Timpul lor împreună, când puteau să acționeze după dorință, se termina repede, iar ea nu voia să piardă acel timp prețios agitându-se cu privire la viitor.

Înfometată după felul în care o făcea să se simtă când făcea dragoste cu ea, pentru felul în care-i golea mintea și inima de toate grijile, se dedă pasiunii crescânde. Se încordă un pic doar când sărutările lui îi coborâră pe trup și simți căldura gurii lui pe acea parte pentru care nu avea un nume. Dar felul în care simțea sărutările lui intime era prea minunat ca să reziste, chiar dacă sălbăticia care o copleșea era cam înspăimântătoare. Simțea plăcerea lui Gregor și știa că el era aproape la fel de excitat ca și ea. Prin mintea încețoșată de pasiune îi trecu un gând trecător că se putea ca și lui să-i placă să-i facă ea ceva asemănător. Dar dispăru repede pentru că dorința oarbă o lipsi de capacitatea de a mai gândi.

Simțind cum atinge pragul înalt la care el o aducea așa de ușor, Alana îi ceru să i se alăture. Abia se mai recunoștea în acea voce răgușită, nevoiașă. Gregor râse, sărutând-o, înfruptându-se din sânii ei când intră în ea. O posedă cu înverșunare, cu mișcări puternice și rapide, iar ea se delectă cu totul. Felul în care el termină în același timp cu ea doar spori gloria momentului. Felul în care strigătul lui de satisfacție se împleti cu al ei era o muzică dulce pentru urechile ei.

Încercând să-și tragă sufletul, Alana își plimbă degetele în sus și în jos pe coloana lui. El avu grijă să nu-și lase toată greutatea peste ea, iar ea se putu bucura de senzația corpului său așa de aproape de al ei. Respirația lui era fierbinte pe curbura gâtului și o încălzea. Zâmbi vag când își dădu seama că îi plăcea până și felul în care el se moleșea lent și se dădea de pe corpul ei.

Cu gândurile mai clare, fu în stare să analizeze cu grijă micile diferențe pe care le simțise în Gregor când făcuseră dragoste. În el fusese un indiciu puternic de posesivitate, un impuls înverșunat, bărbătesc de a o avea și de a o ține strâns. Fusese așa de prinsă în forța propriei dorințe, încât abia recunoscuse un asemenea sentiment, dar acum nu-l putea ignora. Era posibil ca el să nu fi fost chiar așa de impasibil la gândul ca ea să fie dată altui bărbat cum păruse sau voise ca ea să creadă. Speranța înflori în inima ei și nu putu să o alunge. Gregor tocmai încercase să o însemneze într-un mod ciudat, bărbătesc. Era sigură de asta. Alana știa că un bărbat putea să fie posesiv cu ceva sau cineva, fără să vrea să păstreze asta pentru totdeauna. Bărbații puteau să fie posesivi și cu pumnalul lor și, cu toate astea, nu puteau să aibă niciodată sentimente mai delicate. Chiar și așa, hotărî ea, nu era rău să considere asta drept un semn bun. Avea să rămână precaută, dar putea să vadă o mică speranță în modul în care el tot repetase acel cuvânt.

Cu fiecare mișcare a corpului său, el rostise „a mea"

capitolul 14

Gregor se trezi dintr-un vis foarte senzual cu Alana. Cu un moment înainte să se trezească, își dădu seama că de fapt nu era un vis. Buzele calde ale Alanei și mâinile ei mici și moi îi explorau atente corpul. Gemu și se cutremură ușor când ea își puse mâna pe erecția lui și-l mângâie delicat. Privind în jos și o zări ridicând privirea la el prin claia de păr ciufulit, cu chipul îmbujorat și un zâmbet.

– Bună dimineața, murmură ea, uitându-se la el cu o privire fierbinte pe sub genele lungi în timp ce trecea lent cu limba peste coastele lui.

– Oh, da, este, răspunse el, încleștând pumnii când ea alunecă mai jos pe corpul lui pentru a-l săruta pe burtă și continuând să-l mângâie cu degetele lungi și subțiri.

Avu nevoie de toată voința să nu o prindă și să preia controlul. Era tare și tânjea să fie în ea, dar se luptă să controleze acea nevoie irațională. Alana era foarte îndrăzneață și nu dorea să o oprească. Era tensionat, cu speranță și nerăbdare să vadă cât de îndrăzneață putea să fie. Cu siguranță se îndrepta spre direcția corectă, se gândi el, gemând din nou când simți vârful sânului ei atingându-i coapsa.

Când sărutările ei se mutară pe coapsele lui, nu spre locul spre care tânjea așa de mult să fie atins de buzele ei, părul ei moale îi atinse vintrea, iar el simți că dorința îi crește, în ciuda dezamăgirii. Tocmai se gândea că era o prostie să se aștepte ca ea să facă un lucru despre care probabil nu auzise niciodată când o simți cum trece lent cu limba pe lungimea mădularului. Gregor nu se putu opri și se arcui ușor, cerându-i în mod tăcut să facă ceea ce acum își dorea cu disperare.

– Dumnezeule, fetițo! gemu el când îl înconjură cu căldura gurii ei, doar ca să blesteme când ea se retrase repede.

– Am greșit? întrebă ea pe o voce foarte timidă.

– Nu! E bine! E foarte bine, zise el, petrecându-și degetele în părul ei și îndemnând-o cu blândețe să repete. Fată bună.

„Ce lucru idiot am spus", se gândi. Nu fu surprins să-i simtă respirația pe piele când ea chicoti. Dar vorbele lui nu o opriră, așa că rosti o rugăciune de mulțumire în gând când căldura umedă a gurii ei îl cuprinse din nou.

Închizând ochii, se luptă să-și controleze pasiunea, ca să se poată bucura de această încântare cât mai mult posibil. Era ceva ce mai făcuse doar de două ori. O dată când era un simplu băietan, învățând arta de a iubi de la o văduvă mult mai în vârstă, iar orice atingere l-ar fi făcut să termine, și încă o dată ca tânăr cu ceva ani de experiență. Ultima dată îi făcuse oarecum plăcere, dar femeia o făcuse cu un aer așa de puternic de sacrificiu încât el nu mai ceruse niciodată asta. Dar senzația gurii Alanei îl înnebunea cu o plăcere pură, fierbinte, o plăcere sporită de senzația că ea încerca doar să-i ofere plăcere, o plăcere pe care credea că ea o și simțea, nu doar o oferea.

Își dădu seama că nu se mai putea controla prea mult și o prinse de subraț pentru a o trage în sus pe el.

– Acum, fetițo, primește-mă în tine și călărește-mă în forță! zise el, așezând-o deasupra lui.

Curioasă, Alana se așeză peste șoldurile lui și corpurile lor se uniră încet. Închise ochii când simți plăcerea atât de intens încât fu ușor ametită. Apoi Gregor o prinse de șolduri și o îndemnă să se miște. Preluă repede controlul, îndemnată de cuvintele lui răgușite, pline de pasiune și de încurajare. De data asta aproape că simțea cum se apropia orgasmul lui și fu exact acolo ca să-l împărtășească. Încă tremurând după ceea ce trăise în brațele lui, se prăbuși peste el. Sub urechea pe care

o lipi de pieptul lui larg, îi auzea inima bătând la fel de iute ca a ei.

Abia când Gregor nu o mai mângâie pe spate și se întoarse pe o parte își dădu seama că el adormise. Alana se dădu jos de pe el cu mare grijă, se ridică și se îmbrăcă repede. Zâmbi în timp ce studia felul în care el era întins pe spate, dormind profund. Era ciudat de înviorător să se gândească la faptul că extenuase un bărbat așa de mare, de puternic.

Deschise ușa, privi afară și zâmbi. Era o zi frumoasă. Amintindu-și de un mic râu peste care trecuseră înainte de a ajunge la micul lor adăpost, își adună lucrurile de care avea nevoie ca să se spele. Apa era fără îndoială rece, pentru că râul curgea probabil de undeva din dealurile înalte pe care le putea vedea în depărtare, dar simțea că putea să îndure suficient cât să se spele. Dacă se grăbea, se putea întoarce înainte ca Gregor să se trezească, ceea ce ar fi scutit-o de morala că pleca singură și neprotejată, cugetă ea, ieșind în grabă din colibă și închizând repede ușa înainte să vină după ea Carol cel Mare.

Apa se dovedi mult mai rece decât anticipase și nu crezu că se spălase vreodată cu o viteză mai mare. Chiar și când se uscase și se îmbrăcase cu haine curate, continuase să tremure ușor. Se îndreptă spre un loc mai însorit, unde apa cădea peste marginea unui defileu mic. Așezată pe pământ, își uscă părul și începu să-l împletească. Deși era plăcut să stea la soare și să se lase încălzită de el, știa că nu se putea bucura prea mult de plăcere. Gregor avea să își facă griji când avea să se trezească și să nu o găsească, iar acea îngrijorare avea să crească în fiecare clipă fără vreun semn de la ea. Poate că nu știa ce simțea pentru ea, dar nu se îndoia că era foarte protector.

Nu-și putea opri gândurile să plutească spre ceea ce făcuse în acea dimineață. Era uimită că îndrăznise să fie așa de curajoasă. Dacă Gregor nu s-ar fi dovedit așa de încântat de atenția ei, și-ar fi făcut griji că îl șocase,

poate chiar că îl îndepărtase cu îndrăzneala ei. Dar nu se temea de asta. Știa că avea să o repete cu prima ocazie. Fusese foarte excitant să facă dragoste cu el așa, să conducă ea de data asta.

Alana alungă gândul excitant despre toate felurile în care putea face dragoste cu Gregor și se ridică. Tocmai voia să-și adune lucrurile când șase bărbați ieșiră din adăpostul copacilor din jur. Chiar peste umerii lor văzu alt bărbat stând cu caii și se întrebă de ce nu-i auzise apropiindu-se. Arătau zdrențăroși și murdari și simți un nod în stomac de frică. Stăteau între ea și coliba în care Gregor o aștepta. Mai rău, nici măcar nu-și luase pumnalul cu ea.

– Dar ce premiu frumos am găsit, băieți? zise un bărbat scund, cu pieptul mare, a cărui față era așa de acoperită de păr încât nu-i vedea decât ochii.

– Nu sunt singură, îi avertiză Alana. Ați face bine dacă v-ați lua poneii și ați pleca. Repede!

Fu o încercare eșuată. Zona în care se aflau cu toții era deschisă și nu era nici urmă de om în afară de ea. Alana nu fu surprinsă când bărbatul aflat cu fața spre ea privi în jur și apoi o săgetă cu privirea.

– Mă crezi prost? se răsti el. Acum, vino aici.

– Oh, nu, nu cred!

Omul chiar o credea așa de fără minte încât să vină lângă el și să se predea?

– Haide, fetițo, doar nu vrei să mă enervezi! Nu o să te rănim, adăugă el pe o voce vag mai domoală.

Alana se cutremură, dezgustată de încercarea bărbatului de a zâmbi liniștitor. Puținii dinți pe care-i vedea prin barba lui deasă și încurcată păreau putreziți. Alana știa că trebuia să decidă ce să facă și trebuia să o facă repede. Acesta nu era un bărbat care să schimbe răbdător vorbe cu ea, în încercarea de a o convinge să facă exact ce voia el. Privi în jurul ei cât de subtil putu și încercă să-și dea seama care era cea mai bună cale de a scăpa. Se rugă ca abilitatea ei de a fugi și a se ascunde să nu dea din nou

greș, pentru că Gowanii arătau ca niște sfinți față de acești bărbați.

– Mă tem că nu te cred, domnule, zise ea cu calm, cu inima bătând aproape dureros simțind teama crescândă.

– Mă faci mincinos?

– Da, cred că da.

– Femeie, ai face bine să încetezi cu jocul ăsta prostesc, altfel nu o să-ți meargă bine când te prind. Crede-mă!

– Cred că ar trebui să spui *dacă* mă prinzi.

Din pieptul bărbatului se auzi un mârâit și Alana înțelese avertismentul. Țâșni spre copacii din spatele ei. Un urlet veni dinspre bărbați, care porniră în urmărirea ei, un sunet care-i amintea prea mult de cele făcute de vânători când își fugăreau prada. O voce continua să urle amenințări care-i înghețau sângele.

Fu clar că bărbații nu erau chiar așa de proști cum arătau. În timp ce trei alergau după ea, ceilalți trei se întoarseră la cai. Cu o privire peste umăr, Alana își dădu seama că putea să alerge mai repede decât cei care veneau după ea pe jos, dar bărbații călare se apropiau repede. Nici măcar ea nu putea să alerge mai repede decât un cal, dar putea să scape dacă ajungea la copaci, se gândi. Dacă avea noroc, scăpa de urmăritori suficient cât să se urce într-unul dintre acei copaci și să se ascundă. Bănuia că nu aveau să zăbovească prea mult prin zonă dacă nu o mai vedeau. Fără îndoială, erau nelegiuiți, oameni care de mult trebuiau spânzurați.

Norocul o abandonă chiar la marginea copacilor la care se chinuia să ajungă. Doi bărbați călare ajunseră între ea și copaci. Veniră așa de aproape încât simțea respirația cailor pe față și se opri. Alana încercă să țâșnească pe lângă ei, dar o blocară repede de fiecare dată. Chiar când își dădu seama de ce nu o atacau, ci doar o țineau pe loc, simți pe cineva lovindu-se de ea din spate. Deși ridică brațele pentru a încerca să amortizeze căderea, se lovi de pământ suficient de tare cât să i se taie respirația.

Încă se chinuia să respire, când bărbatul care o doborâse o întoarse pe spate, o pălmui puternic peste față și apoi se așeză peste ea. O încălecă și o săgetă cu privirea. Era cel care-i vorbise prima dată și părea mai mult decât dornic să pună în practică toate amenințările pe care le urlase în urma ei când țâșnise spre copaci. Alana nu credea că mai văzuse vreodată un bărbat mai murdar sau unul care să miroasă așa de rău. Deși nu ar fi contat *cine* era bărbatul care ar fi violat-o, abuzul în sine fiind o grozăvie greu de îndurat, dar faptul că acela care intenționa să o violeze era această creatură urâtă făcea într-adevăr totul mai îngrozitor. Se îndoia că avea să se mai simtă vreodată curată – dacă supraviețuia.

Apoi se gândi la Gregor, la tot ce trăiseră împreună și vru să urle. Rămase tăcută doar la gândul că acest bărbat era genul căruia i-ar fi plăcut să-i vadă frica. Nu era ușor, pentru că alături de teamă creștea furia. Avea să distrugă toate amintirile dulci create cu Gregor, avea să păteze acea frumusețe cu mizerie și cu violență. Înainte să se gândească prea bine, strânse pumnul bine și-l lovi în nas cât de tare putu. Era așa de furioasă încât sângele și sunetul oaselor sparte nici măcar nu o deranjară.

Bărbatul urlă, își prinse nasul și se rostogoli de pe ea, blestemând-o și amenințând-o. Alana profită repede de libertatea ei, sări în picioare și o luă la goană. Alt bărbat încercă să o prindă, dar, în timp ce o trăgea spre el, îl lovi în vintre. Știa că acum alerga orbește, dar nu-și putea calma panica totală ce pusese stăpânire pe ea. Singurul lucru care o salva de data asta era faptul că bărbații nu veniseră cu toții spre ea. Cu toate astea, în orice direcție ar fi luat-o, era un bărbat care o forța să o ia în altă direcție și niciodată în singura direcție spre care chiar își dorea să se îndrepte. O durea corpul de la căzătură și de la greutatea bărbatului urcat peste ea și nu era sigură cât mai putea să alerge și să se lupte.

Alana simți în gât înțepătura gustului amar al înfrângerii când își dădu dintr-odată seama că fusese

mânată chiar spre marginea unui defileu puțin adânc. În orice direcție se uita acum, în calea ei se afla un bărbat. În spatele lor se aflau patru călăreți. Bărbatul care o pălmuise se îndrepta spre ea. Alana se pregăti de luptă. Știa că până la urmă avea să piardă, dar avea de gând să-l facă să sufere înainte ca el să ia ce voia.

– O să plătești pentru asta, curvă proastă! se răsti bărbatul, atingându-și ușor nasul sângerând. Aveam de gând să fiu blând cu tine, dar gata! Acum am de gând să te fac să sângerezi.

Plonjă spre ea și Alana încercă să-i evite atacul, dar, când încercă să se miște în lateral, alt bărbat țâșni spre ea. Primul mârâi în semn de avertisment, oprindu-l, dar mișcarea asta o costă pe Alana șansa să se dea la o parte. Bărbatul pe care-l lovise o prinse și încercă să o pună la pământ. Îl auzi pe unul dintre bărbați strigând:

– Ai grijă la margine, Rob!

Amândoi știau că ea și atacatorul ei se aflau în pericolul de a plonja pe fundul defileului.

Rob mormăi și încercă să o tragă înapoi, să o îndepărteze de terenul ce se prăbușea la marginea defileului. În timp ce Alana se lupta în brațele lui, o mușcă de gât și ea țipă surprinsă din cauza durerii. Dându-și seama că Rob, preocupat să-i rupă rochia, nu-și proteja bine corpul, Alana își lovi capul de al lui, încercând să-i provoace suficientă durere încât el să mai relaxeze strânsoarea. Dar nu reuși decât să-și rănească propriul cap și să-l facă să blesteme. Apoi văzu că avea piciorul în locul perfect pentru a-l lovi în vintre. Tocmai ridica genunchiul când bărbatul își dădu seama de greșeala și vulnerabilitatea lui, dar era prea târziu să se mai ferească. Alana îl lovi cu genunchiul între picioare. El urlă și o împinse, căzând apoi în genunchi, strângându-se și vomând.

Senzația de triumf dură doar o secundă. Împinsă până la marginea defileului, simți cum îi dispăru lent

pământul de sub picioare. Se apucă de aer în timp ce cădea. Încercările frenetice de a se prinde de ceva pentru a-și opri căderea doar o făcură să alunece și să cadă pe peretele stâncos al defileului. Se lovi puternic cu spatele de fundul tare. Înainte să o înghită întunericul, ultimul lucru de care mai fu conștientă fu un sunet ce semăna cu cel al unei fiare înfuriate.

Gregor se trezi, se întinse și o căută pe Alana, încruntându-se când nu o văzu. Hotărând că probabil se strecurase afară pentru câteva momente de intimitate, se îmbrăcă și făcu la fel. Începu să se îngrijoreze abia după ce se ocupă de cal, se spălă și aprinse focul. Alanei n-ar fi trebuit să-i ia atât de mult. Când Carol cel Mare veni să se așeze lângă el, îngrijorarea lui spori. Dacă Alana ieșise doar ca să-și facă nevoile, l-ar fi lăsat și pe Carol cel Mare să facă asta.

Oftă și-și spuse că se purta ca o bătrână. Alana se aventurase prin pădurea din jurul taberei în care stătuseră și niciodată nu păți ceva. Știa cum să aibă grijă de ea în pădure. Nu se simți el inutil din când în când pentru că era în stare să aibă grijă de ea însăși?

Fusese însă prinsă de Gowani, cugetă el, ronțăind dintr-o prăjitură cu ovăz îndulcită cu miere. Dar și el fusese prins, recunoscu cu reticență, deci nu putea să spună că doar ea o păți. Mai era incidentul cu vipera. Asta i s-ar fi putut întâmpla oricui, dar scotea la iveală că existau și alte pericole, de care nu te puteai proteja mereu singur. Pericole ascunse venite din partea naturii și a omului.

Încruntându-se la ușă, se gândi să iasă și să o caute. Probabil nu era nimic în neregulă. Poate că se hotărâse să prindă un pește în râul pe care-l traversaseră sau un iepure. Deși bănuia că apa râului era rece ca gheața, putea să se fi dus să se spele repede în el. Avea o duzină de motive plauzibile să nu se afle în colibă și să nu-i

zâmbească atunci când se trezea. Putea să pară un prost dacă ieșea să o caute.

– La naiba! mormăi el, ridicându-se și luându-și sabia. Nu pot să scap de senzația că este ceva în neregulă, zise el și blestemă din nou când își dădu seama că vorbea cu motanul. Fata asta mă înnebunește. Vorbesc cu un motan și mă agit pentru ea ca o babă. Nu-i un copil și o să-i spun asta. Nu poate să plece singură de parcă lumea este un rai liniștit unde niciodată nu i se poate întâmpla nimic unei fete.

Când Carol cel Mare mieună, Gregor se încruntă la el și apoi ieși din colibă. Fu nevoit să închidă repede ușa pentru a împiedica motanul să-l urmărească. Chiar era un animal ciudat, se gândi, dar el era și mai ciudat pentru că se gândea la ce înțelegea un motan când femeia lui lipsea.

Femeia lui, repetă în gând și hotărî că suna bine și că simțea o mare satisfacție. La posibilitatea de a se căsători cu Mavis simțise un pic de satisfacție, dar o simțise pentru perspectiva de a câștiga propriul pământ și o pungă grea. Cu Alana pur și simplu nu-i păsa ce poseda ea. Voia să aibă grijă de ea chiar dacă îi aducea doar persoana ei și motanul ăla enervant. Dacă nu dădeau de necazuri, în acea zi aveau să ajungă la Scarglas, iar el avea să rezolve imediat problema cu familia Kerr. Singurul lucru care necesita timp era nevoia de a rezolva lucrurile cu Mavis, dar nu avea să piardă mult timp cu asta. Trebuia ca Alana să devină a lui, să o convingă să rămână lângă el ca soție înainte ca ea să se alăture familiei ei și nu putea să o facă până ce nu se ocupa de familia Kerr.

Era sigur că era dispusă să devină soția lui după felul în care făcuse dragoste cu el în acea dimineață, chiar dacă nu avea prea multe să-i ofere în afară de el însuși. Nici o femeie nu putea să-i facă asta unui bărbat cu tandrețea și pasiunea cu care o făcuse ea dacă nu ținea

la el. Fiecare sărut și mângâiere a ei păruseră să promită un sentiment profund la care el acum tânjea.

Gregor își dădu dintr-odată seama că își dorea mai mult decât ca ea să aibă grijă de el și să-l dorească; voia ca ea să-l iubească. Probabil că era nedrept să se aștepte ca ea să-l iubească când el nu era gata să denumească ceea ce simțea, dar tot își dorea asta. Urma să aibă grijă de ea, să îi ofere plăcere și copii și să nu o trădeze niciodată cu alta. Asta trebuia să satisfacă orice femeie, hotărî el.

O voce din capul lui îl luă peste picior în timp ce mergea printre copaci spre râu. Era un ipocrit și nu-i păsa. Oricât de mulțumiți păreau să fie Sigimor și Ewan în căsniciile lor și oricât de mult își arătau iubirea pentru soțiile lor, chiar dacă nu vorbeau despre asta, Gregor nu avea încredere în acest sentiment. Văzuse prea mulți oameni suferind din cauza ei. Trezea genul de emoție aprigă cu care el nu voia să aibă de-a face.

Gregor nu o văzu pe Alana în locul unde traversaseră cu o zi în urmă și asta-i spori îngrijorarea. Se lăsă pe vine pe malul râului și descoperi semne că fusese acolo, dar plecase. Din moment ce nu se întorsese lângă el, se întrebă unde se dusese.

Atenția îi fu atrasă de urlete și se uită printre copacii ce se subțiau spre un luminiș. La început, crezu că vedea niște vânători încercând să prindă vânat pentru masă, deși nu zări nici o urmă de cerb sau de căprioară. Apoi o văzu pe Alana și-și dădu seama că bărbații o vânau pe ea. Nu avu nici o îndoială cu privire la ce intenționau să-i facă dacă o prindeau și îi crescu pulsul la gândul ca vreun bărbat să fie violent cu Alana a lui.

Sări în picioare când văzu un bărbat dărâmând-o la pământ, dar se chinui să-și rețină impulsul arzător de a alerga spre grupul de bărbați cu sabia scoasă. Asta doar l-ar fi omorât și apoi Alana avea să fie la mila lor. Îi era greu să se miște cu precauție, în timp ce se uita la un bărbat cum o întorcea și o pălmuia, dar știa că singura cale prin care putea să câștige era să se furișeze.

Oftă uşurat când o văzu pe Alana scăpând de bărbat, dar fu o uşurare de scurtă durată. În timp ce se apropia, îi fu uşor să vadă că o mânau, încercuind-o lent. Chiar şi de departe, Gregor văzu momentul când Alana îşi dădu seama ce se petrecea, dar era prea târziu ca să se mai salveze. Nevoia de a alunga frica pe care ea o simţea era aşa de puternică, încât fu nevoit să-şi muşte limba pentru a nu urla cuvinte de încurajare.

În ciuda faptului că dorea cu disperare să-l taie în bucăţi pe bărbatul care o ameninţase şi apoi o prinsese, Gregor făcu un efort şi profită că bărbaţii o urmăreau pe Alana luptându-se cu bărbatul. Fu mândru că ea nu se lăsa intimidată şi aproape zâmbi când îl lovi pe bărbat cu genunchiul. Dar acele senzaţii păliră repede, fiind înlocuite de un nod rece şi dur de teamă când văzu cum se împiedică la marginea defileului. Stătea, privind neajutorat cum dispărea peste margine. Tăcerea care urmă fu înfricoşătoare.

Gregor auzi un urlet de durere şi furie şi-şi dădu seama că era al lui. Atacă bărbaţii adunaţi la marginea defileului, prea orbit de furie şi de suferinţă pentru a-şi cântări şansele. Tot ce voia era să-i omoare pe bărbaţii care o luaseră pe Alana de lângă el. Observă că bărbaţii călare nu aşteptară să vadă dacă era singur, ci fugiră, lăsându-l să înfrunte doar trei bărbaţi. În loc să fie mulţumit de întorsătura sorţii ce fusese împotriva lui, doar se enervă că nu putea să scape lumea de toţi acei viermi.

Primul bărbat căzu repede sub sabia lui şi acum Gregor mai înfrunta doar doi. Dincolo de toate necazurile provocate de-a lungul anilor de iresponsabilul lui tată, un lucru îşi învăţase fiii cei mulţi: să lupte şi să lupte bine. Gregor nu se temea că nu avea să-i omoare pe cei doi bărbaţi. Trebuia doar să hotărască dacă să o facă repede sau să-i facă să sufere că îi furaseră bucuria vieţii.

Când o voce lucidă din capul lui îi şopti că nu putea fi sigur că Alana era moartă, hotărî să-i omoare repede.

Erau mici șansele ca ea să fi supraviețuit unei asemene căderi, dar nu putea risca să o lase prea mult acolo doar ca să-și satisfacă nevoia de a-i face pe acești bărbați să simtă cât de multă durere le putea provoca. Se putea ca Alana să aibă nevoie de ajutorul lui și nu putea să ezite doar ca să-și satisfacă puternica nevoie de răzbunare.

Îl omorî mai întâi pe cel care-i provocase căderea, tăindu-l la mijloc, în timp ce pe al doilea îl ținea la distanță cu pumnalul. Îl lăsă pe om să creadă pentru o clipă că avea să moară lent. De o moarte agonizantă, așa cum o astfel de rană provoca. Și apoi îl înjunghie în inimă. Când Gregor se întoarse spre al doilea bărbat, văzu transpirația fricii curgând pe fața omului, dar nu-i fu milă de el. Nerăbdător să ajungă la Alana, puse repede capăt fricii omului, fentându-l cu sabia pentru a-i atrage atenția și înjunghiindu-l cu pumnalul în inimă.

După ce văzu că lașii care își lăsaseră tovarășii să moară nu se întorceau, Gregor se apropie cu precauție de marginea defileului. Aproape că urlă din nou când o văzu pe Alana întinsă pe spate. Nu se mișca, dar el își spuse că putea să fie doar inconștientă.

Își curăță sabia pe haina omului mort, o băgă în teacă și începu să coboare în defileu. Când ajunse lângă ea, se opri și se uită un moment la ea, fiindu-i teamă să o atingă și să descopere răceala morții. Eliberându-se de neliniște, îngenunche lângă ea. Se simți ușurat când văzu că pieptul i se ridică și coboară. Își puse fața în palme, chinuindu-se să rămână calm, și nu fu deloc surprins să descopere lacrimi pe obraji. Acel scurt moment în care o crezuse moartă îl lăsase fără apărare și-l făcuse să accepte ceea ce nega de foarte mult timp. Ea era mai mult decât importantă pentru el – era inima lui. O iubea.

Încercă să își dea seama cât de rănită era cu cât de multă delicatețe putu. Pantalonașii ei erau întregi, ceea ce lăsa să se înțeleagă că scăpase de grozăvia unui viol – sau așa se ruga el. Din puținul pe care-l știa, nu credea

că își rupsese vreun membru, dar avea nevoie de ea trează ca să-i spună cum se simțea și să se miște înainte de a fi sigur de asta. Ce-l înspăimânta cel mai mult era că ea căzuse pe spate. O rană pe spate putea să o facă incapabilă să meargă. Se lovise și cu partea din spate a capului de pământ și văzuse tristul rezultat al unor asemenea răni la cap. Puteau să existe și răni pe care nu le vedea, în interiorul ei, care nu se opreau din sângerat.

Era în viață, își spuse el în speranța de a liniști grijile care se adunau în el. Trebuia să decidă cum să o ducă în siguranță înapoi la colibă și apoi la Scarglas. Fiona era o bună vindecătoare, așa că avea să o ducă pe Alana la ea cât de repede putea. Stând lângă ea, îi mângâie capul cu blândețe și se rugă pentru prima dată în mult timp.

– Fă-o să se trezească și să-mi zâmbească! se rugă.

Alana scoase un geamăt ușor și el se tensionă. Corpul ei se mișcă un pic, iar el simți speranță, văzând-o ca pe un semn că era posibil ca ea să fi scăpat de durerea oaselor rupte. Lăsându-se pe vine lângă ea, așteptă să deschidă ochii, având nevoie ca ea să îl privească, să-l recunoască, înainte să se poată relaxa și să spere că supraviețuise acestui calvar doar cu zgârieturi și julituri.

capitolul 15

Alana deschise încet ochii și-l zări pe Gregor chircit peste ea.

– Ești foarte palid, zise ea și se întrebă de ce părea așa de delicată și slabă.

– Palid? Da, bănuiesc că sunt. M-am îngrijorat un pic când te-am văzut căzând de pe o stâncă.

– O stâncă? întrebă ea, apoi își aminti într-o secundă de bandiți, după care simți durerea.

– Nu! Nu te mișca încă, îi ordonă el când ea încercă să se strângă ghem, șoptind blesteme în acest timp. Am nevoie să mă ajuți să văd dacă ai vreun os rupt. O mângâie cu blândețe pe frunte, până când ea se liniști și tăcu. Eu nu cred că ai și tocmai te-ai mișcat ca și cum nimic n-ar fi rupt, dar am nevoie să-ți miști lent, cu grijă fiecare membru. Ușor, fetițo! Fă-o ușor!

– Oamenii ăia? întrebă ea, în timp ce testa cu precauție brațul drept, apoi pe cel stâng, ușurată că nu simțea durerea atroce dată de un os rupt.

– Trei sunt morți și restul au fugit.

– Trei? Trei sunt morți?

Își mișcă fiecare picior și, deși simțea durere, știa că nu se rupseseră nici ele.

– Am fost furios. Oftă și își trecu cu mâna prin păr. Ai căzut de pe o stâncă! Inspiră adânc de câteva ori pentru a se calma. Am înnebunit când te-am văzut căzând, adusă la margine de acele animale. Așa că n-am avut milă. Cei care trăiesc au fugit și sunt convins că nu se vor întoarce.

– Ah, mulțumesc că mi-ai venit în ajutor.

El mârâi.

– O bună salvare ar fi fost dacă te-aș fi ținut să nu cazi de pe stâncă. Acum spune-mi, te doare spatele, iubito? Mi-a fost teamă să te mișc în caz că ai ceva rupt acolo.

– N-am nimic rupt la spate, Gregor. O dată am văzut un bărbat care și-a frânt spatele și nu-și putea mișca mâinile și picioarele. Eu le pot mișca, după cum tocmai ai văzut. Nu sunt rupte nici ele. Sigur am tot spatele plin de vânătăi, la fel restul corpului, dar n-am nimic rupt.

– Și capul?

– Mă doare, dar nici el nu-i spart, zise ea cu un zâmbet.

Gregor simți un val de ușurare, dar îi fu teamă că iar avea să se poarte ca un bărbat slab. Era acceptabil să verși câteva lacrimi în privat, dar nu dorea ca Alana să-l vadă plângând. Se așeză și încercă să se calmeze. Când o văzuse prima dată întinsă pe pământ, se temuse de ce era mai rău și clar nu-și revenise complet. Îi era greu să creadă că ea supraviețuise căderii, dărâmite să aibă doar vânătăi și zgârieturi. Nu avea încredere într-un astfel de noroc și avea nevoie de timp ca să accepte asta.

– Trebuie să te duc sus, înapoi pe stâncile alea, și apoi la Scarglas pentru ca Fiona să se ocupe de rănile tale, zise el.

Acest adevăr dur o făcu pe Alana să tresară la gândul durerii pe care avea să o simtă. Nu-și rupsese nimic, dar își simțea fiecare os de parcă fusese bătută rău de tot. Avea vânătăi și zgârieturi dureroase pe tot corpul. Nu trebuia să le caute ca să știe pe unde se aflau. Capul o durea așa de tare încât îi venea să vomite. Alana voia doar să se întindă pe pământ pentru o vreme, până când mai trecea durerea.

Oftă și privi panta stâncoasă pe care căzuse. Avea să doară aproape la fel de rău ca atunci când căzuse, chiar și cu ajutorul lui Gregor. Deși nu o considera o stâncă, cum îi tot spunea Gregor, nu era ușor de urcat. Alana

știa însă că nu avea de ales. Amânarea calvarului nu o putea salva de el.

Alana se ridică încet, având brațul puternic al lui Gregor în jurul umerilor ca să o ajute. Se prăbuși peste el când un val de durere și amețeală o cuprinse. Își limpezi capul cu respirații lente, adânci și îndepărtă un pic durerea, dar se mai agăță câteva minute de Gregor.

Apoi își dădu seama că încă o chinuia teama. Fusese absolut îngrozită din clipa în care își dăduse seama că nu avea cum să scape de acei bărbați. Nu se simțea rușinată de asta, pentru că se luptase pe cinste, dar avea nevoie de timp să scape complet de acea teamă. Teama de a muri nu fusese cea mai tăioasă. Cea mai mare parte a terorii ei fusese să știe că acei bărbați intenționau să o violeze cu toții. Dacă, prin vreun miracol, ar fi supraviețuit unui atac așa de brutal, știuse, chiar și în panica ei, că putea să însemne sfârșitul a tot ceea ce fusese frumos între ea și Gregor. Nu credea că Gregor i-ar fi întors spatele din cauza asta, dar ea s-ar fi îndepărtat de el. Orice șansă la un viitor pentru ei s-ar fi risipit în mod irevocabil.

– Încet acum, iubito, murmură Gregor, neliniștit de tremuratul ușor al corpului ei. Dacă doar faptul că stătea dreaptă o făcea să se simtă așa de slăbită și nesigură, nu știa cum avea să o ducă înapoi la colibă. Poți să te odihnești un pic aici dacă vrei.

– Ar fi bine, dar trebuie să urcăm panta aia, apoi să mergem la colibă și să ne continuăm drumul.

– Dar tremuri, ești așa de slăbită! Sau din cauza durerii tremuri așa?

– Ah, asta. E de frică, Gregor. Frică oarbă, irațională. Se lăsă un pic pe spate și-i zâmbi slab.

– Nu au... începu Gregor aproape înecându-se cu vorbele.

Era îngrozit că acei bărbați reușiseră, cel puțin o dată, să o abuzeze, chiar dacă el nu văzuse nici un semn. Nu-i păsa de act în sine, pentru că ar fi fost viol, ceea ce în mintea lui era tot un fel de bătaie. Ce-l preocupa

era cum putea un astfel de atac să afecteze capacitatea Alanei de a se întoarce în brațele lui cu tot acel foc pasional pe care i-l dăruise înainte de asta.

– Nu, nu m-au violat, zise ea, deși asta plănuiau. Se cutremură de teamă doar pentru că rosti cuvintele și ridică privirea spre vârful pantei pe care căzuse. În clipa în care mi-am dat seama că eram încolțită mi-a fost foarte teamă.

– Normal că ți-a fost, zise Gregor, împărtășind teama amintită de ea, chiar dacă din motive diferite, unele despre care știa că erau egoiste. Ai fi putut să mori.

– Oh, da! Ori de la abuzul lor, ori pentru că n-ar fi vrut să mă lase în viață ca să spun cuiva despre asta. Dar nu de moarte mi-a fost așa de teamă. Am știut că, deși voi supraviețui și mi se vor vindeca mintea și trupul, vor distruge ceva prețios pentru mine. Acum vorbea încet, știind că avea să-și dezvăluie sentimentele față de Gregor dacă el voia să audă. Ar fi pătat tot ce am împărțit, ar fi furat toată acea frumusețe.

Își dădu seama că el fu impresionat de cuvintele ei după felul în care o strânse un pic mai tare.

– Nu ți-aș fi întors spatele, zise el, fiecare cuvânt fiind încărcat de acea siguranță. Nu sunt unul din proștii ăia care cred că o femeie cere violență.

Alana zâmbi.

– Știu. Nu înțeleg de ce, dar știu. A fost o teamă pe care nu am mai simțit-o niciodată.

– Îți mulțumesc pentru asta, iubito!

O sărută pe obraz, impresionat că ea avea încredere în el, mai ales că nu rostise cuvinte de iubire sau promisiunea că aveau să rămână împreună după ce avea să se termine călătoria lor.

Ea vru să ridice din umeri, dar se opri repede când mișcarea îi provocă durere.

– Va trece ceva timp până când voi reuși să scap de această teamă. Doar că nu am vrut să strice totul, chiar și amintirile. Se încruntă spre pantă. Nu mai sunt, da?

– Da. Trei s-au dus în iad, unde le este locul și, cum ți-am zis, ceilalți au fugit să-și salveze viețile. Am fost destul de înfricoșător, zise și fu mulțumit să o audă râzând. Ești pregătită să încerci? întrebă el, încuviințând din cap spre pantă.

– Pregătită, zise ea când o ajută să se ridice, dar nu sunt prea fericită să fac asta.

Gregor își puse repede brațul în jurul ei când Alana se clătină ușor. Își revenea, în ciuda acestui semn de slăbiciune. Spunea multe despre forța ei faptul că o femeie așa de mică, delicată putea să stea în picioare după o astfel de cădere. Cu toate astea, nu credea că recuperase destul din acea forță pentru a urca panta stâncoasă. Fiind nesigură, ar fi putut să alunece și să cadă cu ușurință, iar de data asta chiar își rupea ceva. Ori putea să-l tragă după ea în jos.

– Crezi că te-ai putea ține de mine dacă te car eu? În cârcă, adăugă când ea se încruntă. Trebuie să fii sigură că te poți ține, pentru că, dacă o să cazi de pe spatele meu, nu te voi putea prinde.

– Asta m-ar forța mai puțin decât dacă aș încerca să urc singură, dar va fi foarte ciudat pentru tine.

– Nu, nu ești foarte grea și am încredere că vei sta nemișcată ca un sac bine umplut.

– Atunci da, mă urc în spatele tău. Mă enervează un pic că am nevoie de ajutor, dar este mult mai bine să-mi calc pe mândrie decât să cad la loc și să-mi rup ceva. Probabil te-aș trage după mine în jos.

– Așa mă gândeam și eu. Deși bănuiesc că mi-ai amortiza căderea, pentru că tu ai cădea prima.

– Asta sigur m-ar termina. Atunci hai să terminăm cu asta!

Gregor zâmbi când ea se așeză pe spatele lui, cu picioarele în jurul taliei lui și brațele în jurul gâtului. Era clar că o durea și, chiar dacă bolborosise niște blesteme pe o voce aproape șoptită, acum știa că ea învățase

o gamă interesantă de blesteme colorate. Fraţii sau verii ei nu fuseseră prea atenţi cu ce spuseseră în preajma ei.

– Te simţi în siguranţă, fetiţo? întrebă el, pentru că, deşi simţea forţa din mâini şi picioare când ea îl strânse, corpul ei încă tremura slab.

– Destul de în siguranţă ca să mă ţin de tine până ce ajungem în vârf, răspunse ea, vrând să păstreze un ton ferm şi plat.

Încuviinţă din cap şi începu să urce stâncile. Alana se luptă să ignore durerea ce-i trecea prin corp şi să se concentreze doar ca să se ţină şi să nu se mişte. În vocea lui Gregor fusese o urmă de umor când îi spusese să stea nemişcată ca un sac bine umplut, dar înţelesese seriozitatea acelui ordin rostit cu blândeţe. Orice mişcare îl putea face să alunece, iar asta i-ar fi aruncat pe amândoi, rostogolindu-i pe pământul tare.

În clipa în care ajunseră sus, ea începu să slăbească strânsoarea. Forţa din corpul ei afectat o părăsi într-o secundă. Gregor o ajută să meargă împleticit la câţiva paşi de margine. Se aşeză şi se chinui să-şi înfrângă slăbiciunea ce o făcea să tremure aşa de rău. Trăgând încet şi profund aer în piept, găsi destulă forţă să se întoarcă la colibă, urmărindu-l în acest timp pe Gregor, care căuta ceva de valoare pe corpurile celor trei bărbaţi morţi, întinşi pe pământ. Era o treabă morbidă, dar Alana ştia că orice om din familia ei ar fi făcut la fel. Dacă ar fi fost unul de-ai lor, ar fi făcut-o ca să se asigure că lucrurile lui aveau să fie trimise familiei sale şi, dacă ar fi fost duşmanul, lucrurile ar fi fost considerate pradă de război.

– Arăţi un pic mai bine, iubito, zise Gregor, lăsându-se pe vine lângă ea şi sărutând-o pe obraz. Să te duc până la cabană?

– Lasă-mă să încerc să merg mai întâi, zise ea. Pelerina mea şi celelalte lucruri sunt chiar acolo şi nu par

să fi fost atinse. Ai putea face un sac din pelerina mea ca să cari restul lucrurilor.

– Ah, bună idee! Cred că au fost niște hoți foarte proști, pentru că aveau foarte puține lucruri care sigur nu erau ale lor.

Făcu un sac din pelerina ei și băgă în el săbiile în teci și pumnalele pe care le găsise, plus o mică pungă de monede și câteva inele și pandantive probabil furate.

– Cei care au fugit s-au oprit suficient să ia restul cailor, ceea ce chiar ar fi fost un avantaj valoros.

– Și și-au lăsat cei trei tovarăși să se descurce singuri, zise ea și clătină din cap.

– Poate că aveau un soi de înțelegere și-și așteaptă prietenii în vreo ascunzătoare, dar cred că i-au părăsit fără să se uite măcar o dată înapoi.

– Nici un pic de loialitate, deci.

– Deloc. O ajută să se ridice și îi puse un braț de sprijin în jurul taliei. Ești sigură că vrei să mergi, fetițo?

– Un pic, da. Trebuie să ne continuăm călătoria și sunt sigură că, dacă merg călare, mă va durea și mai tare. Dacă merg acum, mai târziu o să sufăr mai puțin.

– Mi-aș dori să putem aștepta puțin, până te simți mai bine și mai puternică, dar nu știu nimic despre arta vindecării. Acum mi-ai putea da sfaturi, dar dacă ți se face rău sau leșini? Nu, chiar aș vrea ca Fiona să se uite la tine. Și să te bag într-un pat moale și cald, să ai o servitoare care să aibă grijă de tine.

– Ultima parte chiar sună bine, murmură ea, concentrându-se să pună un picior în fața celuilalt.

Când ajunseră la colibă, Alana simțea că picioarele îi erau făcute din terci și o durea capul. Dar zâmbi când văzu cât de zgomotos o întâmpină Carol cel Mare. Când Gregor o îndemnă să se așeze pe patul lor de pături, motanul se cuibări repede lângă ea, torcând. Îl scărpină absentă între urechi, urmărindu-l pe Gregor cum strângea lucrurile.

– Cred că s-a temut că l-am abandonat, zise ea.

Gregor clătină din cap.

– Nu și-a dat seama că pisicile trebuie să fie distante, viclene și singuratice. Ți-am zis, e confuz. Și eu la fel, pentru că îi vorbesc de parcă mă înțelege.

– Astea nu sunt decât zvonuri și minciuni. O pisică poate să fie la fel de prietenoasă și să aibă nevoie de afecțiune ca un câine. Majoritatea oamenilor nu le arată asta, le lasă în grajduri sau în bucătării, așteptându-se să muncească pentru niște firimituri, ținând rozătoarele departe de mâncare. Majoritatea pisicilor familiei mele sunt foarte prietenoase.

– De data asta nu sunt sigur că ar trebui să cari acest motan prost și prietenos, zise el.

– Ba da, pot să o fac. Nu-i un motan mare.

– Putem să încercăm. Vrei să mănânci ceva? Mă îndoiesc că ai luat micul dejun.

– Mai sunt prăjituri cu ovăz?

Gregor îi dădu ultima prăjitură cu ovăz îndulcită cu miere și ieși să pregătească armăsarul de drum. Trebuia să fie atent la ea. Alana părea hotărâtă să se forțeze și, până când nu era sigur că nu era rănită, nu-i putea permite să facă asta. Și așa era destul de îngrijorat că pleca la drum cu ea atât de repede după ce căzuse, dar avea nevoie de îngrijirea pe care el nu i-o putea da.

Când reveni în colibă, o surprinse căscând și zâmbi. Asta era bine. Dacă adormea, nu putea să facă așa de multe prea curând. Astfel, călătoria era mai ușoară pentru corpul ei rănit.

Abia parcurseseră vreo treizeci de kilometri când Alana adormi. Gregor o strânse un pic mai tare și o așeză mai confortabil în fața lui. Era greu să călătorească așa, dar simțea că era cel mai bine. Nu putea să alunge durerea pe toată durata călătoriei, dar măcar odihna îi dădea forța să îndure.

Își dădu seama că se uita constant la ea pe timpul drumului, verificând dacă era palidă și dacă teama despre

care vorbise nu-i invadase visele. Gregor își amintea foarte clar ce spusese ea cu privire la acea teamă și încă îl afecta. Pentru ea, ceea ce trăiseră era frumos, era important. Asta însemna că simțea mai mult decât dorință pentru el. Acum că știa ce simțea pentru ea, trebuia să știe că și ea îl iubea. Ca ea să-l iubească nu mai era doar un lucru bun, era o necesitate.

Iar dacă ea îl iubea, iubirea aceea avea să fie pusă la grea încercare în următoarele zile. Probabil trebuia să o lase în grija Fionei cât timp el avea să vorbească cu Mavis și cu tatăl ei și nu-i putea spune de ce o lăsa singură așa de repede după ce ajungeau la Scarglas. Acasă îl așteptau și cei doi fii bastarzi. Asta era ceva ce ar fi trebuit să menționeze și ar fi putut să o facă, dar fusese prea dornic să o păstreze pe Alana, fără a se angaja față de ea până când nu era liber, ca să mai pomenească de copiii lui. Acum era prea târziu să o facă, pentru că nu avea timp să o pregătească ușor și blând pentru asemenea vești sau să spună cuvintele care să-i poată alina îngrijorarea cu privire la trecutul lui depravat.

Mă rog, avea să se ocupe de tot când avea să ajungă acolo, hotărî el. Din moment ce avea nevoie să se odihnească, Alana nu putea să fugă. Asta-i oferea timp să se ocupe de Kerr și apoi să o cucerească pe Alana cu toate cuvintele pe care le ținea în el de așa de mult timp. Era o încurcătură care cu ușurință îl putea înnebuni dacă se gândea la asta, așa că avea să se ocupe de toate și spera că Alana îl iubea și avea nevoie de el destul cât să-l ierte.

Alana tresări când calul se mișcă un pic mai repede și o mișcă mai mult în șa. Felul în care o ținea Gregor mai diminua din disconfort, dar după ore de mers călare, nimic nu mai putea să o ajute, cu excepția unui pat bun și moale. Fusese o binecuvântare că dormise câteva ore și-și recăpătase forțele, dar acum o durea așa de tare încât știa că nu mai putea să caute din nou acel răgaz.

Se opriseră de câteva ori ca ea să-şi poată întinde picioarele care o dureau, dar de fiecare dată urcatul pe cal devenise tot mai dificil. Acum voia doar să ajungă la Scarglas şi să se întindă.

– Scarglas este dincolo de acei copaci, zise Gregor.

– Oh, ce minunat! murmură ea.

– Aş fi foarte mulţumit şi flatat dacă aş crede că te referi la faptul că îmi vei vedea casa, dar ştiu că te gândeşti la un pat moale.

Ea râse.

– Da, şi la o baie fierbinte şi lungă.

– Şi le vei avea pe amândouă cât de repede pot să-ţi fac rost de ele.

– Asta va fi o adevărată fericire.

– N-au apărut dureri noi, nu-i aşa?

– Nu, doar cele de la început. Cred că nu vor exista complicaţii. Sunt exact cum am crezut – cu vânătăi şi zgârieturi şi nimic mai mult.

Gregor încuviinţă din cap în timp ce strunea calul.

– Acolo e Scarglas.

Alana se uită la fortăreaţa întunecată şi ameninţătoare din faţa lor. Chiar dacă n-ar fi auzit poveştile lui Gregor despre anii tulburi – din fericire, acum de domeniul trecutului –, ar fi ştiut că bărbaţii de la Scarglas erau războinici, indiferent că voiau sau nu. Era construit pentru apărare. Chiar şi drumul spre fortăreaţă era presărat cu capcane de reţinere a inamicului.

– Nu-i un loc foarte frumos, murmură el, dând pinteni calului ca să meargă la un trap uşor.

– Nu, dar a fost sigur, zise ea.

– Da, a fost. Şi, chiar dacă fratele meu Ewan a înfrânt sau a alungat majoritatea duşmanilor, îl vom ţine aşa. Viitorul ne-ar putea aduce necazuri care nu se pot încheia cu un tratat.

– După ce mi-ai povestit cum obişnuia să fie, bănuiesc că nici unul dintre voi nu se va relaxa şi se va asigura că fortăreaţa voastră poate fi apărată în faţa de oricui.

– Da, este o lecție pe care nu o uiți niciodată.

– Nu-i un lucru chiar așa de rău, Gregor, zise ea încet.

– Nu, poate că nu e.

Cu siguranță îi plăcea să știe că ea avea să fie în siguranță în spatele acelor ziduri întunecate.

Înainte ca Alana să apuce să se mai gândească la niște întrebări legate de oamenii pe care urma să-i cunoască, intrară într-o curte interioară foarte aglomerată. Gregor fu repede înconjurat de o grămadă de bărbați bruneți, frumoși, care-i puneau întrebări în același timp. Era clar că majoritatea erau frații lui și ea fu uimită de virilitatea tatălui său. Era și un pic neliniștitor să fie înconjurată de așa de mulți bărbați care semănau foarte mult cu Gregor.

Când el o ajută să descalece și o prezentă, tăcerea subită fu și mai neliniștitoare. Mulțimea de MacFingal începu să se subțieze încet, bărbații îndepărtându-se unul după altul. Se uită repede la Gregor și-l văzu încruntat, arătând la fel de nedumerit și bănuitor ca ea. Din moment ce nici unul dintre acești bărbați nu o cunoștea, Alana nu putea să creadă că ea era cauza retragerii tăcute.

Gregor văzu cum toți frații lui se îndepărtară, mormăind urări de bun venit Alanei, iar lui spunându-i că aveau să-l vadă mai târziu în sala mare. Ceva era în neregulă, dar era clar că nici unul nu voia să-i spună ce anume. Totul fusese la fel de normal și de haotic până în momentul în care o prezentase pe Alana. Se uitaseră cu toții o clipă la el de parcă recunoscuseră ceva în felul în care el îi rostise numele și o ținea aproape și apoi începuse retragerea. Nu avea sens și știa că nu avea să primească răspunsuri, chiar dacă alerga după ei.

– Vrei să te duc înăuntru, fetițo? întrebă el, îndreptându-și atenția spre Alana.

– Nu, răspunse ea. Pot să merg singură. Mă rog, singură cu ajutorul tău.

– Atunci hai să mergem, să vedem ce i-a făcut pe fraţii mei să fugă de parcă avem ciumă.

Ea râse şi se sprijini de el când o ajută să intre în fortăreaţă. Odată intraţi, o parte din aerul întunecat, ameninţător din Scarglas se mai duse. Alana bănuia că Fiona fusese ocupată cu îndulcirea trăsăturilor dure a ceea ce fusese o gospodărie probabil complet masculină. Era luminoasă, cu tapiserii şi perne pe scaunele ce flancau mesele.

De parcă gândurile ei despre femeie erau un ordin, Fiona ieşi din sala mare şi rămase cu gura căscată la Gregor. Apoi se uită la Alana. Deşi zâmbi în semn de salut, în expresia ei era o precauţie care o agită pe Alana. Ceva se petrecea la Scarglas şi, chiar dacă ei nu-i venea în minte nici un motiv, părea să fie o problemă. Alana se întrebă dacă fraţii ei veniseră aici să o caute şi ofensaseră pe toată lumea.

– Ţi-o aminteşti pe Alana Murray, nu-i aşa, Fiona? întrebă Gregor.

– Da, deşi au trecut ani de când ne-am văzut.

Înainte să mai spună ceva, o tânără femeie dolofană şi drăguţă ieşi în grabă din sala mare. Dându-şi seama că se băgase sub braţul lui Gregor şi stătea aproape de el, Alana se îndepărtă cu grijă. Se încruntă când observă că el era foarte rigid, cu corpul tensionat şi se uita uimit la femeia care tocmai ieşise din sala mare.

Înainte să-l întrebe ceva pe Gregor, un bărbat solid cu părul grizonant şi cu o încruntătură pe chip ieşi şi veni lângă tânără.

– Era cazul să ajungi acasă, tinere! se răsti el. Am auzit că ai dispărut acum aproape două săptămâni, iar de o săptămână am aşteptat aici ca să aflăm ce s-a întâmplat cu tine. Normal că Mavis, fiind logodnica ta, a simţit că e datoria ei să fie aici, să aştepte cu familia ta pentru a afla dacă eşti mort sau viu.

Din tot ce spusese omul, doar un cuvânt o preocupa pe Alana. O lovi ca un pumnal în inimă. Era aşa de

șocată, de rănită, încât abia tresări când tânăra se aruncă în brațele lui Gregor. Alana se gândi în treacăt că era un mod tare neplăcut de a afla că fusese o proastă. Se uită la Gregor și-și fixă mintea pe acel singur cuvânt, având nevoie ca el să accepte sau să nege imediat.

capitolul 16

– Logodnică?

Nu doar uimire, ci și furie se simțea în acel singur cuvânt, iar asta îl determină pe Gregor să se uită peste capul lui Mavis și să întâlnească privirea Alanei. Voia să aline ceea ce părea o trădare îngrozitoare cu o privire sau câteva cuvinte. Dar cu Mavis agățată de el îi era imposibil să spună ceva. Felul în care Alana îl privea, de parcă era mai josnic decât un vierme, îi spunea că ea oricum nu avea chef să-l asculte.

Și de ce era Mavis acolo? El nu o invitase. Gregor era sigur că fusese clar că avea să se întoarcă la ea după ce avea să discute cu familia lui. Fusese foarte atent să nu facă promisiuni de neclintit. Nu se semnaseră hârtii, nu avusese loc o ceremonie de logodnă și nici o cerere. Fuseseră așteptări, asta nu putea să nege, dar, deși era posibil să existe resentimente trezite de faptul că el nu se ridica la acele așteptări, se gândise că se putea îndepărta de el cu o demnitate tăcută.

Acum stătea în brațe cu o femeie pe care nu o voia, în timp ce femeia pe care o voia părea să aștepte o șansă să-i scoată mațele. Mai rău, nu putea să o umilească pe Mavis contrazicând-o cu privire la ce susținea. Poate că așteptările nu erau promisiuni, dar, din moment ce el fusese cel care crease așteptări prin curtarea și discuțiile cu tatăl ei, îi era dator lui Mavis cu o explicație delicată, privată în care să-i spună de ce lucrurile dintre ei se schimbaseră.

– Când n-am primit veste de la tine așa de multă vreme, am fost foarte îngrijorați, zise Mavis, pășind un pic în spate.

Gregor deschise gura să vorbească, dar își dădu seama că nu știa ce să spună. Familia lui și tatăl lui Mavis începeau să se uite bănuitori la el. Se uită neajutorat spre Fiona. Ea îl săgetă cu privirea, dar, spre marea lui ușurare, se mută repede lângă Alana.

– Vino cu mine, domnișoară Murray, zise Fiona, băgând brațul pe sub al Alanei. Probabil ești foarte obosită. Bănuiesc că vrei și o baie, nu-i așa?

– Da, răspunse Alana, lăsând-o pe Fiona să o conducă.

Alana se simțea amețită și un pic amorțită. Furia pe care o simțise când femeia îl întâmpinase așa de drăgăstos pe Gregor și pusese stăpânire pe el o părăsise lent. Și când o făcu, păru să fi luat orice altă emoție, lăsând doar conștientizarea că fusese cea mai mare dintre proaste. Gregor era al altcuiva și nu putea să fie niciodată al ei. Spera să rămână amorțită, pentru că se temea că sub acea răceală pândea o durere mistuitoare.

Alana își reveni când Fiona o zgâlțâi ușor și-și dădu seama că se aflau într-un dormitor.

– Oh, este o cameră foarte frumoasă!

– Alana, pentru Dumnezeu, te porți de parcă ai fi fost lovită în cap.

– Oh, tocmai mi-ai zis Alana, nu domnișoară Murray. Deci îți amintești de mine acum?

– Mi-am amintit de tine și înainte. Fiona ridică din umeri. Doar că am crezut că pe moment se potrivea să fiu mai formală.

– Ah, bănuiesc că da.

Din ce în ce mai conștientă de durerea din corp, Alana se duse spre pat și se așeză, eliberându-l pe Carol cel Mare din sac, ca el să poată explora noua lor casă.

– De ce șchiopătezi? întrebă Fiona când se duse să scarpine motanul între urechi.

– Păi, am avut o mică confruntare cu niște hoți și am căzut. N-am decât o mulțime de vânătăi și de zgârieturi.

– Lasă-mă pe mine să spun asta!

Înainte ca Alana să protesteze, Fiona îi desfăcea hainele și îi cerea să-i spună toată povestea despre hoți. Dornică să stea cu mintea departe de trădarea lui Gregor, Alana îi făcu pe plac. Abia după ce fu curată, îmbrăcată într-o cămășuță curată și cu toate micile ei răni oblojite, începu să bănuiască faptul că Fiona o ajutase cu pricepere să-și țină mintea ocupată. După expresia ei, acel răgaz se terminase. Oftând adânc, Alana se așeză pe un scaun în fața vetrei.

– Cred că povestea despre hoți este doar una din cele multe pe care le ai de povestit, zise Fiona când se apucă să pieptene cu blândețe părul ud al Alanei. De cât timp sunteți împreună tu și Gregor?

– De prea mult timp și cu toate astea niciodată nu a spus că e logodit. Alana blestemă în gând pentru că până și ea auzi suferința și furia din spatele cuvintelor ei. N-avea nevoie de expresia cunoscătoare de pe chipul Fionei pentru a-și da seama că se irosise. Nu contează. Mă voi alătura Keirei cât mai curând posibil și...

– Nu pleci nicăieri până ce nu-ți trec un pic vânătăile alea. Doar pentru că ai fost suficient de norocoasă să nu-ți rupi vreun os, nu înseamnă că ești suficient de sănătoasă să pleci din nou călare.

– Am venit călare până aici... începu Alana.

– Pentru că a trebuit, deși o targă ar fi fost mult mai potrivită. Corpul tău s-a lovit. Trebuie să-l lași să se odihnească.

– Dacă mă duc la Keira, ea poate să mă ajute și pot să mă odihnesc când ajung la fortăreața ei.

– Iar eu o să fiu foarte norocoasă dacă nu vine aici să mă certe cu limba aia ascuțită că te-am lăsat să pleci din pat și să sari pe un cal. A trebuit să o faci ca să ajungi aici, dar nu trebuie să o faci ca să te duci la ea.

– Aș putea pleca într-o căruță.

Fiona își încrucișă brațele la piept și se încruntă la Alana.

– Nu. Bănuiesc că ai aflat tot ce a pățit Keira, așa că știi că are destul de lucru fără să-i mai vii și tu pe cap. Acum, în timp ce eu termin să-ți perii părul până ce se usucă, poți să-mi povestești ce ați făcut tu și Gregor în ultimele săptămâni și de ce ați fost amândoi așa de nefericiți să o vedeți pe Mavis.

– O îmbrățișa, mormăi Alana. N-avea cum să fie nefericit.

– Spune-mi ce ai pățit, iar eu îți voi povesti tot ce vei dori să auzi despre Keira.

Alana se gândi să refuze din nou și apoi hotărî că ar fi fost inutil. Fiona era hotărâtă și, din câte își amintea ea despre femeie, o Fiona hotărâtă era o forță puternică de care să ții cont. În timp ce Alana își spuse povestea, făcu tot ce putu să evite indiciile că ea și Gregor deveniseră iubiți, dar și orice trăda sentimentele pe care le avea pentru el. Alana se uită pe furiș de câteva ori la Fiona și-și dădu seama că ocolea acele lucruri degeaba. Fiona părea să umple repede toate golurile lăsate de Alana în povestea ei.

– Păi, cu siguranță ați avut o aventură, zise Fiona când Alana termină. Ai răspuns și la una sau două întrebări pe care le aveam cu privire la logodna dintre Gregor și Mavis.

– Cum am făcut asta? Eu nici măcar n-am menționat logodna porcului mincinos.

Alana își dori din tot sufletul ca nimeni altcineva să nu o facă pentru că simțea cum toată suferința din ea se agita ca să se elibereze.

Fiona trase un scaun și se așeză cu fața spre ea.

– Dar tocmai asta este.

– Nu, e doar o bănuială.

– Gregor nu-i un porc mincinos. Oh, este un prost mare în călduri, ca restul bărbaților MacFingal, dar e un bărbat onest. E adevărat, trebuie să existe un motiv pentru care tatăl lui Mavis pretinde că exista o logodnă și Gregor căuta o soție, dar eu sunt foarte sigură că el n-ar

încălca niciodată un jurământ dacă ar face unul. Când Mavis şi tatăl ei au sosit şi au vorbit de logodnă, cu toţii am fost nedumeriţi pentru că Gregor nu ne trimisese vorbă, iar noi eram siguri că ar fi făcut-o.

– Venea călare spre Scarglas. Poate că venea să vă spună că în sfârşit îşi alesese soţia.

Alana îşi auzi vocea tremurând când rosti acel ultim cuvânt şi căută acea furie sau acea amorţire care până acum o protejase de durere.

– Poate, dar a părut complet uluit şi apoi, ei bine, a părut supărat. Foarte supărat.

– Păi, normal că era supărat. Tocmai a fost prins minţind, nu-i aşa?

– Nu cred. Oh, bănuiesc că între bărbaţi s-a discutat despre o logodnă, dar nu cred că s-a stabilit. Tatălui lui Mavis i-ar plăcea să se întâmple şi poate de asta e aşa de îndrăzneţ, de parcă totul este stabilit, dar eu nu cred asta. Ştiindu-l pe Gregor, cred că venea aici să se gândească, poate chiar să discute cu Ewan. Nu era o legătură născută din pasiune sau iubire, aşa că sunt sigură că Gregor a fost foarte atent, indiferent ce ar fi câştigat din acea căsătorie.

Era tipic lui Gregor, se gândi Alana şi apoi alungă repede acel gând. Fiona îi oferea speranţă, iar ea nu îndrăznea să o creadă. Încă nu trecuse peste suferinţa de a vedea altă femeie revendicându-l pe Gregor. Dacă lăsa să-i pătrundă speranţa în inimă şi se dovedea inutilă, nici nu se putea gândi la suferinţa provocată. În plus, Gregor nu dăduse nici măcar o dată de înţeles că nu era un bărbat liber. Era o minciună prin omisiune, dar tot o minciună era. Asta o făcu să se întrebe ce alte minciuni îi mai spusese.

– Păi, nu contează. Eu şi Gregor am fost doar prizonieri şi apoi am călătorit împreună, zise Alana.

– Alana Murray, nu ştii deloc să minţi. N-am cerut să-mi mărturiseşti tot ce s-a întâmplat între tine şi Gregor, dar nu cred că aţi fost doar prizonieri care

au evadat împreună și apoi au ajuns aici. Expresia lui Gregor când a apărut Mavis mi-a spus că voi doi ați împărțit mult mai mult decât o temniță și un cal.

– Orice am împărțit acum s-a terminat. Se va căsători cu Mavis.

Fiona se ridică și împleti părul Alanei.

– Vom vedea. Vrei să te ascunzi în camera asta sau cobori în sala mare și cinezi cu noi?

– Credeam că ai zis că trebuie să am grijă de bietul meu corp lovit.

– Am spus că n-ar trebui să călătorești și să-ți înmulțești vânătăile. Rănile tale nu se vor agrava dacă te îmbraci cu o rochie, cobori în sala mare și mănânci ceva.

Ultimul lucru pe care Alana dorea să-l facă era să stea la o masă și să se uite la Gregor și logodnica lui. Poate că nu-i sporeau toate vânătăile și zgârieturile pe care le avea, dar cu siguranță i-ar fi sporit suferința. Dar mândria ei se liniști la gândul de a se ascunde în dormitorul ei de parcă ar fi făcut ceva rău. Un gest așa de laș i-ar fi dat de înțeles lui Gregor că o rănise și nu voia ca el să știe că simțea altceva în afară de o furie îndreptățită din cauza minciunilor lui. Însemna că nu putea ceda în fața tuturor acelor sentimente ce clocoteau în ea, dar, dacă se agăța de furie, putea să ascundă suferința față de toată lumea câteva ore.

– Mă îndoiesc că voi putea mânca mult, zise ea și-și dădu seama după zâmbetul Fionei că femeia recunoscu acele cuvinte ca fiind acceptarea pe care o aștepta.

Gregor tânjea să se ducă după Alana și să-i explice cum stăteau lucrurile, dar știa că nu putea să o facă. Pentru o vreme, avea să fie greu să se ocupe și de Mavis, și de tatăl ei. Nu doar că erau prea mulți oameni prin preajmă, dar trebuia să se gândească ce anume să-i spună lui Mavis. După ce o asigură că era bine, Gregor evadă în dormitorul lui pentru a se spăla și a îmbrăca niște

haine curate. Nu fu nici măcar surprins când, în câteva minute după ce-și termină baia, sosi fratele lui, Ewan.

– Nu prea te porți ca un bărbat care tocmai a găsit femeia cu care vrea să se însoare, zise Ewan, întinzându-se pe patul lui Gregor.

– Ah, dar am găsit-o, zise Gregor îmbrăcându-se. Din păcate, nu-i Mavis Kerr.

– Nu? Ea și tatăl ei sunt foarte siguri că este. Dacă tu nu erai sigur, n-ar fi trebuit să te logodești cu fata.

– De fapt, nu m-am logodit. Am curtat-o și am vorbit cu tatăl ei de câteva ori, asta nu pot să o neg. Dar nu i-am cerut mâna, nici nu am semnat vreo hârtie. Adevărul este că veneam aici ca să discut cu tine și să mă gândesc foarte bine dacă trebuie să facă vreun jurământ. Gowanii au intervenit în planul ăsta.

– Dar n-ai negat când ea a alergat în brațele tale.

– În afară de faptul că am fost uluit ca un prost să dau de Mavis așteptându-mă și ca toată lumea să susțină că este logodnica mea, n-am putut să o umilesc negând asta în fața voastră. Mavis e o femeie de treabă, iar eu i-am dat speranțe. Planul meu era să mă întorc la ea și să pun capăt cu blândețe acestor speranțe. Cred că asta-i opera tatălui ei, care a îngreunat lucrurile mai mult decât era nevoie. Aici, printre neamurile mele, îmi va fi greu să evit să o insult ori să o umilesc.

– Aș vrea să te ajut să descurci asta, dar trebuie să plec de dimineață.

– Unde?

– Ardgleann. Știi ceva despre asta? În afară de faptul că sora Alanei, Keira, e în viață și măritată din nou.

Gregor îi spuse fratelui său ce le povestise lui și Alanei fratele Matthew.

– A fost mulțumit să audă că Liam s-a căsătorit cu Keira și va fi căpetenia la Ardgleann.

– Liam s-a aranjat foarte bine și va fi o căpetenie bună. Și-a găsit și sufletul-pereche. Ewan zâmbi vag. Are niște mici probleme în a convinge fata de asta, pentru

că trecutul îl urmărește ca un nor întunecat, dar am încredere că în curând se vor aranja.

– Poate că asta o face pe Alana să nu dea fuga la sora ei, cugetă cu voce tare Gregor.

– Fiona a oprit-o deja să dea fuga la Ardgleann. I-a spus fetei că nu poate să plece nicăieri până ce nu i se mai vindecă rănile. Când asta nu o va mai reține, bănuiesc că Fiona o va convinge că ar fi mai bine să-i lase pe Liam și Keira singuri o vreme, ca să-și rezolve problemele. Asta dacă vrei ca Alana să rămână aici.

– Da, vreau. *Ea* este perechea mea!

Ewan încuviință din cap.

– Mă gândeam eu... Felul în care te-ai uitat la Alana când Mavis s-a aruncat în brațele tale m-a făcut să cred că te-ai răzgândit cu privire la mireasa aleasă.

– Începusem să mă răzgândesc la scurt timp după ce am fost aruncat în temnița Gowanilor. Stând acolo pe întuneric, fără să ai unde să te duci, îți limpezești gândurile. Mavis chiar e o femeie de treabă, nu-i urâtă când te uiți la ea, are bani frumoși ca zestre și ceva pământuri, dar nu mă mișcă. Bănuiesc că aș putea ajunge să țin la ea, să simt un fel de afecțiune adevărată, dar dintr-odată n-am vrut să mă leg pentru tot restul zilelor mele de o femeie pentru care aș simți, în cel mai bun caz, o oarecare afecțiune.

– Nu, drumul ăla poate duce la suferință și la încălcarea jurămintelor făcute. Ceea ce, după cum știm cu toții foarte bine, duce la și mai multă suferință. Dar e adevărat că nu poți să o dai pur și simplu la o parte.

– Știu. Gregor oftă. Va fi nevoie de tact și de abilitatea de a găsi cuvintele potrivite de care nu sunt sigur că sunt în stare.

– Atunci vino cu mine la Ardgleann! Nenorocitul ăla de Mowbray i-a lăsat fără mâncare și le duc niște provizii. Poți să explici nevoia unei asemenea călătorii, pentru că există multe motive raționale. Iar Mavis și tatăl ei au venit neinvitați, așa că nu pot să se plângă prea tare.

Ne-au și mințit. Vom fi plecați câteva zile, așa că asta ar trebui să-ți ofere timp să te gândești la ce vei spune.

– Un plan bun, chiar dacă pare a fi o retragere lașă din fața unei încurcături pe care eu am creat-o.

Ewan râse ușor și se ridică.

– Privește-o mai mult ca pe o retragere strategică pentru a-ți permite să te pregătești de luptă.

– Asta nu sună mai bine. Gregor își pieptănă repede părul. Mă întreb dacă Alana va înfrunta sala mare în seara asta sau va adopta și ea o strategie de retragere.

– Este o fată mândră?

– Da, nu se prea gândește la ea.

– Atunci va fi acolo. Nu va dori să crezi că e rănită de ceea ce ar putea să vadă ca o trădare josnică.

– Oh, nu credeam că ar mai fi vreun *poate* în asta!

– Ai sedus-o deci?

– Da, am fost iubiți.

Gregor își auzi tonul defensiv și blestemă în gând.

– Nu vom discuta dacă trebuia sau nu să-i spui de Mavis, dar nu mă surprinde că tu și Alana ați devenit iubiți. Nu dacă ești sigur că ea este adevărata ta pereche.

– Da, este. Deși, după asta, o să fie al naibii de greu să o conving.

– Un premiu e mai dulce dacă e câștigat cu greu. Și nu uita că ea te-a acceptat ca iubit! Din câte mi-a spus Fiona despre fetele Murray, sunt foarte pretențioase când vine vorba de cel căruia îi acordă favoruri.

– Sper să aibă dreptate. Dar mai întâi trebuie să suport o cină stând lângă o fată care crede că e logodită cu mine și una cu care doresc să mă însor, dar care acum probabil ar vrea să-mi vadă capul în țeapă.

Alana încercă din răsputeri să nu se holbeze la Gregor, care stătea între Mavis și tatăl ei. Fiecare îmbucătură de mâncare avea gust de nisip și-i cădea ca un bolovan în stomac. Fiecare zâmbet oferit de Gregor lui Mavis era ca un pumnal în inima Alanei. Cu siguranță

nu se purta ca și cum logodna era falsă. Adevărul era că Alana începea să creadă că Fiona era singura care avea dubii cu privire la asta.

În puținele ore de când ajunsese la Scarglas și la această cină interminabilă, tot ce afla Alana despre Gregor se adăuga la senzația că fusese cea mai mare proastă din lumea creștină. Nu doar că el neglijase să-i spună că era logodit, dar uitase să menționeze și că avea doi copii, fiecare cu o mamă diferită, iar Gregor nu fusese căsătorit cu nici una dintre femei. Era un nemernic desfrânat, iar ea fusese doar o altă cucerire din mult prea multe cuceriri. Toate cuvintele lui frumoase nu fuseseră decât lingușiri goale cu intenția de a-i ridica fustele. Acest gând o înfuria așa de tare, încât își dorea să-i vadă capul frumos într-o țeapă sau, mai potrivit, într-o altă parte din el mult prea bine folosită.

Toată lumea insista ca Gregor să-și povestească aventurile. Alana observă cu câtă grijă povestea, evitând orice indiciu că ea putea să fie mai mult decât o simplă prizonieră, o femeie prinsă în aventură, pe care el fusese suficient de amabil să o aducă acasă. Se pricepea mult mai bine la asta decât se pricepuse ea când vorbise cu Fiona. Știa că nu putea să anunțe curajos mulțimii adunate în sala mare că ea fusese iubita lui, dar nici ea nu dorea ca el să facă asta. Cu toate astea, nu se purta ca și cum avea vreo intenție de a o da la o parte pe Mavis, nici măcar în cel mai subtil fel. Alana nu credea în căldura din ochii lui când își întorcea ocazional privirea spre ea. Din ce observase, la Mavis se uita la fel.

Întrebarea era unde se afla ea? O folosise, îi luase inocența, dar ea nu tindea să-i ceară să se însoare cu ea. Alana nu voia ca toată lumea să știe cât de repede crezuse în zâmbetele și cuvintele lui dulci. Lucrul cu adevărat trist era că încă îl dorea, chiar dacă el stătea acolo discutând blând cu logodnica lui.

Hotărî că singurul lucru pe care-l putea face era să-l ignore. Nu aveau să se mai sărute, să mai facă dragoste

și, dacă era posibil, nu aveau să mai vorbească. Să discute cu Gregor era periculos. Nu doar că o putea ademeni ușor în patul lui, ci putea să o convingă să rămână acolo chiar și după ce se însura cu Mavis. Alana știa că niciodată nu și-ar fi făcut de rușine familia în acest mod. Sau pe ea însăși.

Când Mavis îi dădu râzând lui Gregor o felie de măr, Alana hotărî că ea se săturase. Mândria îi ceruse să participe la această masă, să-i arate lui Gregor că nu fusese strivită de trădarea și de minciunile lui. În ceea ce o privea, mândria ei fusese împăcată acum. Alana simțea o furie pasională privind cum Gregor și viitoare lui soție se curtau. Iar dacă nu pleca foarte repede, fără îndoială avea să scuipe toată suferința și furia pe care încerca să le ascundă. Murmurând că îndurase o călătorie foarte lungă și că avea dureri, Alana se scuză și se îndreptă spre dormitorul ei. Ajunsese deja la jumătatea scărilor când auzi pe cineva apropiindu-se în grabă și avu senzația sufocantă că era singura persoană pe care ar fi preferat să nu o vadă atunci sau poate chiar niciodată.

– Alana, stai! strigă Gregor, urcând treptele după ea.

– Pentru ce? întrebă ea, întorcându-se încet să se uite la el. O invitație la nuntă?

Alana își dădu seama, după felul în care rostise cuvintele, că își pierdea rapid controlul asupra suferinței și furiei. Dar era mulțumită să vadă că răspunsul ei furios îl determină pe Gregor să se oprească.

– Pot să explic... începu el.

– Poți? Ai uitat de ea, nu-i așa? Din câte am auzit, a fost nevoie de câteva zile, pentru că tocmai plecaseși de lângă ea când te-au capturat Gowanii. Asta nu spune multe despre constanța ta, nu-i așa?

– Alana, totul este o neînțelegere!

– Da, a mea. Am crezut toate cuvintele tale frumoase ca o proastă. Nu cred că vreau să le mai aud, zise ea, întorcându-se pentru a continua să urce treptele.

Îl auzi pe Gregor pornind după ea, dar apoi Mavis îl strigă. Alana privi peste umăr și o văzu pe femeie stând la baza treptelor, încruntându-se la ei și părând mai mult curioasă decât îngrijorată. Gregor se uită la Mavis și apoi la Alana cu o expresie de un ciudat amestec de enervare și rugăminte. Alana făcu o vagă reverență spre Mavis și apoi plecă grăbită înainte ca Gregor să încerce să o oprească din nou.

Odată ajunsă în dormitorul ei, închise ușa, o încuie și se rezemă de ea. Fu ușurată și foarte dezamăgită când, după câteva minute de tăcere, fu evident că Gregor alesese să i se alăture lui Mavis în sala mare. Durea. Durea mai mult decât orice altceva. Alana oscila între dorința de a-l răni pe Gregor așa cum el o rănise pe ea și impulsul de a pleca din Scarglas cât mai repede posibil.

Dezbrăcându-se de haine, își luă cămașa de noapte pe care i-o lăsase Fiona și se urcă în pat. Nu putea face nimic ca să-l rănească pe Gregor, deși gândul de a se duce cu o bâtă la el îi aduse câteva minute de plăcere răzbunătoare. Încă nu putea să plece de la Scarglas. Fiona avea dreptate. Își simțise corpul lovit protestând doar până jos în sala mare pentru cină. Ar fi fost o agonie să călătorească acum. Chiar și cu ajutorul lui Gregor, ultima parte a călătoriei lor spre Scarglas îi provocase mai multă durere decât își dorea să mai trăiască.

Se părea că avea de ales între două surse de durere. Putea să îndure durerea fizică, ducându-se la sora ei la Ardgleann, poate chiar să-și înrăutățească rănile înainte de a se vindeca. Sau putea să rămână la Scarglas ca să se vindece, îndurând suferința emoțională de a-și vedea iubitul cu logodnica lui. Asta era una dintre acele alegeri între rău și rău, cugetă ea.

– Atunci voi rămâne aici și să-l ia naiba de porc mincinos! mormăi ea și izbucni în lacrimi.

Încercă preț de câteva clipe să se lupte cu impulsul de a continua să plângă până când adormea, dar apoi hotărî să dea frâu liber emoțiilor. Se gândise să câștige

inima lui Gregor, deşi era clar că el nu avea o inimă de oferit. O asemenea dezamăgire zdrobitoare merita câteva lacrimi. Alana hotărî că avea să plângă, apoi să se culce, după care avea să îşi petreacă restul timpului la Scarglas prefăcându-se că Gregor MacFingal Cameron nu însemna absolut nimic pentru ea, că îl scosese complet din inima şi din mintea ei. Poate că dacă se prefăcea suficient de mult şi de bine, începea să creadă asta.

capitolul 17

– A plecat? Când? Unde?

După felul cum se uita la Fiona după răspunsurile la întrebările ei răstite, Alana știa că nu-și ascundea șocul bine. Venise în sala mare să ia micul dejun hotărâtă să fie rece și distantă, să-l trateze pe Gregor ca și cum nu era mai mult decât o cunoștință. În schimb, sosise prea târziu ca să mănânce cu toată lumea, cu excepția Fionei și a lui Carol cel Mare și acea femeie care anunțase fără griji că Gregor plecase. Alana se simțea enervată, deși era adevărat că i-ar fi fost mult mai ușor să-și păstreze calmul și să-și ascundă suferința dacă Gregor nu ar fi fost prin preajmă.

Și un pic îndurerată, își dădu ea seama, și blestemă în gând. Alana era uluită că putea fi așa de patetică încât să se simtă dezamăgită că nu putea măcar să-l vadă pe bărbatul care o trădase așa de profund. Iubirea nu respecta mândria sau demnitatea unei femei, hotărî ea. Asemenea sentimente îi spuneau și că avea o slăbiciune periculoasă pentru Gregor, slăbiciune de care el se putea folosi dacă alegea să o facă. Cu doar o zi în urmă, nu s-ar fi gândit că el avea să se înjosească atât de mult încât să profite de sentimentele ei pentru el, dar acum nu mai era sigură. Până la urmă, o sedusese chiar dacă era logodit cu alta.

Dintr-odată, își dădu seama că nici Mavis nu era și întrebă:

– A plecat cu mireasa lui?

– Nu, iar eu tot cred că nu-i logodnica lui, răspunse Fiona, întinzând miere pe o bucată de pâine.

– Nu a negat, îi aminti Alana, respingând pretenția lui Gregor că fusese o neînțelegere.

– Eu bănuiesc că el dorește să rezolve problema asta în intimitate, iar când ați sosit, nu era așa ceva. Cum te simți în dimineața asta?

Alana avu nevoie de un moment să-și dea seama că Fiona o întreba despre rănile corpului, nu despre starea inimii.

– Încă lovită, dar nu mă mai doare ca ieri.

– Bun. Probabil înseamnă că n-ai nimic rănit în interior sau ceva mai mult decât un mic cucui la cap. Nu credeam asta, dar e motiv de îngrijorare. Durerea se va domoli cu fiecare zi.

Rănile de pe corp da, dar Alana se îndoia că durerea din inima ei avea să se vindece vreodată. Nu se diminuaseră nici durerea, nici furia după ce plânsese o jumătate de noapte. Indignarea pe care o simțea pentru că fusese folosită și trădată doar o ajuta să-și ascundă durerea. Nu făcuse nimic să-i pună capăt.

– Deci unde s-a dus Gregor? întrebă ea și blestemă în gând că era o proastă slabă și întrebase.

– La Ardgleann cu Ewan, răspunse Fiona, curățând un măr.

– Fără mine? Fără măcar să-mi spună ca să-i pot trimite vorbă Keirei?

– Ewan și Gregor îi vor povesti surorii tale despre aventurile tale și cum te simți. Cred că e suficient că va afla cât de mult ai încercat să ajungi la ea când a avut nevoie și că, imediat ce te vei vindeca și vei fi din nou în forță, vei veni să o vezi. Călătoria a fost planificată dinainte ca tu și Gregor să sosiți și, ținând cont de toate câte s-au petrecut seara trecută, n-a prea avut timp să-ți spună. Adevărul este că am fost destul de surprinsă când Gregor a plecat cu Ewan la răsărit. Fiona se încruntă. Soțul meu n-a considerat că trebuie să-mi spună.

Și el avea să plătească pentru asta, se gândi Alana și aproape că zâmbi.

– Ar fi fost drăguț să-i trimit câteva cuvinte Keirei, o mică scrisoare poate.

– Nu te oprești nimic să-i scrii una acum. Cred că o vreme se va călători mult între cele două fortărețe. Porcul ăla de Mowbray a lăsat puțină mâncare pentru oameni și a întârziat începerea semănatului câmpurilor.

– Poți să-mi spui ceva despre omul acesta, Liam Cameron? Fratele Matthew jură că e un om bun și că va fi un soț potrivit pentru sora mea, dar fratele Matthew vede binele în toată lumea. Gregor a zis la fel, dar Liam e vărul lui și bărbații nu văd niciodată acele defecte într-un bărbat care-l fac un soț nepotrivit. Sunt sigură că prima căsătorie a Keirei nu a fost fericită și aș vrea să cred că aceasta va fi. Este un bărbat chipeș, nu?

– Liam este frumos, chiar dacă atunci când o spui, alți bărbați scrâșnesc din dinți.

Alana râse, dar redeveni repede serioasă.

– Și va fi un soț bun și fidel?

– Da, nu mă îndoiesc de asta. El și Keira sunt suflete-pereche. Fiona umplu un castron cu terci și turnă smântână groasă peste el. Sora ta îl iubește și chiar cred că și Liam o iubește. Mă bucur că ai întrebat despre ei, pentru că eu cred că ar trebui să amâni vizita la Keira până când ea și Liam își fac ordine în viață.

– Au niște probleme?

– Doar acele probleme pe care doi oameni le pot avea când se iubesc, dar nu au curajul să și-o spună.

– Sper să ai dreptate. Am vise despre ea, să știi, recunoscu încet Alana, un pic neliniștită să-i spună Fionei, chiar dacă femeia petrecuse mult timp cu clanul Murray înainte de a se căsători cu Ewan.

– Nu ți-au spus că e fericită?

– Da și nu. Visele care m-au făcut să plec să o caut au fost foarte precise. Am avut câteva și după ce am ajuns la fratele Matthew și am aflat ce i s-a întâmplat Keirei. De atunci, am avut un vis în care îmi spune că e tristă, foarte tristă.

– Probabil când plângea pentru tot răul făcut la Ardgleann oamenilor săi.

– Așa credeam și eu. Dar apoi am mai avut câteva care sunt mai mult senzații decât vise. Ea este fericită, dar în inima ei există și tristețe. Alana se încruntă, chinuindu-se să-și amintească tot ce simțise. Și îndoieli. Clar îndoieli. Și, cred, câteva temeri, dar nu știu despre ce.

Fiona încuviință din cap.

– Nu ți se pare că seamănă foarte mult cu o femeie care iubește un bărbat, dar nu-i sigură de ceea ce simte el pentru ea? Un asemenea lucru poate face o femeie să se îndoiască de ea, de el și să se teamă pentru viitorul ei.

Alana se gândi un moment la asta, comparând cu ce simțise ea despre Gregor înainte să-i descopere minciuna.

– Da, are sens. Keira s-ar putea să fie însărcinată.

– Asta nu m-ar surprinde. Liam este un bărbat foarte viril. Fiona se uită la Alana și ridică dintr-o sprânceană. Toți Cameronii sunt.

Alana aproape că se înecă cu prăjitura cu ovăz îndulcită cu miere atunci când pricepu înțelesul vorbelor Fionei. Bărbații virili făceau copii. Gregor avea deja doi. Se rugă să nu-l fi făcut și pe al treilea. Ar fi iubit copilul și la fel familia ei, dar alții ar fi văzut doar rușine, iar copilul ei ar fi doar unul dintre cei mulți care puteau să sufere din cauza nesăbuinței ei. În plus, avea să petreacă mult timp încercând să convingă bărbații din familia ei că nu câștigau nimic omorându-l pe Gregor. Avusese dreptate să creadă că pasiunea avea consecințe pentru femei și greșise foarte mult când crezuse că le putea ignora fără griji.

– Păi, nu-ți face griji, nu o să-i las să-l rănească pe prost, o asigură ea pe Fiona.

– Îți mulțumesc pentru asta, deși n-am crezut niciodată că îi vei lăsa. Fiona îi făcu cu ochiul. O femeie se poate gândi la toate torturile și morțile oribile pe care dorește să le aplice unui bărbat pe care-l iubește pentru că a rănit-o sau a înfuriat-o, dar ea n-ar permite niciodată ca el să pățească cu adevărat aceste lucruri.

– Eu n-am spus niciodată că îl iubesc pe acel mincinos.

Fiona își dădu ochii peste cap și se întinse după o prăjitură cu ovăz.

– Normal că nu. Greșeala mea.

– Oh, bine, poftim adevărul, dacă trebuie.

– Îl prefer.

Alana o ignoră, încruntându-se la mărul pe care tocmai îl luase.

– Îl iubesc. Dar în acest moment mi-ar plăcea să-l văd sfâșiat de lupi și ca o anumită parte din el să fie țintuită pe un perete.

Fiona chicoti și încuviință din cap.

– Mie îmi pare iubire.

Surprinsă că putea să o facă, Alana zâmbi, dar apoi își aminti de ceea ce îi făcuse Gregor.

– Dacă într-adevăr este logodit cu Mavis, atunci de ce nu mi-a spus despre ea? Da, nu mi-ar fi plăcut să aud că a curtat în mod serios altă femeie, ba chiar că s-a gândit să se însoare cu ea, dar măcar aș fi știut adevărul când aș fi cunoscut-o. În schimb, familia Kerr pretinde că există o logodnă, Gregor îmi spune că e o neînțelegere și nimeni de la Scarglas nu mă poate asigura că știe adevărul despre asta, că e așa sau invers.

– Da, ăsta cred că e un chin. Bănuiesc că o parte din tine nu vrea să creadă că te poate trata așa de rău.

Alana încuviință din cap.

– Partea aia proastă din mine care-l iubește, dar am de gând să o omor fără milă și repede. Chiar dacă familia Kerr minte sau au înțeles greșit, asta nu schimbă faptul că Gregor m-a mințit. Acea minciună face să pară tot ce s-a întâmplat între noi ca o zbenguială fără sentimente din partea lui. N-a fost nimic altceva decât o tăvăleală.

– Oh, haide, Alana, doar nu crezi asta, nu-i așa?

– Trebuie. Se pare că Gregor este logodit și doar el și familia Kerr știu adevărul. Mă rog, dacă este, atunci *am fost* o mare proastă și, dacă nu cred asta, el m-ar putea face lesne să devin una și mai mare.

– Ah, înțeleg. Poate că nu a existat un moment potrivit să-ți spună despre Mavis.

– Un moment bun ar fi fost înainte să se culce cu mine. Un alt moment bun ar fi fost când i-am zis despre planurile tatălui meu de a-mi găsi un soț.

Fiona exclamă uimită.

– Nu ești logodită, nu?

– Nu. Doar că am 22 de ani și n-am fost niciodată nici măcar curtată. Vreau un cămin al meu. Vreau copii. Așa că tatăl meu a zis că îmi va găsi un soț. Căuta, dar nu mi-a cerut să aprob nici o alegere, deci da, încă sunt liberă. Tatăl meu nu m-ar logodi niciodată cu un bărbat fără aprobarea mea.

– Sigur că nu. Cei din clanul Murray dau fetelor lor libertatea de a alege. Am de gând să fac la fel cu fetele pe care s-ar putea să le am. Și da, acela ar fi fost cel mai bun moment ca Gregor să-ți povestească despre Mavis. Cred că i-a fost teamă sau s-a gândit că va putea clarifica problema fără ca tu să afli de ea. Bărbații au deseori asemenea idei prostești. Asta ar trebui să-i dea o lecție lui Gregor că nu-i înțelept să aibă secrete față de tine pe viitor.

Alana tocmai voia să-i spună Fionei că nu avea să existe nici un viitor între ea și Gregor când apăru Mavis cu un tânăr frumos căruia Fiona îi spuse Brian. Era evident că era unul din marea hoardă de frați a lui Gregor. Era limpede și că el și Mavis se împrieteniseră. Îmbujorarea care colora obrajii dolofani ai lui Mavis când dădu drumul brațului lui Brian și se așeză la masă trăda vinovăție. Alana schimbă cu Fiona o scurtă privire de surprindere amestecată cu bănuială, după care își îndreptă atenția din nou spre Mavis și Brian.

Mavis era o femeie atrăgătoare, cu păr de un roșcat-închis, des și ochii de un căprui luminos. Era oarecum voluptoasă, iar Alana îndepărtă repede invidia care o cuprinse. Alungând orice gând legat de felul în care această femeie pusese stăpânire pe Gregor, Alana

îi studie cu atenție pe Brian și Mavis în timp ce mâncau și discutau cu ea și Fiona. Când cuplul plecă, Alana nu era sigură dacă era fericită pentru ea sau indignată de dragul lui Gregor. Se uită la Fiona, care urmărea cuplul cu o încruntătură intensă pe față.

– Crezi că Mavis îl înșală pe Gregor cu propriul frate? o întrebă ea pe Fiona.

– Nu, Mavis nu-i genul de femeie care să încalce un jurământ, răspunse Fiona.

– Atunci am văzut ce nu există din cauza propriilor speranțe prostești. E clar că sunt încă îndrăgostită ca o proastă.

– Oh, ai văzut bine! Dacă ăștia doi nu sunt deja iubiți, vor fi în curând.

– Dar ai zis...

– Că Mavis n-ar încălca un jurământ, da. Din moment ce este îndrăgostită de Brian și el de ea și par să acționeze ca urmare a acestor sentimente, atunci trebuie să tragem concluzia că Mavis știe foarte bine că nu-i logodită cu Gregor.

Alana se prăbuși în scaun și-și frecă ușor tâmplele, nefiind surprinsă că simțea începutul unei dureri foarte urâte de cap.

– Atunci de ce ar minți ea și tatăl ei în privința asta?

– Cel mai probabil cel care minte este tatăl ei, iar Mavis este genul de fată dulce, docilă, care n-ar visa niciodată să-l contrazică sau să-l sfideze. De ce minte tatăl? Păi, Mavis este singurul lui copil în viață și nu are un moștenitor bărbat sau cel puțin nu are unul care să-i placă. Vrea un bărbat puternic care să se poată ocupa de pământurile lui Mavis când el nu o să mai fie. Vrea nepoți și este clar pentru toată lumea că acest clan produce fii din abundență. Din moment ce Mavis este un pic mai mare decât tine, pot să ghicesc de ce este încă nemăritată, dar tată ei devine nerăbdător. Așa că a pus mâna pe Gregor al nostru.

Avea sens, dar Alana era reticentă. Chiar dacă logodna era falsă și Gregor îi punea capăt, mai erau de luat în considerare minciuna lui și trecutul depravat. Apoi era faptul că el nu-i vorbise niciodată despre iubire sau căsătorie. Poate că Gregor nu se căsătorea cu Mavis, dar asta nu însemna că avea să se întoarcă și să se căsătorească cu ea.

– Dacă Mavis este o fată așa de dulce și de docilă, care nu și-ar sfida niciodată tatăl, atunci logodna dintre ea și Gregor încă este în picioare.

– Eu nu cred. Mavis probabil că știe că tatăl ei nu-i neapărat hotărât în privința lui Gregor, ci vrea un bărbat puternic care să-i dea nepoți. Pentru asta, Brian al nostru va fi la fel de bun ca Gregor. Doar că nu sunt sigură cum se va termina asta. Tatăl lui Mavis este un om încăpățânat, căruia nu-i place să se răzgândească. S-a decis că acesta e Gregor. S-ar putea dovedi a fi chiar interesant. Fiona bătu darabana pe masă și se încruntă. Și am senzația că soțul meu a știu totul despre Brian și Mavis. Bănuiesc că de aceea l-a convins pe Gregor să meargă cu el la Ardgleann.

– Să-i lase loc liber lui Brian?

– Da. Ewan a avut o discuție lungă cu Gregor după ce am cinat aseară și mi-a zis că aveam dreptate, că nu există nici o logodnă oficială. A zis că Gregor simte că îi datorează lui Mavis o explicație cât mai delicată posibil și să nu o umilească, pentru că, deși nu a fost logodit cu ea, i-a dat speranțe când a curtat-o. Ewan mi-a zis și că s-ar putea să-l ia pe Gregor cu el ca să poată planifica exact cum să facă asta. A mai spus că lui Gregor i-ar fi imposibil dacă ar fi prins aici cu Mavis și tatăl ei în urma lui. Prostul s-ar putea trezi însurat cu femeia nepotrivită. Fiona îi aruncă Alanei o privire cu subînțeles, pe care aceasta o ignoră. Totul mi s-a părut foarte înțelept. Acum? Ei bine, sunt destul de sigură că Ewan l-a luat pe Gregor ca Brian să o poată cuceri și să o aibă pe Mavis.

– Câtă intrigă! Nimeni nu ar trebui să fie obligat să se căsătorească dacă nu vrea, nici măcar nemernicii depravați și mincinoși ca Gregor. Așa că, dacă Mavis îl vrea pe Brian și el pe ea, le urez succes amândurora. Dar nu cred că asta îmi va schimba situația.

Fiona se încruntă la ea.

– De ce nu? Gregor va fi liber.

– Da, liber, dar tot m-a mințit și nu mi-a pomenit deloc de fiii lui, dovada trecutului său foarte depravat.

– Oh, majoritatea bărbaților încearcă din răsputeri să aibă un trecut depravat!

Alana ignoră asta, chiar dacă știa că era adevărul dur.

– Nici nu mi-a spus vreodată că simte ceva pentru mine în afară de dorință și nu mi-a vorbit despre un viitor împreună.

– Nu putea până ce nu scăpa de Mavis. Fiona făcu o grimasă. Sună dur. Chiar nu i-a promis nimic. Cu toate astea, ea era o problemă de care trebuia să se ocupe. Fiona se întinse și luă mâna Alanei. Da, a mințit și a fost un porc depravat în trecutul lui. Nu-i perfect. Ce bărbat este? Sau ce femeie? Dar, Alana, îl iubești, iar eu cunosc femeile Murray de destul timp cât să știu că nu i-ai fi devenit niciodată iubită dacă n-ai fi fost sigură că el este adevărata ta pereche. Cred că Mavis va pleca în curând, punând capăt acestei situații și, din păcate, cu mai puțină grijă sau mândrie pentru sentimentele lui Gregor decât a avut el pentru ale ei. Așa că așteaptă. Doar așteaptă! Vezi ce se întâmplă și ce face când va fi liber! Nu merită acest mic efort?

Merita, dar Alana își dorea să nu creadă asta. Avea sens tot ce spunea Fiona despre faptul că Gregor nu-i spusese niciodată despre Mavis. Alana putea să înțeleagă și de ce el ezitase să-i spună despre copiii lui. Încercase să-i vorbească seara trecută, dar ea fusese prea furioasă și rănită ca să asculte. Și apoi venise Mavis să-l ia.

Asta era altă rană, își dădu Alana seama. Gregor era foarte atent cu Mavis, cu sentimentele și mândria ei.

Unde era atenția lui pentru ea? Nu putea să fie așa de orb încât să nu știe cât de rănită era, cât de trădată și umilită se simțea. Cu toate astea, el era preocupat de Mavis. Începea să se îndoiască de faptul că el avea vreun sentiment profund pentru ea și credea că poate chiar fusese doar o amantă convenabilă.

– Nu cred că îmi place expresia ta, murmură Fiona.

– Mă gândesc doar la ce mi-ai spus.

– Da, dar nu cred că sunt genul de gânduri bune, iubitoare, iertătoare la care eu speram.

– Fiona, voi aștepta cum mi-ai cerut tu, în ciuda faptului că Gregor nu mi-a vorbit despre iubire sau căsătorie. Voi aștepta și mă voi gândi, dar nu voi spera. Când va fi liber, voi vedea ce va face și apoi voi lua o hotărâre. Mai mult nu poți să-mi ceri.

– Nu, e mai mult decât suficient. Încearcă doar să nu gândești prea dur la el și prea urât despre tine.

Alana încerca. Se odihnea ca rănile și vânătăile să se poată vindeca și-și petrecu majoritatea timpului pierdută în propriile gânduri. Timp de trei zile, analiză cu atenție fiecare cuvânt rostit de Gregor și cum o tratase când fuseseră împreună. Putea să găsească iertarea în ea, dar nu permise speranței să-i pătrundă în inimă.

Îi supraveghe foarte atent și pe Brian și Mavis. Iubirea dintre Mavis și fratele lui Gregor era evidentă pentru toată lumea, poate mai puțin pentru Ian, tatăl lui Mavis. Bărbatul mormăi că fusese abandonat de viitorul său ginere, vorbea prea mult despre cât de repede putea avea loc căsătoria după ce se întorcea Gregor și nu vedea că fata lui se îndrăgostea de Brian. Mavis era dulce și docilă, dar știa să păstreze un secret. Alana era tot mai sigură cu fiecare zi că Brian și Mavis nu aveau de gând să-i ceară binecuvântarea căpeteniei Ian.

Târziu în a patra zi, când Alana stătea la fereastra dormitorului ei, uitându-se la curtea luminată de lună, văzu că avea dreptate cu privire la cei doi iubiți. Se gândea la Gregor cum o făcea deseori, când atenția îi fu atrasă

de o mișcare lângă grajduri. Un bărbat scoase doi cai din grajduri și, de la o asemenea distanță, Alana își dădu seama că era unul dintre frații lui Gregor. Apariția subită a lui Mavis lângă el îi spuse că era vorba despre Brian. Cuplul se îmbrățișă scurt și apoi Brian o ajută pe Mavis să urce în șa. Încălecă, o luă pe Mavis de mână și vorbi cu ea. Mavis îi zâmbi, încuviință din cap și ieșiră pe porțile suspect de larg deschise, plecând din Scarglas.

Alana se gândi o clipă să dea alarma. Își dădea seama că percepea totul ca pe o mare insultă la adresa lui Gregor și se simțea indignată pentru el. Fusese atent cu Mavis, atât de preocupat ca ea să nu fie rănită sau umilită, și ăsta era un mod mizerabil de a-l răsplăti pentru acea amabilitate.

– Și tu ești o idioată mare și jalnică, își zise ea, ducându-se spre pat, unde o aștepta Carol cel Mare.

Băgându-se sub cuverturi, își dădu seama că se mai diminuase un pic din suferință și blestemă. Era clar că nu reușise să alunge speranța. Asta o îngrijora destul ca să se gândească serios să urmeze exemplul lui Brian și al lui Mavis și să fugă din Scarglas. O ținu pe loc doar promisiunea făcută Fionei de a aștepta și a vedea ce avea să facă Gregor după ce avea să fie liber. Se temea că avea să sufere mai mult, dar se chinui să-și păstreze un pic de curaj. Gregor merita încă o șansă. I-o cerea iubirea pe care nu o putea omorî. Dar Alana credea că nu era nevoie să-i ușureze lucrurile.

Alana cobora treptele pentru a lua micul dejun când îl văzu ieșind din sala mare pe Ian Kerr cu fața roșie. Deschise ușa ce dădea spre curtea interioară și urlă să i se aducă iute un cal. În momentul în care plecă, Alana se grăbi la ușa sălii mari și privi în interior. Fiona stătea pe scaunul mare al soțului ei în capul mesei și mânca liniștită. Carol cel Mare se strecură pe lângă Alana și se grăbi spre Fiona. Primi imediat o bucată de pui.

– Credeam că azi o să vin suficient de devreme să iau micul dejun în compania tuturor, zise Alana venind spre capul mesei și așezându-se lângă Fiona.

– Au fost cu toții aici când a răsărit soarele și apoi au avut grijă să dispară, zise Fiona.

– Ca să nu trebuiască să-l înfrunte pe foarte furiosul tată al lui Mavis?

– Deci l-ai văzut? Fiona ridică din umeri când Alana încuviință din cap. Nu-l invidiez pe Brian cu așa un socru.

– Azi-noapte i-am văzut pe Mavis și Brian trecând călare de niște porți surprinzător de larg deschise.

– Nu te uita la mine! Eu n-am avut nici o legătură. Probabil Ewan a vorbit cu băiatul înainte de a pleca. Este singurul motiv la care mă pot gândi pentru care nici unul din frații lui Gregor nu l-a oprit pe Brian să o curteze pe Mavis. Cineva le-a spus că Mavis nu era de fapt logodită cu Gregor. Poate că sunt toți niște porci depravați, dar niciodată nu se ating de o femeie care aparține unuia dintre frații lor.

Alana se servi cu niște terci, îndulcindu-l cu miere și smântână groasă.

– Poate că au aflat că Mavis nu-i de fapt logodită cu Gregor, dar asta nu înseamnă că știau sigur dacă Gregor o voia sau nu.

– Adevărat, deci cumva au aflat că nu o voia.

– Știi, pentru un moment aproape că am dat alarma să-i opresc.

Fiona râse și încuviință din cap.

– Da, și eu. Mă gândeam doar cum îndrăznesc să-l umilească așa pe Gregor.

– Exact. Dar a învins rațiunea și nu doar pentru că asta îl eliberează pe Gregor. Mavis nu mi-a greșit niciodată cu ceva și pare o femeie de treabă. Merită să fie fericită la fel ca oricine altcineva.

– Da, așa este. Și acum așteptăm să se întoarcă Gregor.

– Da, și acum așteptăm.

- Măcar îl vei asculta pe prost, nu-i așa?

- Îl voi asculta dacă dorește să vorbească, dar nu pot permite să mă atragă iar unde eram înainte să intervină Mavis. Eu l-am crezut un bărbat liber și voiam să-i câștig inima - inima lui liberă și deschisă. Ei bine, acum să muncească el să-mi câștige inima și încrederea înapoi. Am avut încredere în el o dată și am toate motivele, chiar și fără minciună, să spun că a trădat acea încredere. Fu ușurată când Fiona încuviință din cap că era de acord. Noaptea trecută am hotărât că sunt dispusă să-i acord o șansă, dar n-am de gând să-i ușurez situația.

- Bun. Nici n-ar trebui.

- Și, Fiona, dacă nu se va purta cum crezi tu, dacă nu simte pentru mine mai mult decât dorință, *voi* pleca.

- Mi se pare corect.

- Tu crezi că voi rămâne, nu-i așa?

- Da, dar înțeleg de ce nu vrei să speri. Eu îți dau doar un mic sfat.

- Care anume?

- Să-ți dai seama când treci linia dintre a fi rezonabil de dificilă pentru a câștiga și a fi încăpățânată și imposibilă.

Alana râse.

- Cum îți place ție să spui, mi se pare corect.

capitolul 18

– A plecat? Când? Unde?

Gregor se holba șocat la Fiona și se întreba de ce Ewan părea să zâmbească. Fusese plecat șase zile din Scarglas, pregătindu-se să-i înfrunte pe Mavis și pe tatăl ei, gândindu-se cu grijă la fiecare cuvânt pe care avea să-l spună. În ultimii kilometri spre casă, își repetase discursul de nenumărate ori în minte, ca să nu se poticnească în cuvinte după ce avea să-i înfrunte pe Mavis și pe tatăl ei. Făcuse chiar efortul de a se elibera de furia pe care o simțea pentru că veniseră neinvitați acasă la el, pretinzând o logodnă despre care știau că nu exista, făcând-o să sufere pe Alana.

Privi prin sala mare și-și dădu seama că în încăpere erau doar Fiona, Ewan și el. Gregor fu un pic surprins că nimeni din marea lui familie nu se adunase să afle dacă veniseră cu vești interesante și apoi începu să fie bănuitor. Dispăruseră până și bărbații cu care veniseră, fără măcar să-și astâmpere setea. Când Fiona termină mărul pe care-l mânca, Gregor voia să-i ceară să se grăbească și să-i răspundă la întrebări. Dar știa că Fiona nu avea să fie deloc impresionată de cerințele lui și că Ewan l-ar fi doborât dacă ar fi țipat la ea.

– Mavis a fugit cu Brian, zise în sfârșit Fiona.

După ce se holbă la ea un moment, nevenindu-i să creadă, Gregor se așeză și-și turnă o bere. Avu nevoie de câteva guri mari din băutura amețitoare înainte ca șocul să se diminueze suficient pentru a gândi clar. Ewan și Fiona păreau un pic amuzați și clar îngâmfați când se uitau la el. Asta, plus ciudata absență a marii lui familii îi spuseră lui Gregor că nu era o mare surpriză pentru nimeni în afară de el.

– Și căpetenia Kerr? întrebă el.

– A plecat după ei în dimineața următoare, dar avea șanse mici să-i prindă înainte să se căsătorească, pentru că au avut multe ore în avans față de el.

– Ai bănuit că asta se va întâmpla, nu-i așa, Ewan? zise Gregor, fixându-și fratele mai mare cu o privire dură. De asta m-ai convins să merg cu tine la Ardgleann. Ai vrut ca Mavis și Brian să aibă timp să se decidă dacă sunt potriviți unul pentru celălalt.

Ewan o luă pe Fiona în brațe, se așeză pe scaunul lui și o puse în poală.

– Oh, eu cred că deja hotărâseră asta înainte să ajungi tu acasă. Mavis era deja aici de o săptămână.

– Atunci o voiai? întrebă Fiona.

– Nu, dar asta nu înseamnă că îmi place să fiu considerat un prost. Știu foarte bine că sunt ultimul care află. Dacă cineva mi-ar fi dat de înțeles ce se petrece, aș fi putut să nu irosesc șase zile chinuindu-mă să decid ce să fac și ce să spun pentru a descâlci problema asta.

– Ah, dar așa ai fi rămas aici, iar eu cred că a fost mai bine că ai plecat, zise Ewan. Mavis era un pic intimidată de tatăl ei. În clipa în care te-ai întors, ea a început să stea în preajma ta. Mă tem că de fapt căpetenia Kerr o putea convinge că trebuia să se mărite cu tine, iar ea este o fiică prea ascultătoare ca să-i spună că dorea ca soț alt bărbat. Cu tine plecat, Brian a avut libertatea să o cucerească și să o convingă să facă oricum ce voia.

Gregor mai bău niște bere. Se întreba de ce se simțea așa de enervat. Ar fi trebuit să fie mulțumit, ar fi trebuit să țopăie prin încăpere cu o bucurie nestăpânită. Încurcătura pentru care se agitase atât fusese descâlcită frumos, fără vreun efort din partea lui. Brian avea acum o soție bună, pământ și bani. Îl avea și pe Ian Kerr drept socru, dar Gregor bănuia că Brian știa cum să se descurce cu omul. Își dădu seama că mândria lui fusese rănită.

Bănuia că nici unui bărbat nu i-ar fi plăcut să descopere că o femeie prefera alt bărbat în locul lui, chiar dacă era o femeie pe care urma să o dea la o parte pentru alta. Durea faptul că el aflase ultimul ce se petrecuse, pentru că asta îl făcea să pară complet prost.

Alungă repede aceste sentimente. Asta era ceea ce-și dorise, chiar înainte să o cunoască pe Alana. Ar fi trebuit să fie mulțumit indiferent cum se ajunsese aici sau cât de afectată era mândria lui. Acum putea să-și îndrepte toată atenția spre Alana și să-i aline suferința provocată. Gregor simți un fior de teamă intrându-i în inimă când începu să se întrebe de ce anume nu o văzuse încă.

– Unde-i Alana? întrebă el, dornică să clarifice lucrurile între ei.

– În dormitorul ei, răspunse Fiona. A fugit când a auzit că te-ai întors.

Asta îl duru, dar Gregor putea să înțeleagă. O rănise și, chiar dacă nu se știa că fuseseră iubiți, o făcuse de rușine, cel puțin în mintea ei. Existau toate șansele ca ea să creadă că el o folosise ca distracție și-și satisfăcuse nevoile bărbătești cât călătoriseră spre Scarglas, unde avea să se vadă cu logodnica lui.

Gregor nici măcar nu îndrăznea să ghicească cum se simțise Alana. În plus, ea nu-i permisese să-i explice totul. Mai rău, petrecuse mult timp pe drumul călătorie spre și de la Ardgleann plănuind ce să-i spună lui Mavis, dar nu se gândise ce să-i spună Alanei. Ideea că putea să-i ceară scuze umil și să o sărute până ce îl ierta era una proastă, dar se agățase de ea cu o disperare pe care o admise tresărind.

Fusese foarte inconfortabil să o cunoască pe sora geamănă a Alanei, deși surorile nu semănau deloc, cu excepția înălțimii și a formei fețelor. Keira era o femeie minunată și era clar că avea aceeași legătură cu Alana pe care Alana o avea cu ea. Gregor nu putuse scăpa de senzația că știa și Keira ceea ce el și Alana împărtășiseră

și că îi rănise sora. Fusese tentat să o întrebe dacă știa ce simțea Alana pe moment, dacă Alana îl iubea, dar se ferise să-i facă vreo confesiune femeii. Din păcate, nici Keira nu-i făcuse confidențe, așa că avea puține să-i spună Alanei pentru a-i alina îngrijorările cu privire la fericirea Keirei.

Liam fusese mult mai primitor și putea încerca să o asigure pe Alana cu aceste detalii. Gregor bănuia însă că nu era de ajuns. Avea să-i spună punctul de vedere al bărbatului surorii ei, dar probabil ea încă putea să simtă nefericirea Kierei. Nu trebuise să-i dezvăluie asta lui Liam, pentru că bărbatul știa deja de legătura dintre surori. Mai rău, trecutul lui Liam îngreuna câștigarea încrederii soției sale. Gregor era preocupat de faptul că trecutul lui se putea dovedi o problemă. Măcar Liam nu avea copii bastarzi sub acoperișul lui care să-i amintească în mod constant soției de acel trecut.

– Nu o să rezolvi nimic dacă stai acolo și te încrunți la bere, zise Fiona.

Gregor se încruntă în schimb la ea.

– Mă îndoiesc că Alana dorește să mă vadă. Adevărul este că a fost foarte clară pentru că a fugit în camera ei când eu am sosit.

– Ar fi trebuit să-i spui despre Mavis, zise Fiona, ignorând protestul murmurat de soțul ei când interveni. Nu, voi spune ce am de zis! Până la urmă, m-a lăsat aici cu logodnica și iubita lui sub același acoperiș. S-ar fi putut dovedi foarte ciudat pentru mine.

– Știu că am greșit când nu i-am spus Alanei despre Mavis, dar este foarte greu să îndrepți o greșeală când ea nu ascultă ce am de zis.

– Da, ai făcut o greșeală foarte mare că nu i-ai spus adevărul înainte să ajungă aici și să o cunoască pe femeie, dar ai făcut o greșeală și mai mare pentru că te-au preocupat mai mult mândria și sentimentele lui Mavis decât cele ale Alanei.

– Asta nu-i adevărat, protestă un pic cam slab Gregor, pentru că dintr-odată își dădu seama că era foarte posibil ca așa să fi perceput Alana lucrurile.

Gândindu-se cum se purtase în puținele ore în care fusese la Scarglas, hotărî că *putea* era cuvântul greșit. Pentru Alana clar așa păruse. Încă se resimțea după șocul de a o găsi pe Mavis pretinzând că era logodnica lui și de a înfrunta suferința și furia Alanei și nu gândise prea clar. Nu se putuse gândi decât la nevoia de a-i ține mulțumiți pe Mavis și pe tatăl ei până când putea să pună capăt neînțelegerii, ca ei să plece din Scarglas. Rămăsese concentrat pe sentimentele ei, să nu o umilească contrazicând-o în fața tuturor din cauza vinovăției că îi făcuse curte pentru zestrea ei. Renunțase însă la Alana.

Blestemă. Greșelile făcute continuau să se adune. Ar fi trebuit să facă iute ceva, chiar să o oblige să-l asculte, dar alesese să fie mirele amabil pentru mireasa zâmbitoare Mavis. Dacă Alana i-ar fi făcut asta, dacă s-ar fi purtat așa sub ochii lui, el n-ar fi fost așa de tăcut. Nu, ar fi existat un om mort înainte să se termine masa.

Dar, se gândi el un pic enervat, măcar i-ar fi permis Alanei să explice. Dacă l-ar fi ascultat un minut, tot ceea ce făcuse el la masa din acea seară ar fi fost de înțeles. Gregor știa că Alana n-ar fi vrut niciodată ca mândria ei să fie călcată în picioare în fața cuiva. N-ar fi vrut nici ca Mavis să fie rănită sau umilită.

– Va trebui să o pui să stea jos și să te asculte, zise Fiona.

– Așa de ușor, nu? întrebă el cu o voce tăioasă din cauza furiei îndreptate spre el însuși.

– Ar fi fost ușor dacă îi spuneai despre Mavis. Acum nu trebuie să-i explici doar asta, ci și de ce nu i-ai spus. Fiona oftă. Tu nu pricepi? Ai făcut-o pe Alana să creadă că n-a fost decât o femeie convenabilă, cineva care să-ți încălzească patul până ce ajungi acasă ca să te însori cu alta.

– Ești foarte directă.

– Trebuie, altfel încurcătura asta ar putea deveni un nod ce nu va fi niciodată desfăcut, iar asta v-ar costa și pe tine, și pe Alana mult prea mult. Eu cred că tu ți-ai reținut multe vorbe cât ați călătorit spre casă, poate că ți-a fost teamă să-i faci promisiuni sau ceva asemănător până ce nu erai complet liber, dar acum te costă. Alana nu are nimic de la tine, nici măcar câteva cuvinte șoptite de care să se agațe și să creadă că totul este doar o greșeală. Nu i-ai dat nimic în care să aibă încredere. Ewan zice că tu o consideri pe Alana perechea ta, dar mă tem nu i-ai oferit nimic ca *ea* să creadă același lucru!

Nu putea nega asta. Crezuse că motivele lui erau onorabile. Era greșit să-i facă orice jurăminte sau promisiuni unei femei când tocmai curtase altă femeie ca să-i devină soție și nu-i spusese că nu putea avea loc o căsătorie. Dar asta-l adusese în situația descrisă de Fiona acum. Femeia pe care el o voia acum nu avea nimic care să-i spună de ce ar fi trebuit să aibă încredere în el sau să creadă că între ei existase altceva în afară de pasiune.

– Și, desigur, acum știe și despre copiii tăi.

Gregor se uită fix la masă și se întrebă dacă l-ar fi ajutat să se dea cu capul de ea de câteva ori.

– Pe ei nu i-am ascuns. Făcu o grimasă. Doar că am uitat de ei. Nu m-am putut gândi decât la problema cu Mavis, în afară de ce se petrecea între mine și Alana. Dacă pot să întorc totul în favoarea mea, îmi va accepta băieții, nu-i așa? întrebă el, știind că așa era chiar când o întreba pe Fiona.

Acceptă că merita privirea de dezgust a Fionei.

– Sigur că da, știi asta. Acum cred că de fapt este în solar. Tot ce pot să-ți spun este că mi-a promis că te va asculta. Restul depinde de tine. Dacă nu o poți convinge și nu-i poți alina suferința, va pleca spre Ardgleann, iar eu nu o voi opri de data asta.

– Eşti o femeie foarte descurcăreaţă, Fiona, zise el şi rânji când ea zâmbi. Voi face ce pot. Cum ştiu că voia veşti despre sora ei şi acum ştiu ce ţi-a promis, măcar pot să încerc să-mi pledez cauza.

Se duse la solar simţindu-se plin de speranţă şi îngrozit. De aceea se ferise de iubire. Era nedemn pentru un bărbat să se ducă la o femeie simţind că ducea cea mai dificilă luptă din viaţa lui şi chiar se gândea la posibilitatea unei retrageri laşe.

Gregor oftă, uitându-se la uşa solarului, şi încercă să se pregătească pentru confruntarea iminentă. Ducea lupta cea mai importantă din viaţa lui, poate chiar cea mai grea, pentru că ştia că viitorul avea să fie rece şi gol fără Alana lângă el. Acel gol pe care-l simţise înainte să decidă să nu se mai tăvălească cu orice femeie când avea chef şi să-şi ia o soţie părea să fie ceva lipsit de importanţă în comparaţie cu ceea ce putea simţi dacă nu-i cucerea inima. Cât fusese plecat de la Scarglas, devenise foarte conştient de cât de mult îi plăcea să o aibă alături de el toată noaptea, să facă dragoste cu ea dimineaţa şi să o ştie aproape pe timpul zilei. Nu, nu-i plăcea, îşi zise el, hotărât să înceteze să se mai păcălească – avea nevoie.

Ciocănitul la uşă nu aduse imediat invitaţia de a intra. Aşteptă un moment înainte să ia în considerare să intre pur şi simplu. Bunul-simţ îi spuse că nu domolea aşa furia Alanei, dar cu cât stătea mai mult în faţa uşii ca un ispăşit trist, cu atât se enerva mai tare. Tocmai voia să deschidă uşa când auzi vocea Alanei rostind o invitaţie clar reticentă să intre. Când deschise uşa, se rugă să găsească toate cuvintele potrivite pentru a o aduce înapoi în braţele lui.

Alana îl privi pe Gregor intrând în încăpere, închizând încet uşa în urma lui şi întorcându-se să o privească. Inima îi tresări când îl văzu şi se blestemă că era o proastă fără minte. Deşi era adevărat că acum era complet liber, asta nu schimba lucrurile dintre ei prea mult.

Încă avea multe minciuni de explicat, iar ea nu știa ce simțea el în afară de dorință.

Se gândi cât de fericită fusese că hoții aceia nu reușiseră să o abuzeze și să ucidă toată frumusețea a ceea ce ea și Gregor trăiseră. Ceea ce nu omorâse violența o făcuseră minciunile lui Gregor. În acest moment, cu durerea trădării ca un nod tare și fără cuvinte de iubire de care să se agațe, nu-și amintea acele momente în brațele lui fără să tresară de durere și de rușine pentru inocența ei prostească. Probabil avea să treacă odată cu timpul și amintirile aveau să redevină frumoase, pătate fără îndoială de un pic de melancolie pentru lucrurile pierdute, dar încercă din răsputeri să nu-și amintească nici măcar un moment din pasiunea lor.

– Ai călătorit bine? întrebă ea când el se așeză pe scaunul de vizavi.

Se simți mai bine când văzu că el miji ochii auzind tonul ei rece, politicos. Alana știa că probabil era meschin din partea ei să simtă satisfacție pentru că îl enervase, dar nu-i păsa. O lăsase acolo în propria suferință și furie timp de șase zile, lângă o femeie pe care o curtase și care pretindea că era logodnica lui. Dacă ar fi fost nerăbdător să-i explice lucrurile sau să clarifice ceea ce pretindea că era o neînțelegere, ar fi putut să rămână la Scarglas și să depună ceva efort.

– Călătoria mea a fost destul de plăcută, răspunse el, deși mi-a fost foarte dor de tovarășul meu obișnuit.

– Ah, ce păcat, dar Carol cel Mare cred că avea nevoie de un răgaz după călătorie.

Alana putea să devină răutăcioasă când era furioasă, se gândi Gregor, nehotărât între impulsul de a rânji și cel de a o zgâlțâi un pic. Acum, când se gândea mai bine, timpul petrecut la Gowani ar fi trebuit să fi fost un avertisment. Îi lovise cu limba ei ascuțită de multe ori pe acei oameni. Avea să accepte asta ca pedeapsă pentru greșelile lui, dar numai pentru scurt timp. Știa că o rănise, chiar dacă nu știa cât de profund sau de rău,

și putea să înțeleagă că ea simțea nevoia să-l rănească la rândul ei. Putea să fie și felul ei de a-l ține la distanță, dar avea să descopere că asta nu ținea mult.

– Unde-i motanul? întrebă el, privind în jur după animalul care nu se îndepărta niciodată de ea.

– Fiii tăi l-au plăcut, iar Carol cel Mare îi onorează cu prezența.

Gregor simți că se înroșește și blestemă în gând. Nu anticipase că ea avea să-i trântească în față așa de repede una dintre minciunile lui. Deși, cugetă el, nu era chiar o minciună, dar bănuia că a încerca să-i explice că uitase de ei pentru că se gândise la problema legată de Mavis nu-l punea într-o lumină atât de bună. Adevărul era că se simțea un pic jenat pentru asta.

– Ah, asta-i bine. Și acum se pare că ajunsese la a se bâlbâi, spunând idioțenii politicoase, se gândi el. Vrei să știi ce face sora ta?

Și mai idiot, cugetă el, fără a fi surprins când ea se uită la el de parcă s-ar fi lovit la cap de prea multe ori.

– Da, ce face Keira?

Ea se așeză foarte dreaptă cu mâinile împreunate în poală, așa cum fusese învățată să facă încă din copilărie. Așa stăteai când întâmpinai oaspeții, iar Alana bănuia că Gregor știa asta, dacă era să judece încruntătura lui. Dacă el credea că ea avea să fie toată un zâmbet de bun venit doar pentru că Mavis fugise cu Brian, se înșela. Avea să fie tratat doar ca o cunoștință până când îi putea da un foarte bun motiv să-l trateze altfel.

– Este bine, zise el. Tristețea pe care o simți ar putea să fie din pricina răului provocat la Ardgleann oamenilor săi. El și oamenii lui au tratat fetele de acolo de parcă erau în grajdul lui. Le-au luat din casele lor și de la familiile lor și le-au ținut în fortăreață pentru distracția lor. Ei nu dau vina pe ea, dar cred că ea se învinuiește pentru că n-a venit în ajutorul lor mai repede decât a făcut-o. Ah, și au fost distruse unele dintre lucrurile care la Ardgleann par să fie din abundență. Toate proviziile

de mâncare au fost consumate de oameni, iar semănatul a întârziat. Da, sunt multe lucruri care-i pot cauza tristețea, deși lucrurile se îmbunătățesc.

Alana avu nevoie de un moment pentru a îndepărta groaza pe care o simțise pentru ceea ce fuseseră obligate să îndure femeile din Ardgleann. Înțelegea că acum Keira simțea că era vina ei că nu se întorsese să alunge invadatorul imediat. Alana bănuia că și ea s-ar fi simțit la fel, indiferent cât de prostesc ar fi fost să facă asta. Se concentră o clipă pe tot ceea ce simțise cu privire la sora ei și apoi clătină lent din cap.

– Da, de la asta i se trage tristețea. Are pe inima ei greutatea unei vinovății nemeritate, dar este mai mult. Chiar cred că e ceva în neregulă cu căsătoria ei.

– Nu, Alana, nu-i nimic în neregulă. Există doar un pic de... reticență. Între ea și Liam trebuie să se aranjeze niște lucruri, nimic mai mult. Liam chiar ține la ea, dar ea nu-i convinsă – sau asta crede el. Cum ai spus și tu, este un bărbat pe care majoritatea femeilor îl consideră chipeș, iar sora ta este deranjată de asta. Au nevoie de timp să se cunoască și ca sora ta să creadă că el nu-i va fi necredincios, indiferent cât de prostește l-ar urmări o femeie.

– Ah, precum cea care a venit la mănăstire, cea care a pus să fie bătut pentru că era geloasă.

– Exact. Oamenii din Ardgleann au deja încredere în el și îl privesc ca pe căpetenia lor. Nu te liniștește un pic părerea lor?

– Un pic, da, dar tot simt nevoia să o văd pe Keira.

– În curând. Lasă-i pe ea și pe Liam să aibă timp să-și rezolve lucrurile dintre ei. Nu mi-a părut chiar nefericită cu el și nu are resentimente pentru că toată lumea îl vede ca pe noua căpetenie chiar dacă Ardgleann e moștenit de ea. El o tratează ca pe egala lui în toate privințele și trimite oamenii la ea pentru unele decizii.

Alana era mulțumit, iar lui i se părea foarte promițător. Deși înțelegea că deseori căsătoriile erau încheiate pentru a câștiga pământuri, bani sau o alianță, Keira nu trebuia să facă o astfel de uniune. Se întrebase dacă Liam fusese un mercenar, în urmărirea surorii ei. Faptul că împărțea puterea de căpetenie o făcea să creadă că el se căsătorise cu sora ei nu doar pentru moștenirea ei.

Dintr-odată observă că Gregor se aplecase înainte în scaunul lui și se uita intens la ea. Era clar că terminase cu veștile de la Ardgleann. Se relaxase cât vorbiseră despre Liam și Keira și se întrebă în treacăt dacă asta fusese intenția lui. Expresia din ochii lui îi spuse că era pe cale să discute despre ei, iar ea nu era sigură că era pregătită pentru asta.

– Alana, știu că tu crezi că m-am jucat cu tine, că te-am folosit când n-aveam nici un drept, zise el, luându-i o mână într-a lui și ignorând efortul ei scurt de a se elibera.

– Ar fi trebuit să-mi spui despre Mavis, să-mi spui că erai un bărbat logodit.

– Dar nu am fost logodit. Da, am curtat-o. Am hotărât că sosise momentul să nu mă mai joc cu femei pe care să nu mi le amintesc de la o zi la alta și să-mi iau o soție. Majoritatea bărbaților ajung la o vârstă când încep să gândească așa. Aflasem despre Mavis Kerr și m-am dus să văd dacă s-ar potrivi cu mine. Avea pământuri și bani destui și, îmi pare rău dacă sună insensibil, dar la asta se gândesc majoritatea bărbaților când caută o soție. Am curtat-o, dar niciodată nu m-am logodit cu ea. Da, totul a fost făcut în perspectiva unei căsătorii, dar nu s-a promis și nu s-a semnat nimic.

– Și atunci de ce trebuia ascunsă ca un mare secret întunecat?

– La început, n-am crezut că e ceva important. Hotărâsem deja că nu mă puteam însura cu ea, oricât de tentantă era zestrea ei, nu putea să simt mai mult

de o oarecare afecțiune pentru ea. Cât am stat singur în întunericul de la Gowani, mi-am dat seama că nu vreau să mă leg pe viață de o femeie de care doar îmi place.

– Toate astea sunt de înțeles, așa că te întreb din nou, de ce nu mi-ai putut spune? De ce n-ai spus nimic chiar și după ce am devenit iubiți? În momentul acela era ceva ce mă interesa, nu-i așa?

El își trecu o mână prin păr. Era dificil. Nu voia să-i spună că practic analizase cât era de potrivită de soție, că își testase propriile sentimente pentru a fi sigur că erau suficient de puternice să o ia de soție. Dacă lui i se părea insensibil – și chiar era –, pe ea cu siguranță avea s-o ofenseze. Nu i-ar fi plăcut să audă că ea îl analizase în acest fel.

– Da, așa este, zise el. Dar, când am devenit iubiți, te cunoșteam destul de bine încât să știu că n-ai mai fi venit în patul meu din nou până când nu încheiam relația cu clanul Kerr. Cum sunt un nemernic egoist, nu am vrut să dai înapoi, să ieși din patul meu. Am crezut că pot ajunge aici și apoi să rezolv în liniște problema cu Kerr-ii. Când mi-ai spus ce urma să facă tatăl tău, știu bine că era momentul perfect să-ți fi spus despre Mavis, dar aveam teama asta că vei pleca din patul meu și nu mi-au ieșit cuvintele din gură.

Asta era într-un fel măgulitor, dar Alana încercă să nu se lase convinsă. Poate că îi plăceau motivele pentru care el nu-i spusese, dar asta nu schimba faptul că o minți se. Era sigură că existau și alte motive tulburi pentru tăcerea lui cu privire la Mavis, dar nu insistă. Nu contau cu adevărat și bănuia că motivele pentru care el tăcuse se schimbaseră de-a lungul zilelor împreună.

– Haide, iubito, nu poți să înțelegi? N-am vrut să pierd căldura ta. Oftă când ea se încruntă. Când am ajuns și aici erau Mavis cu tatăl ei, declarând că suntem logodiți, am fost uluit. Da, uluit de parcă cineva tocmai mă lovise în cap cu o piatră. N-am știut ce să spun și nu am vrut

să o umilesc pe Mavis negând în fața familiei mele. Nu era vina ei în toate astea, eu îi dădusem speranțe, așa că m-am simțit obligat de onoare să mă port cât mai blând și tăcut posibil. Din cauza asta și a faptului că te-am rănit și ai crezut că tot ce a fost între noi a fost o minciună, m-am simțit mai nesigur ca niciodată. Mintea mea s-a fixat pe îndepărtarea cu blândețe a lui Mavis și a oricărei discuții despre logodnă. Acum văd că alegând asta te-am făcut să crezi că eram doar un nenorocit care te-a folosit și te-a lăsat.

– Asta mi-a trecut prin cap, murmură ea.

– Nu mă puteam gândi decât să scap de Mavis, ca apoi să rezolvăm problemele, dar nu puteam rezolva nimic până când Mavis nu înțelegea că nu va exista nici o căsătorie. A fost ca și cum m-am orbit singur, gândindu-mă doar să pun capăt acestei relații cu familia Kerr. Dacă m-ai fi lăsat să-ți explic... începu el.

– Aș fi putut să o fac, dar Mavis nu părea înclinată să te lase singur suficient cât să mă conving că exista un motiv pentru care ai făcut asta și că nu erai vreun porc libidinos. Îi ignoră expresia, care era un amestec ciudat de amuzament și iritare, și se ridică în picioare. Deci ai explicat, iar eu am ascultat. Acum am nevoie să mă gândesc. Îmi va lua o vreme să hotărăsc dacă pot avea încredere într-un bărbat care poate să uite că are doi copii bastarzi, mai ales când sunt niște băieți așa de luminoși și frumoși, și hotărăște că iubita lui n-are nevoie să știe că altă femeie simte că are drepturi asupra lui. Și un bărbat care nici măcar o dată nu a făcut vreo aluzie la ce vrea de la mine.

Gregor se ridică și o luă în brațe, ignorând felul în care ea se tensionă. O sărută cu toate pasiunea nehrănită de aproape o săptămână și cu toată disperarea pe care o simțea. Ea se înmuie repede în brațele lui, iar el speră că ea nu se îndepărtase complet de el. Știind cât de ușor putea ajunge în punctul în care ar fi insistat prea mult

și prea repede, îi dădu drumul și se duse la ușă. O deschise și ieși din solar, privind peste umăr.

– Cât privește ce vreau de la tine? Este foarte simplu, fetițo! Totul! Vreau tot ce ai de oferit.

Închise delicat ușa în urma lui când plecă.

capitolul 19

– Ce i s-a întâmplat? o întrebă Alana pe Fiona când intră în solar și o găsi punând alifie pe fața învinețită a lui James, fratele vitreg al lui Gregor.

– Lui Gregor nu-i place să fie tachinat când vine vorba de abilitatea lui de a curta, zise Fiona, ștergându-și mâinile și încruntându-se la tânărul James. Lasă bietul omul în pace, Jamie!

James rânji și vru să plece, dar se opri lângă Alana și șopti.

– Ai milă de bietul băiat, domnișoară!

Alana oftă când el plecă și apoi se uită la Fiona. Expresia de pe chipul femeii îi spuse Alanei că avea de înfruntat o predică. Trecuseră două săptămâni de când Gregor explicase și-i spusese că voia totul. Alana avusese nevoie de câteva zile să-și dea seama că el chiar se referise la tot – inclusiv la căsătorie. Nu știa de ce ezita să-l accepte. Începea să creadă că îi era teamă, fiind precaută din cauza suferinței simțite când îl crezuse logodit cu altă femeie. Mai exista posibilitatea ca ea să nu-l fi iertat de fapt, cel puțin nu suficient cât să aibă din nou încredere în el.

– Cum te simți în dimineața asta? întrebă Fiona.

– Destul de bine, răspunse Alana, venind să se așeze pe scaunul de lângă foc. În dimineața asta, când m-am ridicat din pat, n-am simțit nici un junghi sau durere.

Acesta era adevărul, dar nu tot adevărul, se gândi Alana, încercând să nu se simtă vinovată. Nu o mai duruseră rănile. Dar i se păruse destul de dureros să se agite să găsească oală în care să-și golească stomacul. Alana aproape că se foi pe scaun din cauza felului

în care Fiona se uită la ea când se așeză pe scaunul vizavi de al ei. Mintea îi spuse că Fiona nu avea cum să știe ce o durea acum. Cu toate astea, acea privire fermă o făcu pe Alana să creadă că avea adevărul scris în frunte.

– Bun, atunci poate încetezi să te mai joci cu Gregor și să te hotărăști, zise Fiona. Nu crezi că l-ai chinuit suficient?

– Nu fac asta, protestă Alana.

– Nu? Ai ascultat ce a avut de spus și ai rămas la Scarglas când știm amândouă că de o săptămână, dacă nu mai devreme, te simți suficient de bine să te duci la sora ta. Când ai rămas, am crezut că l-ai iertat.

Alana făcu o grimasă.

– Am crezut că, dacă nu am făcut-o atunci, s-a întâmplat imediat după aceea. Acum nu mai sunt așa de sigură.

– Eu cred că vrea să se însoare cu tine.

– Și eu cred asta, dar n-a spus exact cuvintele acestea. Asta voiam, așa că nu înțeleg de ce nu-l apuc cu ambele mâini. Oh, da, sunt lucruri pe care nu le-a spus, dar înainte nu mi-am făcut griji din cauza asta.

– Este o chestiune de încredere, nu-i așa? întrebă încet Fiona. Ți-a pierdut încrederea.

– Da, cred că asta e. Simt că mă apropii de el și apoi mă opresc și mă retrag. Ah, a durut, Fiona! A durut de parcă m-a ars când l-am auzit pe tatăl lui Mavis spunând că Gregor era logodnicul ei și mi-am dat seama că fusesem mințită, poate folosită și cu siguranță considerată o proastă. Cred că mi-e teamă că mă va răni din nou și mi-e prea frică să risc.

Fiona încuviință din cap.

– Pot să înțeleg asta și bănuiesc că și Gregor poate, dar, Alana, cum poate să demonstreze? Nu-i ceva ce pur și simplu faci. Poate să-ți spună de ce a procedat așa. Poate că nouă ni se pare totul o idioțenie bărbătească, dar asta nu înseamnă că este o minciună. Poate să jure că nu va mai minți, dar trebuie să-l crezi, altfel

nu va fi bine. Oricum ai privi problema, totul se reduce la faptul că trebuie să-l ierți și să ai din nou încredere în el. Da, este un risc și știu cum te poți îndoi de propria judecată, dar cred că mereu există un risc când vine vorba de iubire, iar tu încă îl iubești, nu-i așa?

Alana zâmbi vag.

– Oh, da, îl iubesc și asta mă sperie. Vezi? O lașă.

– Nu. Încă ești aici, nu? Un adevărat laș ar fi fugit foarte departe. O parte din tine își dorește să-i dea o șansă și cred că ar trebui să cedezi. Doar nu-i cere să-ți facă promisiuni imposibile.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi să nu mai ascundă vreodată un secret față de tine. Această promisiune ar fi încălcată repede și apoi vei crede din nou că nu poți să ai încredere în el. Sau își va dori așa de mult să respecte acea promisiune încât îți va povesti tot felul de lucruri despre care nu vei dori de fapt să știi, doar ca să fie sigur că nu o să-l mai prinzi vreodată cu un secret.

Alana se uită la Fiona un moment, gândindu-se la ce-i spusese, și apoi râse.

– Oh, da, asta ar fi groaznic! Își reveni repede și oftă. Păi, aș face bine să mă hotărăsc în curând, chiar și numai ca să înceteze cu bătăile astea. Cam neîmblânziți MacFingalii ăștia!

– Foarte. Stai să-l cunoști pe tatăl lor!

Fiona își dădu ochii peste cap.

– Bănuiesc că va trebui.

Se ridică, dintr-odată se simți un pic amețită și se așeză repede la loc.

– Ah, mă gândeam eu că asta s-a întâmplat, zise Fiona, ridicându-se de pe locul ei și aducându-i Alanei o halbă de cidru rece. Bea încet. Tocmai te-ai ridicat prea repede, atâta tot. Este ceva cu care va trebui să ai grijă. Își încrucișă brațele la piept și o privi pe Alana bând

cu precauție câteva guri din cidru. Și de asta te agiți să iei o decizie legată de Gregor.

– Momentul meu de amețeală?

– Mă crezi proastă?

– Nu, doar speram că vei decide să te faci că nu vezi.

Fiona pufni când se așeză.

– N-aș ști cum să fac asta. Deci îi porți copilul.

Alana încuviință din cap și apoi se încruntă.

– S-ar putea să-mi fie doar rău, zise ea aproape cu speranță.

– Păi, te-aș putea doftorici oricând ca să vedem dacă te simți mai bine.

Știind ce fel de fierturi groaznice ar fi încercat Fiona să-i toarne pe gât, Alana clătină lent din cap.

– Nu, sunt însărcinată. Mă gândeam că acum ar fi mai bună o mică ceartă decât asta.

Fiona râse și se aplecă pentru a o bate pe Alana pe picior.

– Eu cred că în vreo șapte sau opt luni vor fi o grămadă de copii în familia asta. Încuviință din cap când Alana se uită surprinsă la ea. Da. Sper că nu crezi că mănânc mereu cât să hrănești armata regelui. Și cred că ți-ar plăcea să știi că și Keira este probabil însărcinată.

– Gregor nu mi-a spus asta.

– Nu știa. Liam l-a întrebat pe Ewan cum se poartă o femeie însărcinată, care sunt semnele că poartă un copil. Cum toate semnele despre care i-a zis Ewan le avea și Keira, a zis că sigur că ea era însărcinată. Dar încă nu-i spusese lui Liam. Cum de la Ardgleann n-a sosit nici o veste despre posibilitatea nașterii unui copil, presupun că ea încă nu i-a spus.

– Asta cu siguranță ar explica lucrurile ciudate pe care le-am simțit. Bucuria Alanei pentru sora ei se topi repede când își aminti de propria stare. Păi, ea măcar este deja măritată și nu trebuie să se hotărască doar pentru că un copil este pe drum.

– Acum îți plângi de milă. Tu crezi că eu și Ewan am fost numai lapte și miere din clipa în care ne-am întâlnit? Sau vreunul din verii noștri? Sunt sigură că ai auzit multe povești despre încercările și necazurile lor înainte de a găsi fericirea. Nu, rar totul este clar și nu există dubii, temeri și greșeli. Îl iubești pe prost?

– Da.

– Atunci nimic altceva nu contează. Te vrea, tu îl iubești și este un copil pe drum.

– Asta cam rezolvă toată chestiunea, nu-i așa? Cu toate astea, nu vreau să mă duc la el și să-i spun că urmează să fie tată. Evident că va spune imediat că trebuie să ne căsătorim, dar n-a fost foarte clar cu privire la sentimentele lui pentru mine.

– Adică nu ți-a spus că te iubește.

– Da, nu mi-a spus.

– Păi, mai așteaptă puțin dacă vrei, dar spune-i că te-a înmuiat curtatul lui. Cuvintele s-ar putea să vină dacă el crede că, în sfârșit, îți câștigă inima. Crede-mă, un bărbat se poate îneca în vorbele alea, indiferent cât de puternic simte emoția.

– Bănuiesc că și o femeie. Zâmbi. Până la urmă, nici eu nu i-am spus că îl iubesc. Râse scurt. O să mă înmoi, îți promit. Și voi reduce la tăcere acea voce de lașitate și neîncredere. Ai dreptate. Am spus că îi voi da o șansă, asta merită și totuși nu am făcut-o. Alana își mângâie ușor burta încă plată. Viața asta micuță este un motiv suficient să dau deoparte dubiile și temerile prostești și să risc. Până la urmă, dacă se dovedește a fi o alegere proastă ca soț, pot oricând să dau vina pe tine.

– Mi se pare corect, zise Fiona și râseră amândouă.

Gregor o văzu pe Alana venind spre sorbul de la capătul grădinii și se grăbi să o întâlnească acolo. Începea să fie tot mai frustrat. Era aproape o ușurare când unul dintre frații lui îl tachina cu privire la curtat și el era

obligat să-l doboare la pământ, pentru că îl ajuta să mai relaxeze nodul de tensiune care devenise aproape ceva permanent în el. Era greu să curtezi o femeie, se gândi el, și aproape că râse de propria prostie.

Cu toate astea, se întrebă de ce ea nu se înmuiase după toate eforturile lui de a o curta cum se cuvenea. Existaseră momente când crezuse că o făcuse, că totul fusese iertat și apoi părea că se retrăgea. Știa că greșise, că îi trădase încrederea și totuși crezuse că ea îi acceptase explicația și că tot ce trebuia să facă era să o convingă că însemna ceva pentru el, că o dorea și că planurile lui pentru viitorul lor erau onorabile.

Când ea se întoarse și-i zâmbi când se apropie, el simți un fir de speranță. Era un zâmbet precum cele pe care i le oferise înainte să afle de Mavis.

– Cred că ultimele tale vânătăi au dispărut în sfârșit, zise el când se întinse să-i dea o șuviță după ureche.

– Da, căderea mea de pe stâncă este doar o amintire îndepărtată, zise ea.

Alana îl studie cum stătea acolo, zâmbindu-i. Se uita la ea cum o făcuse mereu, cu căldură și interes. Se purta prostește nerenunțând la neîncrederea ei. Îi explicase totul și exista o oarecare logică în spatele a tot ceea ce făcuse. Sigur n-ar fi vrut să o trateze urât pe Mavis. Faptul că el încercase să fie amabil cu ea era de fapt în favoarea lui, iar ea trebuia să încerce să vadă lucrurile așa. Nu fusese dornică să-i spună despre planurile tatălui ei de a-i găsi un soț, deci era un pic nedrept să creadă că el ar fi trebuit să fie mai onest cu privire la încurcăturile lui.

– Am primit în sfârșit veste de la Brian și Mavis, zise el.

Ea auzi reticența din vocea lui și se blestemă că era o proastă cu inima împietrită. N-ar fi trebuit să ezite să-i dea asemenea vești.

– Și totul este bine?

– Da. S-au căsătorit, iar tatăl ei i-a găsit două zile mai târziu. Brian mi-a spus că omul a primit bine vestea, deși bănuiește că vor trece multe luni până când va înceta să se plângă cât de nerecunoscători sunt copiii.

Oftă ușurat când ea râse, pentru că îi fusese teamă de reacția ei la menționarea lui Mavis.

– Mă bucur, zise ea. Era clar că țineau unul la celălalt.

– Clar pentru toată lumea, mai puțin pentru mine.

– Ah, dar tu ai plecat la câteva ore după ce ai ajuns acasă, așa că nu i-ai văzut împreună ca noi, restul. Nici Fiona nu o văzuse înainte, dar știe că Ewan o făcuse.

Și Ewan nu-i spusese Fionei, își dădu ea seama, iar Fiona nu se supărase chiar așa de tare. Era limpede că fusese așa de preocupată de propriile răni încât dăduse greș și nu gândise clar, decise Alana. Da, Gregor o mințise și o rănise, dar chiar era chinuit de remușcări și conștient că greșise. Sosise momentul să închidă rana și să înceapă să trăiască din nou, își spuse ea ferm.

– Da, ticălosul!

Gregor își puse cu precauție un braț în jurul umerilor ei și o conduse spre o bancă din piatră așezată printre iederă și trandafiri. Simți cum speranța crescu atunci când ea nu se tensionă sub atingerea lui sau nu încercă să se retragă. Era o schimbare, era sigur de asta. Se îndoia că schimbarea avea prea mult de-a face cu curtatul lui, dar nu-i păsa. Fie că schimbarea o făcuse ceva de care ea în sfârșit se agățase, o discuție cu cineva sau pur și simplu că se răzgândise, se întâmplase și avea de gând să profite de asta.

După ce o așeză pe bancă, se așeză lângă ea și-și lăsă din nou brațul în jurul umerilor ei. Îl durea tot corpul din pricina nevoii de a fi cu ea și a efortului de a se purta ca și cum nu fuseseră niciodată iubiți. Când începuse să o curteze, se gândise să se folosească de pasiunea lor pentru a o recâștiga, dar hotărâse că ar fi fost greșit. Acum plătea pentru acea reținere cu nopți lungi

nedormite, petrecute gândindu-se la ea și cât de mult i-ar fi plăcut să i se alăture în patul ei.

După trei săptămâni, cu siguranță putea să fure un sărut, se gândi el. Când se uită la ea, o surprinse privindu-l pe sub gene. Își coborî timid gura spre a ei, atent la orice semn că nu dorea să fie sărutată. Dar ea abia ridică gura spre a lui într-o invitație tăcută. Gregor gemu ușor și acceptă acea invitație înainte să fie retrasă.

Căldura dulce a gurii ei, un gust pe care nu-l savurase prea mult, îl excită și-l făcu să tânjească într-o fracțiune de secundă. O cuprinse în brațe și sărutul deveni mai pasional, fără să încerce măcar să ascundă foamea și nevoia ce se răsuceau pe interior. Trei săptămâni îndelungate dormise singur și fusese obligat să-și controleze dorința când era cu ea. Gregor nu știa cât aveau să-l mai sâcâie toate aceste piedici pe care și le pusese singur, dar acum o avea din nou în brațele lui, caldă și tot mai dornică.

În clipa în care Gregor o sărută, Alana se întrebă ce toană ciudată o făcuse să creadă că putea să-i întoarcă spatele acestui bărbat. Dorința ei se trezi la viață la prima atingere a buzelor lui. Își petrecu brațele în jurul gâtului lui și se apropie de el. Mintea și inima îi fură inundate de amintiri cu fiecare atingere a lui, ale plăcerii pe care el i-o putea oferi.

Acesta era bărbatul pe care-l iubea, se gândi când el o împinse pe spate. Făcuse o greșeală și-i rănise sentimentele. Nu era un păcat pentru care să-și smulgă inima din piept doar ca să se protejeze de alte suferințe – și chiar asta făcuse ținându-l pe Gregor la distanță. Acum, când îl avea din nou aproape pentru prima dată în câteva săptămâni, se întrebă ce nebunie o apucase când renunțase la tot ce puteau să trăiască.

Își dădu seama că avea încredere în el. Încredere că el avea să-i protejeze pe ea și pe copiii pe care urmau să-i aibă, că putea să fie bun și să aibă grijă de ea. Și nu era perfect. Cum spusese Fiona – ce bărbat sau femeie era?

Până acum uitase de a doua promisiune făcută Fionei. Aceasta îi ceruse să fie atentă să nu treacă peste linia dintre a fi rezonabil de dificilă pentru a câștiga și a fi încăpățânată și imposibilă. Clar fusese încăpățânată pentru că îl ținuse pe Gregor la distanță pentru ceva ce îi explicase și-i ceruse scuze. Era surprinsă și că îi luase așa de mult să înțeleagă ceva. Gregor nu era un bărbat care să-și repete greșelile.

– Oh, fetițo, dulcea mea comoară, mi-a fost dor de tine! șopti el pe gâtul ei, desfăcându-i corsajul cu degetele tremurânde.

– Și mie mi-a fost dor de tine, Gregor, zise ea pe o voce la fel de liniștită.

– M-ai iertat, deci?

– Oh, da, zise ea și așa era, ultima urmă de rezistență dispărând. Îmi era doar teamă.

– Că te-aș trata cu răutate?

– Că nu pot avea încredere în propria judecată.

– Ah, pot să înțeleg foarte bine teama asta.

Băgă mâna în corsajul ei și-i mângâie sânul, tremurând din cauza dorinței ce se dezlănțuia în el. Și ea tremura și se arcui sub atingerea lui, crescându-i dorința. Se întorsese la el, se gândi el năucit, și simți cum dispărea golul care-l bântuia de săptămâni.

Era fericire pură să-i simtă din nou mâinile pe corpul ei, se gândi Alana, dar avu suficientă minte să-și amintească unde erau. Grădinile în mijlocul zilei nu erau un loc pentru o astfel de reuniune. Gemând de frustrare, își puse mâinile pe pieptul lui și-l împinse ușor. Expresia lui fu una de o dezamăgire zdrobitoare și Alana își dădu dintr-odată seama că, deși nu era iubirea pe care și-o dorea, Gregor simțea ceva pentru ea. Îi simțea dorința pentru ea, simțea mirosul ei pe pielea lui și ar fi trebuit să știe că așa ceva nu era posibil decât dacă bărbatul simțea mai mult decât o simplă dorință.

– Gregor, suntem în grădină, zise ea, fără a fi surprinsă să-și audă nota răgușită de pasiune, pentru că sângele încă îi fierbea.

– Da, suntem.

Se încruntă și privi în jur în timp ce-și revenea lent.

– Și este mijlocul zilei.

– Da, așa este.

– Și-i aud pe frații tăi pe terenul de pregătire, care nu-i foarte departe de aici.

– Nemernicii!

Ea râse și fu mulțumită să-l vadă zâmbind. El clătină din cap și-i legă corsajul cu un oftat de regret așa de adânc, încât ea râse din nou. Se simțea bine râzând, simțind acea bucurie pe care el mereu o trezise în ea. Se împotmolise în mila de sine, frică și îndoieli.

O ajută să se ridice și apoi o trase aproape de el, iar ea se gândi să-i spună că îi purta copilul. După ce se gândi un moment, alungă ideea. Mai existau câteva lucruri încă nerostite și nefăcute între ei, iar ea nu voia ca el să facă sau să spună ce nu simțea din toată inima doar pentru că ea era însărcinată. Își dădu seama că avea un secret față de el și aproape că zâmbi.

Gregor îi mângâie delicat obrazul, mulțumit să vadă din nou strălucirea din ochii ei. Indiferent ce o necăjise, se risipise. Într-un fel, el doar stătuse pe loc cât ea se chinuise cu gândurile și sentimentele ei. Acum putea să înceapă adevărata curtare.

Dintr-odată, se intimidă. Nu era așa de greu să-i facă niște complimente drăguțe și să-i ofere mici cadouri în încercarea de a alina suferința provocată. Dar acestea nu puteau fi de ajuns. Acum trebuia să vorbească despre sentimentele lui, despre viitor și alte lucruri despre care nu vorbise niciodată cu o femeie. Simți că își înghiți toate cuvintele pe care se gândise să i le spună.

Se întrebă când devenise așa un laș. O iubea pe femeia asta. Voia ca ea să-i doarmă alături în fiecare noapte.

Voia copii cu ea. Voia să știe că ea avea să fie în preajmă oricând avea nevoie să-i vadă zâmbetul sau să o atingă. N-ar fi trebuit să fie greu să spună asemenea lucruri cu voce tare, dar gâtul lui era închis, refuzând să lase cuvintele să-i iasă din gură. Se gândi că poate avea nevoie să exerseze de câteva ori înainte de a i le spune. I se părea o idee idioată, dar era jenant să stea acolo ca un bivol prost.

– Trebuie să vorbim, fetițo, zise el.

– Da, trebuie. Ea se încruntă, pentru că el părea un pic agitat și pălise. N-ai alt secret de care nu mi-ai spus, nu-i așa, Gregor? întrebă ea neliniștită.

– Nu, spuse el ferm. Dumnezeule, fetițo, știi mai multe despre mine decât a știut orice femeie vreodată! Se pare că nu pot să tac în preajma ta.

Ea își reprimă zâmbetul, pentru că el părea foarte nemulțumit.

– Îmi place să știu ce crezi și să aud ce faci.

– Și eu simt la fel, fetițo!

Se relaxă un pic, gândindu-se că putea fi în stare să mărturisească ce era în inima lui. Poate, dacă lăsa cuvintele să iasă lent, vorbind despre speranță și nevoie, nu se poticnea. Gregor nu se gândise cât de greu avea să-i fie să-și deschidă inima și sufletul, chiar și în fața unei femei despre care știa că nu avea să profite niciodată de inima pe care voia să o pună mâinile ei mici. Își aminti cum îl sfătuise pe fratele lui, Ewan – ce să spună și să facă în legătură cu Fiona – și se blestemă pentru că era ipocrit. Era mult mai ușor să dai sfaturi decât să le urmezi.

Senzația degetelor moi ale Alanei mângâindu-l pe obraz îl scoase din gândurile lui, iar el îi zâmbi. Părea confuză și avea de ce. O urmărise două săptămâni și acum, când în sfârșit se înmuiase, se bâlbâia și bâjbâia ca un băiat fără barbă cu prima lui fată. Dacă asta i s-ar fi întâmplat oricăruia dintre frații lui, i-ar fi tachinat fără

milă. Îi mulțumi lui Dumnezeu că nici unul dintre ei nu-l putea auzi și vedea acum.

Hotărând că, pentru moment, Gregor nu avea să-i spună cuvinte dulci, Alana ridică privirea la cer.

- E vremea să mergem în sala mare la masă.

- Mâncarea de amiază, murmură el, neputând să reziste să o guste din nou.

Alana se cutremură de plăcere când el o sărută pe curbura gâtului.

- Cum?

- Tatăl meu îi zice mâncarea de amiază.

- Dar biserica îi spune...

- Da, dar, după cum spune tatăl meu, lui nu-i pasă cum îi zice biserica. El nu se roagă, mănâncă. Zâmbi pe pielea ei când ea râse. Ai dreptate. E vremea să mâncăm și, dacă nu ne grăbim în sala mare, Fiona probabil va mânca tot.

Râse când ea îl lovi ușor în braț pentru că zâmbea când o făcu.

Se așeză drept și o cuprinse de umeri.

- Chiar mi-a fost foarte dor de tine, iubito! zise el cu blândețe.

- Gregor, eu am fost chiar aici, la Scarglas.

- Știi la ce mă refer. Și, da, ai fost aici, aproape, dar este prima dată când simt că într-adevăr te-ai întors lângă mine.

Ea se simți vinovată pentru felul în care îl tratase, dar alungă repede sentimentul. Era vinovat pentru ceea ce se petrecuse greșit între ei. Deși ea se agățase de suferința și furia ei mai mult decât era nevoie, el i le provocase. Chiar și așa, îl compătimea. Se aplecă, îl sărută și, după o atingere blândă de un moment a buzelor lor, el o trase cu forța și sărutul deveni mai pasional. Pasiunea puternică dintre ei fusese nesatisfăcută prea mult ca ei să se poată răsfăța cu sărutări dulci, delicate.

Apoi Gregor fu tras din brațele ei așa de brusc încât aproape căzu de pe bancă. Alana clipi când îl văzu atârnând la câțiva centimetri deasupra pământului. Apoi ridică privirea de la imaginea ciudată a picioarelor lui Gregor în aer și văzu cine-l ținea strâns de haină. Artan și Lucas dăduseră în sfârșit de ea.

capitolul 20

Gregor era așa de uimit să atârne în aer, încât avu nevoie de un moment să-și dea seama că putea fi în pericol. Se uită repede la Alana ca să se asigure că ea era bine și o văzu uitându-se urât la bărbatul care-l ținea de spatele hainei. Ceva din atitudinea ei îi spuse că nu era într-un pericol real și nici ea nu era. Privi peste umăr la cei doi bărbați din spatele lui și se uită la fețele lor furioase. Erau mari, chipeși și absolut identici.

– Ah, Alana, cred că au sosit frații tăi! zise el.

– Puneți-l jos imediat! le ordonă Alana fraților ei și apoi blestemă când Lucas ridică din umeri și-l aruncă pe Gregor la picioarele ei. Asta a fost inutil, se răsti ea, venind să-l ajute pe Gregor să se ridice în picioare.

Gregor îi zâmbi când ea îl ajută să se scuture de praful de pe haine.

– Poate că ar trebui să mă prezinți, iubito!

– Aceștia sunt frații mei. Artan este în dreapta și Lucas este în stânga. Ei sunt cei pe care-i urmăream când m-au prins Gowanii.

– Eu sunt mai îngrijorat când văd cu cine te prind aici în grădină, zise Artan.

– Acesta este Gregor MacFingal Cameron, zise ea.

– Nu se poate decide la un nume?

– I-ați cunoscut pe verii și unii dintre frații mei, așa că nu vă prefaceți că nu înțelegeți, zise Gregor.

Artan ridică din umeri și apoi se uită fix la el.

– Poate vrei să ne spui ce-i făceai surorii noastre?

– Cred că o sărutam.

– Și eu cred că sunt pe cale să-ți sparg capul.

Alana păși repede între Gregor și frații ei. Era obișnuită cu felul lor de a fi oarecum războinic, dar era

un pic surprinsă de felul în care se purta Gregor. Acea ultimă remarcă fusese spusă cu intenția de a-i atâța frații, dacă înțelegea ea corect. În aceste circumstanțe i se părea o prostie.

– Ba nu o să faci așa ceva, zise ea.

– Asta voiam și eu să-ți spun, zise Lucas. Nu-ți stă în fire să stai într-o grădină și să lași un prost să-și bage limba pe gâtul tău.

Deși se înroși când auzi un asemenea limbaj direct, Alana refuză să dea înapoi.

– Sunt femeie în toată firea și nu-i treaba voastră a cui limbă o las eu pe gâtul meu. Aproape mârâi. Nu-mi vine să cred că tocmai am spus asta, mormăi ea și apoi se uită urât la toți cei trei bărbați, care păreau mult prea amuzați. Cum m-ați găsit? Omul care a fost trimis să vă găsească v-a adus aici?

– Nu. Nu ne-a găsit el. Noi l-am găsit pe el.

– Ce vrei să spui, l-ați găsit?

– Poate că ar trebui să mergem înăuntru să discutăm despre asta în timp ce mâncăm, zise Gregor.

– Asta pare o idee bună, zise Artan și o luă pe Alana de mână, trăgând-o de lângă Gregor.

Alana își lovi fratele în tibie și se întoarse repede lângă Gregor. Îl luă pe Gregor de braț și merse alături de el, îndreptându-se spre fortăreață. Frații ei se încruntară o clipă la ea, dar apoi gândul la mâncare le îndulci starea de spirit și îi puse în mișcare. În câțiva pași, ea și Gregor îi urmau pe frații ei. Apoi văzu doi cai duși spre grajduri.

– Gregor, ăia nu sunt caii noștri? întrebă ea, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

– Ba da, sunt. Mă întreb cum au ajuns aici.

Gregor avea senzația că frații ei îi aduseseră și gândul acela îl enervă peste măsură.

Uitându-se după frații ei, își dădu seama că ei intraseră deja în fortăreață.

– Nemernicii ăia au câteva lucruri de explicat, bombăni ea, grăbindu-se în fortăreață și târând un Gregor zâmbitor după ea.

Gregor nu se putea abține să nu fie amuzat de felul în care Alana se purta cu frații ei. Erau bărbați mari, cu maniere grosolane și, bănuia el, foarte duri când trebuiau să fie. Cu toate astea, ea nu se temea absolut deloc de ei. Chiar dacă aveau ceva ce pe el îl enerva, n-ar fi rănit-o niciodată și era clar că și ea știa asta. Bănuia că unul dintre lucrurile care i se păreau amenințătoare când venea vorba de frații Alanei era că puteau încerca să o ia de lângă el și, mai rău, aveau dreptul să o facă.

Când intrară în sala mare, Gregor își văzu fratele privind încruntat cum gemenii Murray o fermecau pe Fiona și chicoti. O însoți pe Alana la locul ei și se așeză lângă ea în timp ce bărbații erau distrași. Zâmbi la privirile identice cu care-l fixară când se așezară în fața lui și a Alanei.

– Gregor, zise Alana, trăgându-l de mânecă, acela nu-i bărbatul pe care l-am trimis să-mi găsească frații și să le spună că sunt aici? Cu siguranță arată ca tânărul Simon.

Uitându-se în direcția indicată de ea, îl văzu pe tânărul său frate vitreg Simon, cel pe care-l trimiseseră să-i găsească pe gemenii Murray, stând cu câțiva dintre frații săi și râzând, și apoi Gregor se uită la Murray.

– Văd că v-ați întâlnit cu Simon.

– Da, l-am găsit la Gowani, zise Artan, umplându-și farfuria cu vânat și niște legume care-i plăceau așa de mult Fionei.

– Îl răpiseră pe Simon pentru răscumpărare?

– Da, asta făceau.

– Trebuie să vă dăm înapoi costul eliberării lui, zise Ewan.

– Oh, nu ne-a costat nimic, zise aproape dulce Artan, în timp ce întindea un strat gros de miere pe pâine.

– Artan, nu cred că o să ți se încingă creierul, dar crezi că ai putea să ne povestești de la început la sfârșit,

în loc să ne obligi să-ți smulgem cuvintele unul câte unul? întrebă Alana, rostind cuvintele tăioase pe o voce prea dulce și luptându-se să rămână calmă.

– Tu n-ai fost bătută suficient când erai copil.

– N-am fost niciodată bătută. Acum, te rog, povestește cum i-ați găsit pe Simon și caii noștri!

– Începe să cam dea ordine, nu crezi, Lucas?

– Artan!

– Da, răspunse Lucas, dar mai bine faci cum zice înainte să pornească după tine cu pumnalul ăla mic pe care-l strânge așa de bine.

– Păi, te-am urmărit până la fortăreața Gowanilor și am aflat tot ce s-a întâmplat. Povestea evadării tale este cea preferată de bărbații de la cârciumă. Acolo am aflat de individul ăsta nou pe care-l prinseseră și așa ne-am dus să discutăm un pic cu ei. I-am convins că ar fi bine pentru ei să ne dea caii pe care i-au furat de la tine și de la Gregor MacFingal și că, dacă nu-i deranjează, o să-l luăm cu noi și pe bărbatul pe care-l aruncaseră în temniță, pentru că noi credem că fac jocul ăsta de suficient timp. Apoi am pornit încoace, pentru că tânărul Simon era sigur că aici te va duce acest bărbat.

Alana se holba la fratele lui, luptându-se cu impulsul de a-l lovi în cap – în mod repetat – cu cana grea. Știa că putea să vorbească frumos când voia și că putea să țeasă o poveste care să te lase cu gura căscată. Era așa de concis, încât ea știa că o făcea dinadins.

– Nu-i povestea corectă, Artan! Lipsesc o grămadă de informații.

Lucas rânji.

– Da, a fost scurtă. Aproape la fel de scurtă precum cea de aici.

Îi făcu cu ochiul.

– Eu nu sunt *scurtă*. Voi doi sunteți prea înalți, răspunse ea, apăsând pe fiecare cuvânt așa cum făcea de ani întregi.

– Da, noi am continuat să creștem mult după ce ar fi trebuit să ne oprim.

– Cum i-ați convins pe Gowani să vă dea caii și pe Simon fără să trebuiască să plătiți răscumpărarea sau să vă alăturați lui Simon în groapa aia îngrozitoare?

– Artan a cunoscut-o pe soția căpeteniei.

– Oh, vai! murmură Alana, având o bănuială îngrozitoare despre direcția în care se îndrepta povestea.

Femeile erau atrase de frații ei și bănuia că o parte din fascinație se datora faptului că erau doi și erau aproape identici.

– Da, femeia aia de treabă l-a plăcut pe Artan al nostru și i-a spus totul despre Gowani, răscumpărare și fortăreață. Nu-i o soție fericită.

– Nu pot să accept laurii pentru informația despre fortăreață, Lucas, zise Artan. Asta ți-a spus ție.

– Doar pentru că a crezut că vorbește cu tine, frate!

Alana schimbă o privire cu Fiona și apoi luă o gură mare de cidru ca să se calmeze. Oscila între impulsul de a râde și acela de a se strecura sub masă și a-și ascunde rușinea. Era o problemă comună când aveai de-a face cu frații ei. Ewan și Gregor nu-și ascundeau deloc bine amuzamentul. Alana se întrebă dintr-odată dacă Lady Gowan chiar fusese confuză în privința gemenilor sau pur și simplu îi lăsase pe frații ei să creadă asta ca să se bucure de amândoi. Apoi se mustră că avea un asemenea gând urât despre femeie, dându-și seama că femeia își înșelase soțul cu doi bărbați.

– Ca să continuăm, zise Lucas spre ușurarea ei, am intrat în fortăreață într-o noapte târziu și am convins repede căpetenia că ar fi un gest frumos dacă ne-ar returna caii și ne-ar lăsa să-l ducem pe Simon acasă. I-am spus că probabil ar fi suficient să-mi potolească furia și sentimentul de gravă insultă pentru felul în care mi-a tratat sora.

Artan încuviință din cap.

– Căpetenia a hotărât că nu voia să fie ţintuit de podea şi, se uită la Fiona, să suporte alte asemenea gesturi jucăuşe şi ne-a lăsat să luăm caii şi pe Simon.

Lucas rânji dintr-odată.

– Soţia căpeteniei a vrut să o luăm şi pe ea cu noi, dar Artan i-a spus că nu crede că cele două soţii pe care le are deja ar ştii ce să facă cu a treia.

Chicoti când Alana gemu uşor.

– Câţiva dintre Gowani au încercat să ne urmărească, dar i-am făcut să înţeleagă că nu vrem companie.

– Doar n-aţi lăsat Gowani morţi prin jur, nu? întrebă Alana, părându-i un pic rău pentru inepţii Gowani, pentru că ştia cu ce rapiditate mortală ar fi reacţionat fraţii ei la orice considerau ameninţare.

– Noi n-am fi niciodată aşa de dezordonaţi.

– Lucas! zise ea pe un ton de avertisment, deşi ştia că aveau să-i ignore ameninţările la fel de uşor cum ea le ignora pe ale lor.

– Nu, răspunse Lucas. Ne-am adus aminte ce ne-a învăţat mama.

Îi făcu cu ochiul Alanei.

– Care dintre lecţii?

– Cea în care ne-a zis că, deşi lumea ar fi mai bună fără el, nu poţi să omori un om doar pentru că e idiot.

Îi zâmbi dulce Fionei când ea râse şi zâmbi şi mai larg când Ewan se uită urât la el.

– Ah, aceea! Alana începea să creadă că fraţii ei gemeni semănau cu mama lor mai mult decât îşi dădea ea seama. Vă mulţumesc că ne-aţi adus caii înapoi şi că l-aţi adus pe Simon acasă. A fost amabil din partea voastră. Îşi ascunse zâmbetul când amândoi tresăriră pentru că le spusese că fuseseră amabili. De fapt, aţi putea să ne faceţi un favor când plecaţi. A trebuit să împrumutăm calul fratelui Peter când am plecat de la mănăstire şi...

– Este calul tău acum, zise Lucas în timp ce curăţa şi scotea miezul unui măr cu o viteză şi o abilitate uimitoare.

– Nu, este al fratelui Peter. Așa a zis vărul Matthew.

– Da, așa ne-a zis și nouă când ne-am oprit la mănăstire în drumul nostru. Acum este al tău.

– Oh, vai! Doar nu l-ați amenințat din nou, nu?

– Nu, doar l-am convins că ar fi un gest frumos dacă ne-ar da calul pentru ca nici unul din noi să nu se mai deranjeze să aducă animalul înapoi. I-am spus că am vedea gestul ca o recunoaștere a vinei elegantă pentru ce a încercat să-i facă surorii noastre. A fost de acord.

– Atunci este calul Keirei. În fața ei au greșit.

– Dacă Ardgleann are un lucru din abundență, sunt caii, iar ea n-are nevoie de încă unul. Așa că e al tău.

Alana hotărî să nu se contrazică. Un lucru era sigur. Nu mai era calul fratelui Peter. Alana se întrebă absentă dacă i l-ar fi dat lui Gregor, poate ca dar de nuntă, asta dacă el avea să aducă vreodată vorba de căsătorie. Apoi își dădu seama că aveau puține ocazii să discute în privat sau să se sărute dacă frații ei erau acolo, așa că încercă a găsi o cale de a-i face să plece fără ca ei să insiste ca ea să meargă cu ei.

– Și noi nu plecăm până după nuntă, zise Artan, iar Lucas mârâi drept acord.

– Nuntă? Care nuntă? întrebă ea, scoasă din planurile ei de a-i grăbi să plece spre casă, spre Donncoill.

– A ta și a băiatului ăsta.

Îl auzi pe Ewan înecându-se cu un râset și bănui că foarte puțini oameni îl numeau pe Gregor *băiat*. Alana își dădu seama după felul în care frații ei se uitau la ea că erau pregătiți de ceartă și hotărî că nu era nevoie să-i dezamăgească. Era adevărat că nu-și dorea nimic mai mult decât să fie soția lui Gregor, dar voia ca el să meargă la altar de bunăvoie, nu târât de frații ei. Între ei existau destule greșeli fără a adăuga o căsătorie forțată și toată furia și resentimentele pe care le-ar fi putut trezi.

– Nu, nu există nici un motiv ca voi să cereți o căsătorie între Gregor și mine.

– Fratele Matthew nu asta a zis.

Imediat ce putea, Alana avea de gând să-i trimită o scrisoare mustrătoare vărului ei cu gura mare.

– Păi, fratele Matthew nu știe despre ce vorbește.

– Era cu limba în gâtul tău, zise Artan și o privi atent peste marginea cănii în timp ce luă o gură mare de bere.

Alana simți că se înroșește puternic.

– Asta nu înseamnă că trebuie să se însoare cu mine. Sunt sigură că și voi v-ați băgat limbile pe gâturile multor femei și nu v-ați însurat cu ele.

Nu-i venea să creadă ce spunea și hotărî că era numai vina fraților ei.

– Normal că nu. Majoritatea nu erau genul de femei cu care un bărbat se însoară. Tu ești.

– Un bărbat n-ar trebui să fie obligat să se însoare cu o fată doar pentru că a sărutat-o în grădină! Cearta cu frații ei era ca și cum se dădea cu capul de un zid, așa că Alana decise că îi ajunsese. Cred că discuția asta s-a terminat și nu se va mai spune nimic, zise ea, destul de mândră de cât de demnă păruse când se ridică.

– Atunci du-te, fetițo! zise Lucas. Nu ne deranjează să avem această conversație cu Gregor. Omul nu pare să se hotărască ce nume are, dar bănuiesc că îi putem băga mințile în cap.

Alana se așeză repede la loc. Discuțiile fraților ei cu alți bărbați puteau să ajungă repede la încăierări și avea senzația că MacFingalii erau genul care se băgau în asemenea încăierări.

– Sunt genul de frați care mereu te fac să cauți ceva cu care să-i lovești în cap, nu-i așa? murmură Fiona.

– Cu siguranță. Ceva foarte greu, dar nu prea greu ca să-i poți lovi în cap în mod repetat fără a obosi.

Ignoră felul în care frații ei rânjeau.

– Nu-i nevoie să insistați cu căsătoria. Nu-mi pasă ce v-a spus fratele Matthew. N-a fost cu noi în casa aia, nu-i așa? Și doar pentru că doi oameni împart o casă, nu înseamnă că împart și altceva. În prima săptămână în care

eu și Gregor am fost împreună a crezut că sunt un copil. M-a salvat de Gowani și m-a adus până aici în siguranță, mare parte din drum pe picioare. De fapt, au fost câteva momente când mi-a salvat viața. Ar trebui să vă fie rușine că îi jigniți onoarea!

– Bine zis, fetițo, murmură Gregor, cu vocea tremurându-i de râs.

După ce avea să-i bată pe frații ei, avea să-l bată pe Gregor, hotărî Alana.

– Mama nu ne-a învățat să ne purtăm așa în casa unui om.

Frații ei părură stânjeniți un moment, dar apoi Lucas miji ochii și ea își dădu seama că eșuase încercând să-i facă să tacă.

– Onoarea unui bărbat îi cere să se însoare cu o fată de viță nobilă cu care s-a zbenguit, zise Lucas.

– Oh! Acum jigniți onoarea *mea!*

Gregor nu se putu abține și zâmbi larg în timp ce ascultă discuția care urmă. Alana nu-și minți frații, nu negă ce se petrecuse între ei, dar nici nu recunoscu. Prima dată când refuzase să se mărite cu el, simțise o durere ascuțită văzând refuzul ca o respingere la care își dăduse seama că se așteptase de la bun început. Apoi începu să priceapă ce făcea ea. Nu voia ca ei doi să fie obligați să se căsătorească și cu asta putea să fie doar de acord. Nu era bine să fie obligați să se căsătorească până ce nu vorbeau, iar el nu găsea curajul să-i spună tot ce simțea. Mai era faptul că pur și simplu nu-i plăcea ca acești bărbați să-i spună ce trebuia să facă.

Pentru un moment scurt, se gândi să facă așa cum ziceau ei. Așa obținea ce voia fără să trebuiască să scuipe cuvintele care păreau să-i fie blocate în gât. Alana avea să devină a lui, exact ce își dorea, iar el avea să scape de povara de a-și deschide inima.

Clătină din cap, alungând ideea aceea din minte. Primul lui gând fusese cel mai înțelept. El și Alana trebuiau să discute deschis despre ce simțeau unul pentru

celălalt şi tot ce-şi doreau şi aşteptau de la celălalt. Ea îi dăduse a doua şansă, chiar dacă el o rănise. Gregor ştia că îi era dator să-i spună adevărul despre ce simţea. Dacă erau obligaţi să se căsătorească, Gregor bănuia că avea să se lase condus de laşitate, pentru că până la urmă avea deja ce-şi dorea.

Mai exista un motiv pentru care dorea să discute serios cu Alana – să dezvăluie toate adevărurile pe care le ţinuseră ascunşi unul de celălalt sau faţă de ei înşişi. Nu ştia ce simţea ea pentru el. Putea să ghicească – Gregor recunoscu că ghicea multe –, dar nici ea nu vorbise despre ce era în inima ei, la fel ca el. Deşi încă o auzea referindu-se la ceea ce avuseseră ca fiind frumos şi preţios pentru ea, acelea nu erau chiar cuvinte de iubire, ci de pasiune. Avea nevoie de emoţii mai profunde, mai ferme, ca iubirea.

Niciodată nu fusese aşa de preocupat de ce simţea o femeie şi bănuia că ar fi trebuit să-i fie ruşine. Dar asta fusese în trecut şi acum privea spre viitor. Alana era viitorul lui şi voia ca ea să vină de bunăvoie la el. Spera să-şi poată convinge fraţii că nu era nevoie să-i târască în faţa unui preot.

– Şi te-ai gândit la tatăl nostru şi la ce ar putea el să facă acum? întrebă Alana, sperând ca tatăl ei să nu fi ales un bărbat pentru ea, dar fiind mai mult decât dispusă să se folosească de această posibilitate pentru a-şi opri fraţii să-l forţeze pe Gregor să se însoare cu ea.

I se păru un pic ciudat că Gregor pur şi simplu stătea acolo, pierdut aparent în propriile gânduri. Uneori zâmbea la vreun schimb de replici dintre ea şi încăpăţânaţii ei fraţi, dar nu încerca să se apere sau să respingă planurile făcute de fraţii ei pentru el. Alana nu voia ca el să declare în gura mare că nu avea de gând să se însoare cu ea, indiferent cu ce era ameninţat, dar credea că putea să spună ceva. Majoritatea bărbaţilor ar fi urlat la fraţii ei doar pentru că nu le plăcea să li se dea ordine.

Frații ei își apropiară capetele și șopteau. Alana se încruntă. Ăsta era mereu un semn rău. Ori știau ceva despre ce făcea tatăl lor, folosind asta drept contraargument, ori plănuiau să atace verbal sau fizic. Nu era ceva neobișnuit pentru frații ei să decidă că se discutase destul și să-și folosească pumnii pentru a rezolva o dispută. Din moment ce pe ea n-ar fi rănit-o niciodată, aveau să se ia de Gregor. Un atac asupra lui ar fi implicat toată familia. Deși erau buni în luptă, se îndoia că frații ei i-ar fi putut opri pe Gregor și armata lui de frați. Nici nu-și dorea o luptă între membrii familiei ei de sânge și cei ai familie căreia dorea să se alăture.

Luă o gură de cidru și încercă să se poarte ca și cum tocmai le dăduse lovitura fatală și câștigase disputa. În urechi auzea un vag zumzăit și se temea că își permisese să se încălzească prea mult. Felul în care Lucas înălță capul și se uită la ea îi spuse că urma alt argument, însă oftă, pregătindu-se să-l înfrunte.

– Ultimul lucru pe care l-am aflat este că tata nu a găsit nici un bărbat suficient de prost să te ia, mârâi Lucas. Și mă îndoiesc că ai primit vreo veste de la tata de când ai plecat din Donncoill.

– Nu-i nevoie să insultați doar pentru că nu puteți câștiga o discuție în contradictoriu, zise ea. Nici voi n-ați primit vești de la tata de când ați plecat din Donncoill, așa că nu puteți fi mai siguri decât mine despre ce s-ar putea să fi făcut el.

– Ah, atunci va trebui să te ducem înapoi la Donncoill și să vorbești cu tata despre asta, zise Artan și apoi zâmbi. Oricum este dreptul lui de a hotărî în privința asta.

– Este dreptul *meu* și o știți bine! se răsti ea, sărind în picioare. Chiar când se întreba de ce Fiona blestemase mormăind, Alana simți cum i se scurge lent sângele din cap. Oh, vai! Asta nu-i bine, șopti ea și se prăvăli la podea.

Gregor privi cum Alana rămâne fără culoare în obraji. Acum o clipă fusese toată îmbujorată de duritatea

disputei cu fraţii ei, iar în clipa următoare se albise ca zăpada. Plonjă după ea când căzu pe podea cu o graţie surprinzătoare. O prinse în braţe, abia reuşind s-o ţină ca ea să nu dea cu capul de podea.

Poate că suferise vreo rană internă când căzuse de pe acea stâncă, se gândi el îngrozit. Exista mereu posibilitatea să fi fost nevoie de timp ca să iasă la iveală în vreun fel. Gregor se uită la Fiona după nişte răspunsuri şi se trezi uitându-se în ochii argintii furioşi şi reci ai impresionant de marilor şi puternicilor fraţi ai Alanei.

capitolul 21

– Eu cred că tu ai băgat mai mult decât limba în...

Cuvintele furioase și cam grosolane ale lui Artan se terminară cu un mârâit când Lucas îi dădu o palmă după ceafă. Gregor ar fi fost dornic să răspundă la atitudinea războinică a gemenilor dacă nu ar fi fost așa de concentrat pe Alana. Ținând-o aproape, se ridică ușor cu ea în brațe și ieși din sala mare. Îi auzi pe gemeni, Ewan și Fiona venind repede după el. Fiona era singura pe care o voia în urma lui, pentru că avea mare încredere în abilitățile ei de vindecare.

În clipa în care o așeză pe Alana în patul ei, Fiona veni lângă ea, mormăind.

– I-am zis să nu se ridice prea iute sau să se miște prea repede.

Gregor nu se gândi la acele cuvinte până când nu o văzu îmbujorându-se și aruncându-i o privire scurtă plină de vinovăție și gânduri ascunse, după care își îndreptă toată atenția spre Alana. Apoi începu a se gândi ce putea avea o femeie sănătoasă, care savura o discuție în contradictoriu cu frații ei încăpățânați, de ce să leșine pur și simplu pentru că se ridicase prea repede. La început, se temu că Alana fusese într-un final răpusă de vreo rană căpătată când căzuse, dar acum nu mai gândea așa. Fusese destul prin preajma femeilor însărcinate să știe exact ce însemna leșinul subit al Alanei. Îi purta copilul.

De ce nu-i spusese? Se simți foarte rănit în timp ce cugeta iute la toate motivele acestei tăceri. Apoi făcu o grimasă la propria prostie. Nu-i spusese despre copil din cauza a ceea ce se întâmplase cu Mavis. Fusese nevoie de două săptămâni de curtat asiduu ca să-i aline suferința provocată și să-i recâștige încrederea. Exista și șansa

ca Alana abia să-și fi dat seama că îi purta copilul. Spera să nu se fi înmuiat dintr-odată din acest motiv, dar nu-i păsa chiar așa de mult dacă era așa. După ce avea să fie a lui în mod irevocabil, după ce o avea înapoi în patul lui, putea să repare lucrurile dintre ei.

Vocea dreasă ușor, dar ascuțită îl scoase pe Gregor din gândurile incoerente. Se întoarse și-i văzu pe cei doi frați ai Alanei stând la marginea patului și fixându-l cu privirea. Și ei ghiciseră clar care era situația ei.

– Voi, Cameronii, deveniți o bătaie de cap pentru mine! se răsti Lucas.

– De fapt, eu sunt un MacFingal, zise Gregor.

Nu fu surprins când și Fiona, și Ewan se uitară la el de parcă își pierduse mințile. De fiecare dată când îi vorbea unul dintre frații Alanei, se simțea obligat să răspundă într-un mod care sigur îi enerva. Aveau tot dreptul să fie supărați și o știa și el. Sora lor fusese virgină, o femeie dintr-o familie bună, iar el o făcuse amanta lui. El o nu vedea așa, dar știa că majoritatea așa ar fi văzut-o dacă ar fi descoperit că ea îi fusese iubită. Și nu le dăduse de înțeles gemenilor Murray că intențiile lui față de sora lor erau onorabile, așa cum nu-i dăduse de înțeles nici Alanei. Dacă ar fi fost în locul lor, Gregor știa că ar fi fost la fel de dornic să-i rănească.

– O să te însori cu Alana imediat ce găsim un preot.

– Asta ar trebui să decidem eu și Alana, nu crezi?

– Ar fi trebuit să decizi când i-ai pus un copil în pântec.

– Acum nu putem fi siguri că de aia a leșinat, nu-i așa? Lucas pufni și se uită dezgustat la Gregor.

– Ba putem. Încuviință din cap spre Fiona. Ea poate. Și aș zice că și tu, pentru că te porți ca un nemernic încrezut care merită să-i fie frânt gâtul.

– Poate că ar trebui să-l scoatem afară și să avem o mică discuție cu el, zise Artan.

Pentru Gregor fu foarte clar modul în care Artan dorea să-și susțină punctul de vedere – după felul în care

își încleșta și descleșta pumnii pe lângă el. Dintr-odată, Gregor își dădu seama că putea să diferențieze gemenii și aproape că rânji. Poate că trebuia să-i lase să-l ducă afară și să-l arunce o vreme în curte. Clar își pierduse mințile, iar ei puteau să i le bage la loc în cap.

– Gregor, zise Ewan venind lângă fratele lui, decizia este a ta. Eu nu-ți voi spune ce să faci. Dar ascultă-mă, dacă nu vrei fata, eu îți voi fi alături și te voi ajuta să-i înfrunți neamurile.

Numai Ewan putea să pună problema așa de succint încât orice atitudine să devină inutilă, se gândi Gregor. Cu acea declarație calmă de sprijin, Ewan îi amintise lui Gregor că asta nu mai era doar o chestiune privată între el și Alana. Familia lui nu avea să accepte ca el să fie rănit sau insultat, iar familia ei nu avea să accepte ca ea să fie rănită sau insultată. Sosise momentul să înceteze să schimbe priviri amenințătoare și insulte cu enervanții frați ai Alanei, indiferent cât de mult se distra, și să înfrunte câteva lucruri.

Normal că o voia pe Alana. Îi purta copilul. Era perechea lui și știa acest lucru de ceva vreme. O iubea și o dorea alături de el pentru tot restul vieții. Oricât de amuzant era să refuze cererile fraților ei, până la urmă cei care aveau să sufere din cauza acestui joc aveau să fie Alana, el și copilul procreat.

– Nu, Ewan, nu va fi nevoie de așa ceva, zise Gregor. Știi foarte bine că o vreau.

– Atunci de ce te certi cu noi în privința asta? întrebă Artan.

– Pentru că mă enervați, răspunse Gregor și ridică din umeri.

Artan clipi lent și apoi rânji.

– Oh, bine, mi se pare corect atunci. Se uită la Ewan. Unde putem găsi un preot? întrebă el.

În clipa în care Ewan le spuse, cei doi bărbați plecară și Ewan se uită la fratele lui.

– Ăștia doi sunt foarte ciudați.

– Dar sunt oameni de treabă, zise Fiona, învelind-o pe Alana cu cuverturile. Şi mult mai inteligenţi decât vor să-i creadă oamenii. Gândiţi-vă un moment prin câte au trecut în aceste ultime săptămâni. Pleacă să caute o soră, temându-se de ce-i mai rău din cauza a tot felul de zvonuri înfiorătoare, o găsesc cu Liam al nostru, duc o bătălie şi apoi trebuie să plece în căutarea celeilalte surori care a dispărut. Bănuiesc că ştiu tot ce s-a petrecut între tine şi Alana în călătoria voastră. Şi ce găsesc când se întorc la Scarglas – Alana cu tine în grădină, sărutându-vă destul de apăsat, din ce au spus ei. Adevărul e că trebuie să te întrebi de ce nu te-au căsăpit şi nu au luat-o acasă.

Gregor se gândi la tot ce spusese Fiona şi zâmbi când ea încuviinţă din cap.

– Da, ai dreptate. Deveni repede serios şi un pic îngrijorat, venind lângă marginea patului şi mângâind-o uşor pe păr pe Alana. De ce nu s-a trezit încă?

– Doarme, răspunse Fiona. Cred că ultimele două săptămâni au fost o încercare pentru ea. Dar mai degrabă ultimele trei săptămâni. Bănuiesc că nici copilul pe care-l poartă n-a fost de ajutor. Cât timp tu şi fraţii ei v-aţi împuns cu privirile şi aţi mârâit unul la altul, s-a mişcat un pic, apoi a trecut de la un somn uşor la unul profund de care avea nevoie.

– Fraţii ei se vor întoarce în curând cu acel preot.

– Şi atunci o vom trezi, dar ar trebui să o lăsăm să se odihnească. Fiona îi zâmbi lui Ewan drept mulţumire când el puse un scaun lângă pat şi apoi se aşeză pentru a o veghea. Plecaţi, zise ea, şi ocupaţi-vă de pregătiri. Putem măcar să încercăm să facem totul un pic festiv.

– Dar ar trebui să-i spun ce s-a întâmplat şi ce s-a hotărât, protestă Gregor.

– Pot să o fac eu. S-ar putea să fie mai bine. Nu va spune nu şi nu va refuza să asculte alt cuvânt dacă cea care vorbeşte cu ea sunt eu. Tu va trebui să mai vorbeşti cu fraţii ei.

Gregor încuviință din cap și ieși din cameră cu Ewan. Se părea că el și Alana trebuiau să aibă acea discuție serioasă *după* ce se căsătoreau. Asta îl necăjea, dar apoi își dădu seama ce mai însemna această căsătorie aranjată repede. În noaptea aceea, Alana avea să fie înapoi în patul lui. Vesel, coborî în sala mare, unde el și Ewan își făcură de lucru pregătind încăperea pentru o nuntă.

– O nuntă? Acum?

Alana se holba îngrozită la Fiona, ridicându-se încet. Când deschisese prima oară ochii, fusese foarte ușurată că frații ei nu erau acolo. Fusese puțin dezamăgită să o găsească pe Fiona lângă ea în locul lui Gregor, dar apoi hotărâse că așa era mai bine. Știuse că trebuia să se pregătească pentru orice întrebare ciudată cu privire la leșinul ei. Apoi Fiona îi spusese că era bine că se odihnise, pentru că avea nevoie de toată forța pentru nuntă.

– Nunta ta și a lui Gregor, desigur.

– Oh, nu, frații mei nu l-au amenințat pe Gregor să se însoare cu mine, nu-i așa?

– Păi, au aruncat câteva amenințări, dar asta n-ar trebui să te surprindă. Ai fost foarte convingătoare cu toate argumentele tale și ai fi putut să câștigi dacă n-ai fi leșinat. Ei bine, după ce frații tăi și-au dat seama că ești însărcinată, n-a mai exista nici un argument cu care să-i facem să se răzgândească cu privire la aducerea unui preot care să vă căsătorească.

– Știu despre copil? Alana gemu când Fiona încuviință din cap. Și Gregor știe? Fiona încuviință din nou din cap și Alana blestemă. De ce le-ai spus? întrebă ea, dar în întrebarea ei nu era nici o acuzație sau furie.

– Eu nu i-am spus nici unuia, răspunse Fionei. N-a trebuit. Frații tăi și-au dat seama înaintea lui Gregor, dar nici lui nu i-a luat mult să ghicească.

Alana bănuia că asta n-ar fi trebuit să o surprindă. Pentru că, deși uneori se purtau de parcă n-aveau un pic de creier, frații ei nu erau idioții care uneori pretindeau

a fi și erau niște bărbați foarte perspicace. Familia lor era una mare și prin preajma lor mereu păruse să fie câte o femeie însărcinată. N-aveai cum să nu înveți toate semnele care spuneau că o femeie era însărcinată. Ținând cont de câți frați și nepoți avea Gregor, și el ar fi știut fără îndoială toate semnele. Alana era destul de jenată că ei îi scăpaseră până când îi fusese așa de rău dimineață.

– Nu voiam ca Gregor să fie obligat să se însoare cu mine, zise ea pe o voce scăzută, întrebându-se de ce merseseră lucrurile așa de rău când totul părea să meargă bine.

– Tot ce vă este impus este *când* vă căsătoriți. Oricum Gregor voia să se însoare cu tine.

– N-a spus-o niciodată, Fiona.

– Tu ce crezi că s-a întâmplat în astea două săptămâni?

– Să mă aducă înapoi în patul lui?

Alana zâmbi când văzu privirea dezgustată a Fionei.

– Asta este de la sine înțeles. Chiar și cel mai bun dintre bărbați tinde să gândească cu capul greșit prima dată când vine vorba de o femeie pe care o dorește. Dar un bărbat nu curtează o fată cu încăpățânarea cu care te-a curtat Gregor dacă nu vrea să se însoare cu ea. Mai ales când are o hoardă de frați tachinându-l cu fiecare ocazie. Da, Gregor s-a luptat și când a știut că îi purtai copilul, dar numai pentru că orice bărbat s-ar ofensa când i s-ar ordona să o facă. Gregor a părut înclinat să se certe cu frații tăi doar pentru că, așa cum i-a spus fratelui tău Artan, îl enervează.

Alana se surprinse râzând.

– Da, frații mei enervează multă lume. Se pricep foarte bine la asta. Uneori cred că e doar jocul lor.

Fiona zâmbi.

– Posibil. Nu aș zice clar. Vărul lui Ewan, Sigimor, este cam la fel. Se ridică, se întinse un pic și se frecă absentă pe spate. Crezi că ești suficient de odihnită să te pregătești pentru propria nuntă?

– Da, dar nu-mi place asta, mormăi Alana, ridicându-se cu precauție, așteptând un moment să vadă cum se simțea și apoi oftând ușurată când nu simți nici o urmă de amețeală. Între mine și Gregor mai sunt așa de multe lucruri nelămurite! Abia astăzi am început să revenim la ce aveam înainte ca eu să aflu despre Mavis.

– Este un început. Fiona o ajută pe Alana să se dezbrace și să netezească hainele curate pe care le pregătise cât timp Alana dormise. Puteți continua să vă lămuriți după ce veți fi căsătoriți.

Alana se gândi la asta în vreme ce Fiona o ajută să se spele și să se îmbrace într-o rochie foarte elegantă de un albastru-închis care clar venise din dulapul personal al Fionei. Ea și Gregor îndepărtaseră un obstacol în grădină – protecția din jurul inimii ei rănite grav. Pasiunea lor se aprinsese fierbinte din nou, deși ea bănuia că nu se răcise niciodată. A ei fusese pur și simplu îngropată o vreme din cauza suferinței și a furiei. În curând, aveau să simtă din nou acea foame. Nu vedea cum ar fi făcut rău obiectivului ei, care era, din nou, acela de a câștiga inima lui Gregor.

Și mai era copilul de luat în considerare, se gândi ea, mângâindu-și pântecul chiar când Fiona o împingea pe un scaun și se apuca să-i aranjeze părul încurcat după somn. Fiii lui Gregor erau băieți de treabă, frumoși și puternici, dar aveau să rămână cu pata de a fi bastarzi, oricât de nedrept era. Nu voia asta pentru copilul ei. Nu era cel mai bun motiv să se mărite, dar era un motiv la fel de bun ca oricare altul dintre toate motivele care aduceau un bărbat și o femeie în fața unui preot.

– Haide, Alana, nu te bosumfla! o îndemnă Fiona. Doar vezi că Gregor te vrea de soție. Da, nu poți să fi sigură de multe altele, dar între voi doi trebuie să existe ceva, altfel nu i-ai purta copilul acum, nu-i așa?

– Dorință, Fiona. Este suficient să existe dorință doar din partea lui Gregor și știm amândouă cu câtă ușurință

un bărbat poate simți asta pentru aproape orice femeie care nu-i prea urâtă, prea bătrână sau prea împuțită.

Fiona chicoti, ajutând-o pe Alana să se ridice din nou și-și aranjă absentă fustele.

– Destul de adevărat, dar, dacă la Gregor ar fi fost doar dorință, te-ar fi avut și s-ar fi căsătorit cu Mavis pentru zestrea ei frumoasă. Nici n-ar fi stat ca un călugăr în timp ce a făcut tot ce a putut să te cucerească pentru a reveni în brațele lui.

Alana se uită surprinsă la Fiona.

– Ce ciudat! Credeam că mi-am pierdut toată încrederea în el, dar nici măcar o dată nu m-am gândit că el ar putea să caute în brațele altei femei tot ce-i refuzam eu. În ciuda situației cu Mavis, a celor doi băieți frumoși născuți în trecutul lui depravat, niciodată nu m-am gândit că Gregor s-ar culca cu alta cât m-ar curta.

– Și asta ar trebui să-ți spună că, în ciuda suferinței și a furiei care ți-au întunecat gândurile în ultima vreme, în adâncul inimii tale ai încredere în Gregor.

– Bănuiesc că trebuie.

– Exact. Când va rosti acele jurăminte, o va face cu intenția de a le respecta. Da, tatăl lui a fost un porc în călduri, necredincios fiecărei soții și iubite pe care a avut-o – până la Mab. Prostul ăla bătrân chiar ține la ea, după cum o să vezi când se întorc din călătoriile lor și îl vei cunoaște în sfârșit. A durat ceva, dar, când a rostit jurămintele în fața lui Mab, le-a rostit serios. Fiii lui au băgat de seamă agitația provocată în acest loc de infidelitățile tatălui lor și nici unul dintre ei nu vrea să facă la fel. Probabil de aceea nici unul nu se grăbește nici la altar. Trebuie să fie siguri de fata cu care se căsătoresc, pentru că știu că acela va fi finalul hoinăritului pentru ei. Și Ewan al meu s-a asigurat că înțeleg că asemenea jurăminte în fața lui Dumnezeu trebuie tratate foarte serios. Adevărul este că eu n-am crezut că Gregor trebuie să învețe asta, pentru că el deja acceptase. Și acum a ales singur.

– Oh, dar nu este ca și cum are de ales, nu-i așa?

– Normal că are de ales. Nu sunt alegeri prea bune, dar ele există.

– Poate alege să se însoare ori să vadă cum clanurile noastre ajung la luptă. S-ar putea opri la violență, dar tot ar provoca multe necazuri pentru noi toți. Alana oftă. Nu contează. Poate că eu mă agit și mă plâng de biata mea soartă mizerabilă, zise ea zâmbind strâmb spre cu Fiona, dar îl vreau pe prost.

– Totul va fi bine.

– Sper că Gregor crede la fel.

Gregor făcu o grimasă când trase de partea de jos a jiletcii brodare pe care o purta. Fusese surprinzător cât de repede se obișnuise să poate tartanul și cămașa mai confortabile. Dar simțea că era important să arate cât mai bine pentru nuntă. Până la urmă, pentru Mavis purtase toate hainele lui bune. Alanei îi datora la fel.

– Încă ești sigur că asta vrei să faci? întrebă Ewan venind lângă Gregor.

– Da, după cum ți-am spus și înainte de această încurcătură. Adevărul este că știam de mult, dar m-am priceput tare bine la a mă minți singur, mormăi Gregor.

Ewan încuviință din cap.

– Este un lucru pe care un bărbat îl face cu ușurință. Nu-i chiar o slăbiciune, ci un punct forte, adăugă el încet.

Gregor fu surprins să vadă că Ewan se înroși și că nu se uita direct în ochii lui. Știa că Ewan se referea la iubire, iar Gregor se simți ușor inconfortabil. Unui bărbat îi era greu să accepte că fericirea lui se afla în mâinile moi și delicate ale unei femei. Gregor încă era ușor reticent pentru că trebuia să înfrunte acest adevăr. Până la urmă, un bărbat se presupunea că era cel puternic, liderul, războinicul și protectorul.

Încercă să vadă iubirea lui pentru Alana ca un punct forte, dar nu era ceva ușor de văzut așa.

– Eu nu sunt așa de sigur. Cu siguranță nu se simte așa.

Își dădu seama că tocmai mărturisise că o iubea pe Alana, chiar dacă nu folosise cuvântul în sine.

– O vei simți când vei fi sigur că nu ești singur. Nesiguranța te face să simți asta. Știu că nu o să asculți ce cred eu, nu adânc în inima ta, dar n-ai de ce să-ți faci griji.

– Sunt momente când speranța se apropie de siguranță, dar nu contează. Totul se va clarifica până la urmă. Chiar nu am de ales. Gregor zâmbi vag. Și, cine știe, poate ăsta-i unul dintre lucrurile care mă tulbură cel mai mult.

Ewan nu răspunse pentru că sosiră Fiona și Alana. Gregor își îndreptă toată atenția spre mireasa lui care venea spre el. Se simțise și ușurat, și îngrijorat pentru că o lăsase pe Fiona să-i spună Alanei despre căsătorie, dar nu văzu nici un semn de furie pe chipul ei. Părea emoționată, nesigură și un pic temătoare. Asta putea să înțeleagă. Și el se simțea la fel.

Arăta minunat în acea rochie de un albastru-închis pe care o purta. Se întrebă din nou cum rămăsese necurtată și neatinsă timp de 22 de ani. Privind spre locul unde se aflau gemenii Murray cu picioarele proptite și brațele încrucișate peste piepturile lor late, lui Gregor îi fu ușor să se gândească că ei aveau legătură cu asta. Chiar l-ar fi enervat îngrozitor să descopere că le era dator cu ceva.

Alana oscila între impulsul de a se lăuda triumfătoare cu soțul pe care urma să-l capete și impulsul de a fugi în sălbăticie. Gregor era așa de chipeș în hainele lui roșu și negru că i se tăie respirația. Trebuia să fie nebună să creadă că putea face un bărbat ca el să o iubească sau că îl putea mulțumi ani la rând. Se gândi imediat la toate defectele ei, de la faptul că era prea slabă la frica de întuneric.

– Ușurel, Alana, șopti Fiona, care mergea alături de ea. De obicei, bărbatul fuge când se confruntă

cu căsătoria, dar Gregor nu pare să aibă de gând să facă asta înainte să se lege bine nodul.

– Făcându-l captiv, șopti Alana.

– Prostuțo! Dacă tu crezi astfel de prostii, ar trebui să-ți amintești că n-ai făcut copilul ăla singură și că și tu ești prinsă în cursă.

Asta era adevărat, se gândi Alana oprindu-se în fața lui Gregor. Fiona păși pe lângă ea și se duse să stea lângă Ewan. Alana îi privi cum schimbă un zâmbet intim și aproape că oftă de invidie. Asta dorea și ea, dar dintr-odată îi fu teamă că nu putea avea acest lucru niciodată. Însă nu prea avea ce să facă, cugetă ea când Gregor se plecă elegant peste mâna ei. Căldura lăsată de atingerea buzelor lui pluti prin corpul ei și dintr-odată nu-i mai păsă ce probleme și îngrijorări o chinuiau.

Acest bărbat era perechea ei și soarta o pusese în calea lui. Trebuia să aibă încredere că nu greșea având acele sentimente pentru el. El simțea ceva mai mult decât dorință pentru ea și era sigură de asta în momentele când avea mai multă încredere. O simțea în felul în care-i vorbea și mereu părea să o atingă în vreun fel. În inima lui trebuia să existe un sentiment puternic pentru ea, pentru că altfel nu ar fi petrecut așa de mult timp curtând-o și îndurând batjocura familiei lui chiar dacă ea rămăsese indiferentă așa de mult timp în fața eforturilor lui. Avusese de gând și să o dea la o parte pe Mavis, în ciuda pământurile și banilor pe care i-ar fi primit – și asta trebuia luat în considerare.

Dar acum nu era momentul să facă asta. Preotul aștepta și, după expresia lui nemulțumită, bănuia că frații ei îl târâseră. Nu erau cunoscuți ca fiind răbdători. De fapt, Alana bănuia că în curând aveau să spună că ea pierdea timpul și nu credea că era înțelept să testeze răbdarea fraților ei, mai ales că sala mare se umplea cu frații, frații vitregi, nepoții și fiii lui Gregor.

– O să fie bine, fetițo! șopti Gregor, sărutând-o pe obraz.

– N-ar fi trebuit să te amenințe, murmură ea, uitându-se nemulțumită la frații ei.

– Ba da, ar fi trebuit. Alți bărbați ar fi procedat mult mai urât. Am o întrebare înainte să fim în fața acelui preot teribil de iritat: de ce nu mi-ai spus despre copil?

Alana se înroși și ridică din umeri.

– Chiar n-am știut până astăzi. Da, am bănuit în ultima săptămână, dar nu m-am gândit până când în dimineața asta am avut capul într-o găleată.

– Oh, biata mea fată! Poate că Fiona are vreo licoare care să te ajute.

– Bănuiesc că are și sigur o să-i cer.

– Atunci ești pregătită, iubito?

Își mută privirea de la încruntăturile întunecate de pe fețele fraților ei la preotul la fel de încruntat.

– Da, hai să mergem și să terminăm! Se îmbujoră. Oh, n-am vrut să...

– Știu exact ce ai vrut să spui și nu mă simt ofensat. E exasperant să-i ai pe cei doi purtându-se ca tiranii cu tine.

– Foarte exasperant.

Ținându-se de mână cu Gregor, înaintară pentru a îngenunchea în fața preotului. În timp ce el începea să spună cuvintele ce aveau să-i lege pe ea și pe Gregor pentru toată viața, Alana avea un singur gând. În câteva momente, frații ei nu mai aveau nici un drept asupra ei, iar ea le putea spune să plece.

capitolul 22

– Este noaptea nunții mele, zise Alana, plimbându-se prin cameră cu Carol cel Mare lângă ea. Nu ți se pare că ceva este un pic ciudat, Carol cel Mare? Ei bine, o să-ți spun eu exact ce e în neregulă. Este noaptea nunții mele și sunt singură, plimbându-mă prin cameră și vorbind cu un motan. Se opri, își puse mâinile în șolduri și se uită fix la ușă. Unde-i noul și mult așteptatul meu soț?

Carol cel Mare se întinse pe spate la picioarele ei, rugând-o în tăcere să-i mângâie burta.

– Pe tine nu te interesează deloc toate încercările și necazurile noastre de bieți muritori, nu-i așa? întrebă ea, lăsându-se pe vine și mângâindu-l pe burtă.

Alana se simțea și furioasă, și îngrozită. Totul părușe destul de în regulă la nuntă. Gregor se purtase ca și cum nu doar că își accepta soarta, ci chiar era un pic mulțumit. Își rostise clar jurămintele, fără vreo ezitare. Sărutul dat pentru a pecetlui jurămintele îl șocase pe preot și pe ea o ametise. Nici măcar nu avusese bunul-simț să se îmbujoreze la uralele și sugestiile obscene aruncate spre ei de neamurile lui. Apoi el plecase cu frații ei, iar ea se dusese în dormitorul pe care acum aveau să-l împartă. Și dispăruse.

Se ridică și se uită din nou la ușă. Dacă frații ei îl răniseră cumva pe Gregor, ea avea să se asigure ca ei să plătească scump pentru asta. Dar nu putea să înțeleagă de ce i-ar fi făcut ceva acum, când obținuseră tot ce ceruseră. Nici nu credea că cei trei bărbați stăteau în dormitorul lui Gregor, bând și împrietenindu-se. Alana spera că aveau să devină prieteni, dar era mult prea devreme să se întâmple asta. Chiar și așa, acum i se treziseră neliniștea și curiozitatea.

Mușcându-și buza, se întinse spre zăvorul ușii și apoi își retrase repede mâna. Ar fi trebuit ca *el* să vină la *ea*. Era proaspăt spălată, parfumată delicat și îmbrăcată într-o cămașă de noapte așa de subțire că era un scut inutil pentru modestia ei. Era cum ar fi trebuit să fie o proaspătă soție, dar mirele părea să fi uitat de ea.

Furia birui repede temerile și îndoielile. Luă o pătură de pe pat, se înfășură în ea și se duse să-l caute pe Gregor. În timp ce sărbătoriseră nunta, cu fiecare sărut și fiecare atingere subtilă îi făcuse promisiuni pentru o noapte plină de pasiune. Ca proaspăt soț, trecuse momentul în care să îndeplinească acele promisiuni ce o făcuseră să fie așa de dornică încât numărase minutele rămase înainte să se poată duce în dormitorul lor și să se pregătească pentru noaptea nunții. Era momentul să se oprească din indiferent ce făcea și să i se alăture.

Gregor se uită la halba cu bere pe care o ținea și se întrebă ce ar fi trebuit să facă. Se simțise destul de îngâmfat, chiar un pic ipocrit pentru că se căsătorise cu Alana fără să se gândească sau să-i pese care putea fi zestrea ei. Să afle că avea o zestre care o făcea pe a lui Mavis să pălească era ca o lovitură puternică în stomac. Din moment ce Keira căpătase tot ce avusese soțul ei, îi dăduse zestrea ei Alanei, sporind zestrea deja generoasă și transformând-o cu adevărat într-o mireasă bogată. O mireasă mult prea bogată pentru un bărbat ca el.

De ce nu pomenise că avea o zestre așa de mare încât era câte un bărbat după fiecare copac și tufiș, gata să sară, să pună mâna pe ea și să o oblige să se mărite cu el? Bărbații puneau mâna pe mirese cu zestre mult mai mici. Nimeni nu avea să creadă că el se căsătorise cu Alana pentru orice alt motiv în afară de ispita averii ei. Căutarea unei mirese cu zestrea ca a lui Mavis ar fi fost privită de majoritatea oamenilor ca un gest de om inteligent. Să se însoare cu o mireasă cu zestrea Alanei îl făcea să pară lacom.

Adevărul dur era că ea era mult prea bună pentru el în toate modurile. Merita ceva mult mai bun. Căsătoria unei femei ca Alana cu un bărbat ca el era precum căsătoria unei prințese cu un fierar. Acum, când în sfârșit o avusese în brațele lui, știa că trebuia să-i dea drumul. Acesta era lucrul cu adevărat onorabil de făcut.

Chiar dacă Gregor știa că băuse prea multă bere, duse halba la buze și mai luă o gură mare. Începuse să bea din clipa în care Artan și Lucas îl lăsaseră amețit spunându-i tot ce aducea Alana în căsnicie, dar asta nu-l ajuta să treacă peste șoc. Adevărul era că începea să se simtă morocănos, iar el ura beției morocănoși.

Când lăsă halba jos, Gregor se trezi holbându-se la sânii Alanei. Erau acoperiți cu o pânză foarte fină, așa de fină încât îi putea vedea sfârcurile. Chiar îi plăceau sânii Alanei, se gândi și oftă. Clipi și dintr-odată o pătură groasă fu trasă peste acea imagine amețitoare. Gregor ridică lent privirea de la sânii Alanei și se holbă în ochii ei căprui aurii. Se uita urât la el. Acum, se gândi, avea să înfrunte toată furia pe care ea o ținuse ascunsă, furie pentru că frații ei o obligaseră să se mărite cu un țăran.

– Poate îmi explici și mie de ce stai aici singur singurel și bând bere în noaptea nunții noastre!

Tresări la tonul rece, precis al vocii ei.

– Nu poate să existe o noapte a nunții.

Alana se întrebă cât de mult băuse. Ținând cont cât timp trecuse de când plecase din sala mare cu frații ei, Gregor ar fi putut să înghită o cantitate imensă de bere până acum.

– Oh, înțeleg, zise ea, fără să-și poată ascundă dezamăgirea. Am auzit că prea multă băutură poate să înmoaie...

– Să înmoaie? Gregor o prinse de mână și i-o puse pe erecția de care nu reușise să scape complet de când se sărutaseră în grădină. Nu, nu sunt moale. N-aș putea niciodată să beau suficientă bere ca să pățesc așa ceva.

Ea îl ignoră.

– Atunci de ce zici că nu va fi nici o noapte a nunții?

– Pentru că tu eşti o mireasă prea bună pentru un bărbat ca mine. Am avut o mică discuţie cu fraţii tăi despre zestrea ta, aşa cum se cuvine. Ce mi-au spus ei aproape că m-a dărâmat. De ce nu mi-ai zis că eşti bogată ca o prinţesă?

Ea mări ochii la tonul lui acuzator.

– Nu ţi-am spus pentru că nu mi-ai dat niciodată de înţeles că ai fi interesat. De mine ca soţie. Despre zestre se discută de obicei când bărbatul curtează o fată şi bate apropouri de căsătorie.

Asta era adevărat, dar îi plăcea ideea de a se simţi partea vătămată mai mult decât să stea acolo şi să-şi plângă de milă.

– Ar fi trebuit să-mi spui. A fost destul de şocant, să ştii. Dacă aflam mai devreme, nu ne-am fi căsătorit niciodată. Acum, ei bine, va trebui să lăsăm căsătoria neconsumată până când mă gândesc la o cale de a te elibera. Meriţi un bărbat mai bun decât mine, eu sunt un bărbat care n-are nimic, doar nişte haine elegante, un cal bun şi o familie care nu-i cea mai respectată din ţinut. La naiba, majoritatea oamenilor îl consideră nebun pe tatăl meu! Chiar şi noi l-am considerat până cu puţin timp în urmă. Clătină din cap şi se simţi un pic ameţit. Nu, nu pot să-mi dau seama ce le-a trecut fraţilor tăi prin cap când m-au considerat un soţ potrivit pentru tine.

Punând halba jos, se ridică în picioare cu mare grijă şi se duse la lighean să-şi bage capul în apa rece de acolo. Dintr-odată, îşi dăduse seama că era mult prea beat ca să poarte această conversaţie. Cum asta era noaptea nunţii lui, nu-i putea spune să plece şi că aveau să discute dimineaţă, când avea mintea limpede. Alana merita o explicaţie pentru faptul că era singură în dormitorul ales pentru ei.

Corpul lui nici măcar nu se înmuie când lăsă apa rece să-i curgă în cămaşă. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să o lase singură în noaptea asta sau în orice altă noapte. Era clar că purta o cămaşă de noapte făcută

să seducă un bărbat și mirosea a trandafiri și a piele curată. Tânjea să guste din nou acea piele moale. În loc să i se domolească, dorința crescu mai aprigă, iar el blestemă, apucând un prosop uscat și frecându-și fața. Nu se mai simțea amețit de băutură, ci de dorință.

Chiar dacă era greșit, trebuia să-i spună să plece și că aveau să vorbească dimineață. Dacă nu pleca repede de lângă el, avea să se înmoaie și să o ia în brațe. Apoi nu mai era cale de întoarcere, să facă lucrul onorabil și să o elibereze ca ea să găsească un soț care să o facă mândră. Aruncă prosopul, se uită la ea și se încruntă. Avea brațele încrucișate la piept și vedea cum bătea cu un mic picior în podea. Mai rău, avea o expresie oarecum amuzată, cu acea privire a femeilor pentru bărbați când credeau că se purtau ca niște idioți.

– Gregor, nu cred că în situația asta va mai conta dacă mariajul este neconsumat.

Avea tonul răbdător, dulce pe care unele femei îl foloseau când încercau să-i explice ceva unui copil mic și-l scotea din minți.

– O căsătorie poate fi anulată dacă nu este consumată, chiar dacă trebuie să aflu cum se face așa ceva.

– Tu uiți că eu nu mai sunt o virgină? Că de fapt îți port copilul?

Se uită la ea un moment, în timp ce ultimii aburi ai berii ieșiră din capul lui. *Era* un idiot. Uitase acele lucruri foarte importante. Din cauza șocului, în mintea lui nu rămăsese decât gândul că ea era o mireasă prea bogată pentru un bărbat ca el. Berea prea multă avusese grijă să-i împrăștie mințile. Gregor se întrebă dacă putea să iasă din situația jenantă jucând la cacialma. Se rugă ca ea să nu fie una dintre acele femei care insistau ca bărbatul să recunoască deschis că era un idiot.

– Fetițo, începu el, chinuindu-se să găsească cuvintele corecte, tu n-ai nevoie de un bărbat ca mine, chiar dacă am fost iubitul tău și îmi porți copilul. Cu o zestre ca a ta, ai putea să ai orice bărbat dorești și cred că tu știi

asta. Adică, dacă tatăl tău doar ar da de înțeles ce zestre ai, bărbații s-ar alinia la porți chiar dacă ai avea o duzină de copii fără tată atârnați de fustele tale!

Numai gândul de a nu-și vedea niciodată copilul procreat de ei, ca acel copil să fie crescut de alt bărbat îl durea până la măduvă, dar tot simțea că făcea ce era mai bine pentru ea.

Alana îl studie un moment. Pe chipul lui era o expresie de suferință, așa că alungă ideea dureroasă că el doar încerca să scape de ea. El chiar credea că ea era prea bună pentru el din cauza zestrei. Era momentul, se gândi ea, să înceteze să-și protejeze inima, să nu-și mai rețină toate cuvintele pe care voise să i le spună de săptămâni întregi. El nu avea să accepte logica, așa că trebuia să-l convingă cu sentimentele.

– Dar copilul meu nu va fi fără tată, nu-i așa? Are un tată, un bărbat foarte bun, care încălzește sângele mamei lui cu un zâmbet.

El își simți bărbăția zvâcnind. Încerca să se îndrepte spre ea, ca un ogar după miros. Un compliment simplu, dar foarte măgulitor, și el se purta ca un băiat nepăsător care avea de-a face cu prima lui iubită. Pe chipul ei se văzu un zâmbet, iar el se încruntă, provocând-o să spună ceva. Și nu voia să folosească doar un zâmbet ca să-i înfierbânte sângele, se gândi el și gemu în gând.

– Pe Mavis n-ai curtat-o pentru zestrea ei? întrebă ea. Ai spus că ai căutat-o pentru că ai auzit de ea. De ce crezi că e acceptabil să umbli după zestrea ei și totuși ți-e rușine să o iei pe a mea?

– Pentru că față de a ta a ei este o pomană, dar o pomană care era suficient de bună să trăiești cu ea și i se potrivea unui bărbat ca mine.

– Gregor, crezi că sora mea n-a venit cu nimic în căsnicia cu Liam? Da, mi-a dat o bună parte din zestrea ei pentru că Ardgleann va fi al ei și este un loc bogat. Îl găsești vinovat pe Liam pentru că a acceptat?

O femeie care gândea logic era un blestem, se gândi el. Nu doar că i se împrăștiase mintea din cauza șocului și apoi a berii, o pierduse complet. Nu avea cum să facă să sune logic, probabil nici normal tot ce gândise. Gregor bănuia că trebuia să recunoască faptul că fusese, aflat și sub influența băuturii, un idiot și spera că avea să găsească vorbele potrivite să atenueze lovitura dată mândriei lui, cel puțin în ochii ei.

– Eram șocat, recunoscu el. Foarte șocat. N-am văzut decât că tu ești o femeie foarte bogată, una la care n-aș fi ajuns niciodată dacă soarta nu te aducea în aceeași temniță în care eram eu. Am crezut că toată lumea va crede că m-am însurat cu tine doar pentru zestrea ta imensă și nu puteam suporta asta.

– Ah, mândria!

Ea veni mai aproape și își puse brațele încet în jurul gâtului lui.

– Da, mi-am făcut griji pentru mica mea mândrie de bărbat, dar nici n-am vrut ca lumea să creadă că ăsta a fost singurul motiv pentru care m-am însurat cu tine, că doar așa puteai să ai un soț.

Abilitatea lui de a gândi clar începu să se piardă când ea îl atinse pe față și pe gât cu sărutări delicate, iuți. Tot corpul lui tremura de nevoie pentru ea. Și, se gândi el, din moment ce căsătoria nu putea fi anulată, de ce ezita?

– Este foarte drăguț din partea ta să-ți faci griji pentru mândria mea și să mă eliberezi chiar dacă mă dorești. Începu să-i deschidă cămașa. Și mă dorești, nu-i așa, Gregor?

Apucând-o de șolduri, o lipi de mădularul ce pulsa.

– Cum poți să întrebi, iubito? Da, am nevoie de tine cum un pește are nevoie de apă ca să trăiască. Am nevoie de tine să înfrunt fiecare dimineață cu speranță și dorința de a continua să trăiesc. Își strecură mâna peste pântecul ei încă plat. Am nevoie să-mi dai fetițe frumoase cu păr des și ochi aurii căprui. Da, am nevoie de tine și îmi pare rău că te-am lăsat să te îndoiești de mine.

Alana era așa de impresionată de cuvintele lui încât se uita la el cu lacrimile adunate în ochi. De când se întâlniseră, acum vorbea prima dată despre sentimentele lui, iar ea era zguduită de tonul înverșunat al adevărului din spatele fiecărui cuvânt. Nu-i spusese că o iubea, dar asta nu mai durea așa de tare. Când un bărbat putea să-i vorbească așa unei femei, sigur era îndrăgostit de ea sau foarte aproape de a fi.

– Cred că vom uita de planul meu de a anula căsătoria, mormăi el și o luă în brațe.

– Ce zici de patul nostru conjugal foarte bun? întrebă ea, petrecându-și brațele în jurul gâtului său pentru a se ține cât el o ducea în pat.

– Ne mutăm mai târziu în el.

Alana deschise ochii și clipi, nefiind sigură unde se afla. Apoi îl simți pe Gregor mișcându-se și-l auzi pe Carol cel Mare sărind din pat și zâmbi. Acum își amintea. După ce făcuseră dragoste în dormitorul lui, se duseseră repede în dormitorul matrimonial pentru a face dragoste din nou. O dragoste sălbatică, lacomă, frenetică, se gândi ea cu un zâmbet, simțindu-l pe Gregor sărutând-o pe ceafă.

– Așteptam să te trezești, murmură el întorcând-o cu blândețe pe spate.

Gregor o sărută pe buze și alunecă cu mâna pe pântecul ei. Era dornic să simtă copilul creat de ei mișcându-se în ea. Își iubea cei doi fii și nu i-ar fi considerat niciodată inferiori acestui copil, dar faptul că pe acesta îl concepuse cu femeia pe care o iubea și nu doar pentru că nu fusese atent îl făcea diferit într-un fel ciudat, de neînțeles. Instinctul îi spunea că nu trebuia să-și facă griji că Alana avea să-i ignore fiii bastarzi pentru propriul copil. O sărută ușor pe burtă.

– Te simți bine? întrebă el. Știu că am fost puțin cam... sălbatic și n-aș vrea să-ți fac rău ție sau copilului nostru.

– Nu, nu poți răni copilul așa, murmură ea, trecându-și mâinile peste spatele lui. Eu nu știu multe despre asta, în afară de câteva lucruri bune și rele și cum se naște, dar nouă, fetelor, ni se spune că nu îi faci nici un rău copilului când faci dragoste.

– Asta-i o ușurare, pentru că am de gând să o facem de multe ori.

Ea oftă de plăcere când el o sărută pe sâni. Trecându-și degetele prin părul lui des, îl ținu aproape în timp ce el o săruta și o sugea. Își dorea să discute mai mult despre viitorul lor și despre sentimentele pe care le aveau unul pentru celălalt, dar era o lașă. Însă avea puternica senzație că, dacă nu insista acum, nu mai avea când să o facă, iar Gregor avea să creadă că totul era bine. Dacă se întâmpla asta, puteau să treacă luni, dacă nu chiar ani fără să știe ce simțea cu adevărat pentru ea.

– Mi-a fost dor de tine în patul meu, comoara mea dulce, zise el peste pântecul ei, băgând un deget între coapsele ei pentru a-i spori dorința. În prostia mea, mi-a fost teamă că te-am pierdut, că am ucis tot ce am avut împreună chiar când mi-am dat seama ce mult însemni pentru mine.

Întrebându-se un pic frenetică dacă el îi citise cumva gândurile și hotărâse să facă primul pas, Alana se tensionă. Chiar dacă își dorea cu disperare să audă tot ce avea el de spus, dorința pe care o trezea în ea începea să-i alunge concentrarea. N-ar fi fost surprinsă dacă asta era intenția lui, dar refuza să-l lase să se ascundă de ea în timp ce îi spunea toate lucrurile pe care avea nevoie să le audă de așa de mult timp.

– Gregor, nu mă poți pierde, zise încet și-l simți tremurând ușor sub mâna ei. Nu mă poți pierde niciodată, nu știai asta?

– Speram. Și de ce nu te pot pierde niciodată? întrebă el, sărutând-o pe interiorul moale al coapselor subțiri.

Alana știa că era manipulată, că era împinsă în direcția în care voia el, dar nu-i păsa. Senzația părului

lui moale atingându-i feminitatea o înnebunea. Se îmbujoră chiar și numai când recunoscu față de ea însăși, dar tânjea să-i simtă sărutul acolo și bănuia că el știa. Îi spunea în tăcere că, dacă își deschidea sufletul în fața lui, avea să o răsplătească oferindu-i plăcere. Apucându-l strâns de umerii lați, hotărî că unul din ei trebuia să fie primul care să-și vindece lașitatea față de celălalt și putea foarte bine să fie ea prima.

– Gregor, nu mă poți pierde pentru că sunt a ta trup, minte, inimă și suflet. Te iubesc cu tot ce sunt și cu tot ce voi deveni, șopti ea.

Gregor gemu și o sărută chiar acolo unde ea își dorea cu disperare ca el să o facă, devastând-o cu gura lui până când ea aproape că țipă să intre în ea. Corpurile lor se unire cu o mișcare puternică, rapidă și apoi el rămase nemișcat, uitându-se la ea. Chipul ei frumos era îmbujorat de pasiune și ochii îi erau întunecați. Nu credea să fi văzut vreodată o imagine mai frumoasă.

– Spune-o din nou, iubirea mea, zise el încet.

– Te iubesc, zise ea și exclamă când el se retrase aproape complet și apoi reveni în ea.

Jucară acest joc câteva minute, până când Alana crezu că avea să înnebunească ori să îl bată. Când ea îi spuse din nou că îl iubea, el își pierdu controlul, iar ea aproape că aclamă. Dar, înainte să apuce să-l întrebe dacă și el simțea la fel, pasiunea îi luă mințile în timp ce el se îndrepta cu amândoi spre culmile foarte înalte ale dorinței și căzură împreună.

Abia la câteva minute după ce Gregor se prăbușise în brațele ei, Alana începu să-și recapete luciditatea. Deși era mulțumită că lui Gregor i se păruse așa de excitantă declarația ei de iubire și dorise să o tot audă, se simțea un pic iritată. Probabil o iubea dacă era așa de dornic să o audă spunându-i acele cuvinte, dar el nu-i oferise aceeași alinare. I se părea foarte nedrept. Se rugă ca Gregor să nu fie unul dintre acei bărbați care cereau soției să-l iubească, dar nu vedea că era la fel

de important pentru fericirea uniunii lor ca și el să o iubească pe ea.

– Ai devenit foarte încordată, iubito, zise el, ridicându-și capul și sărutând-o pe gură.

– Mă întrebam de ce a fost așa de important să auzi ce simt eu pentru tine, întrebă ea, încercând să nu pară așa de supărată cum începea să se simtă.

Închizând ochii, Gregor își băgă nasul în locul moale unde gâtul ei se întâlnea cu umărul și zise oarecum absent:

– Păi, credeam că asta se vede clar. Normal că doresc să știu că nu sunt singurul care iubește. Voiam doar să fiu sigur că iubirea mea e împărtășită. Când ea se încordă și mai mult, el se opri precaut și se uită din nou la ea. Ce s-a întâmplat? Plângi? întrebă un pic panicat când văzu lacrimi alunecând pe obrajii ei.

– Nu, se răsti ea, ștergând lacrimile de pe obraji cu colțul cearșafului. Mă iubești!

– Da, sigur că da.

– De unde să știu asta când n-ai spus-o niciodată?

– Eu sunt sigur că am spus-o chiar acum câteva ore, când făceam dragoste cu tine ca să mă asigur că mariajul nostru era indiscutabil consumat. De două ori.

Zâmbi, amintindu-și satisfacția.

Alana se încruntă, încercând să-și amintească acele momente frenetice când erau amândoi așa de înfometați unul după celălalt. Abia își amintea cum Gregor își lipise chipul de gâtul ei și intrase în ea, simțindu-i gura mișcându-se pe pielea ei. Atunci îi spusese că o iubea? Și ei îi scăpase. Exact cum crezuse el că avea să se întâmple, hotărî ea și-l lovi în braț.

Gregor o privi cu precauție, frecându-și brațul lovit.

– Văd că îți amintești.

– Îmi amintesc că ai mormăit pe gâtul meu. Îmi amintesc foarte bine că mi-ai cerut să o spun cu voce tare și de câteva ori.

– Ah, înțeleg. Vrei să o spun și eu cu voce tare și clar.

Ea se încruntă când îl văzu că se înroși și-și reținu un zâmbet.

– Nu doare, zise ea încet.

– Nu am de unde să știu pentru că ești singura femeie căreia i-am spus-o vreodată, mormăi el, uitându-se cu jind la curbura moale a gâtului ei, dar o văzu punând mâna peste acel loc.

– Tu nu vrei să mă iubești?

– Ba da, iubito, pentru că nu mă pot gândi la nici o femeie în care să am mai multă încredere, dar nu-i ușor pentru un bărbat. Oftă și își lipi cu blândețe fruntea de a ei. Te iubesc. Ochii i se măriră când văzu scânteierea lacrimilor în ochii ei. Să nu începi să plângi din nou!

Alana râse ușor și-l îmbrățișă.

– Lacrimi de fericire, Gregor. N-ai de ce să-ți faci griji. Când ai știut că mă iubești?

– Când ai căzut de pe acea stâncă. Zâmbi când ea râse și hotărî că nu era chiar așa de dureros să vorbească despre asemenea lucruri când se strângeau în brațe. Tu când ai știut?

– Oh, probabil când am decis să devii iubitul meu, zise ea și chicoti când el o ciupi ușor. Aveam doar nevoie să știu că mă iubești, Gregor. Nu o să-ți cer să o spui de trei ori pe zi, deși sigur nu m-ar deranja. Nu, acum o știu și asta a făcut ca unele dintre temerile mele să dispară precum ceața de dimineață. Îmi dă putere. Da, și o încredere bine-venită că putem avea o căsnicie foarte reușită.

– Vom avea, iubito! Chiar vom avea o căsnicie foarte reușită.

Privind-o în ochi, văzu că nu mai erau ultimele umbre care pândiseră de prea mult timp. Știa că greșise că nu-i spusese despre Mavis, dar acum vedea că i-ar fi scutit pe amândoi de atâta suferință dacă doar ar fi spus câteva cuvinte iubitoare, oferindu-i ceva de care să se agațe când necazurile le apăreau în cale. Jură să nu mai fie așa de precaut. Nefiind obișnuit să dezvăluie tot

ce simțea, știa că avea nevoie de timp ca să scape de această reticență, dar își jură că avea să încerce. Merita efortul pentru acea strălucire de fericire, de serenitate de pe chipul ei.

– Nu știu cum ai putut să ai îndoieli cu privire la sentimentele mele pentru tine, fetițo, zise el. Credeam că le vede toată lumea clar.

– Nu știu de ce să crezi asta. Te pricepi foarte bine să ascunzi ce simți sau ce gândești.

– Ah, dar a existat un indiciu, dacă ai fi știut ce să cauți.

– Și care era acel indiciu?

– Păi, felul în care m-am tot purtat ca un idiot. Zâmbi larg când ea râse și-l îmbrățișă din nou. Este cel mai sigur semn că un bărbat și-a pierdut inima pentru o fată. Este și motivul pentru care eram hotărât să nu cad în această capcană. Nu mi-a plăcut niciodată să fiu un idiot.

– Înțeleg. Se pare că am o mare slăbiciune pentru idioți.

– O mare slăbiciune, deci?

– O foarte mare slăbiciune, într-adevăr. Adevărul este că sunt de-a dreptul îndrăgostită de idiotul meu.

– Și-l vei iubi pentru totdeauna? întrebă el blând cu buzele peste ale ei.

– Și o zi după aceea.

epilog

Șase luni mai târziu

Gemând ușor, Alana se așeză pe banca de piatră alături de Keira. Aceasta avea să fie ultima vizită la sora ei pentru luni întregi, se gândi ea, mângâindu-și burta rotundă. Din moment ce Keira era la fel de rotundă ca ea, cu gleznele la fel de umflate și cu mișcările la fel de ciudate, Alana știa că nici ei nu puteau călători din nou prea curând, mai ales cu iarna la orizont.

– Ardgleann arată tot mai prosper, aproape că a revenit la fosta glorie, zise Alana, admirând florile care le înconjurau, și grădina ta este foarte frumoasă pentru cât de târziu este.

– Vremea a fost blândă mai mult decât de obicei, ceea ce e o binecuvântare. Anul acesta vom avea până și recoltă, chiar dacă am semănat târziu. Va fi una mică, pentru că n-am avut timp să semănăm toate câmpurile, dar va fi de ajuns să nu murim de foame. La fel ca tot ajutorul primit de la familiile noastre. Cum merge la Craigdene?

– Foarte bine, mulțumesc. Alana zâmbi larg când își auzi tonul extrem de politicos și apoi îl înmuie. Nu-i un loc așa de mare, dar este mai mult decât suficient să ne fie pe plac. Gregor a fost cu siguranță mulțumit să nu arate că s-a însurat cu o femeie bogată. Încă tresare din cauza mărimii zestrei mele. Iar Craigdene este amplasat bine, în mijlocul multor lucruri la care ținem și este destul de ușor să facem astfel de vizite.

– Voi avea un fiu, să știi, zise dintr-odată Keira.

– Da, și eu la fel, zise Alana, cu râset în voce. Și o fată. Așa zice Mab.

– Da, și eu la fel.

Alana râse cu Keira și apoi fluturară din mâini către soții lor, care se uitau spre ele de unde stăteau de vorbă, la capătul celălalt al grădinii.

– Ne-am găsit niște bărbați foarte frumoși, nu-i așa?

Keira încuviință din cap.

– Foarte frumoși, da, și foarte buni cu noi, deși a fost nevoie de ceva muncă pentru a găsi fericirea cu care suntem acum binecuvântați. Eu încă mă simt un pic vinovată pentru că pe al meu l-am găsit în mijlocul unei tragedii.

– Nu, nu trebuie să te simți niciodată așa. Alana ridică din umeri. Uneori, așa este menit să se întâmple. Cine ar fi crezut că voi găsi fericirea în fundul unei temnițe a Gowanilor? Se uitară amândouă la soții lor și oftară, ceea ce o făcu pe Alana să râdă. Bănuiesc că mereu voi face așa când mă voi uita la Gregor. Este un bărbat așa de frumos! Uneori mă uit la el cum doarme și mă întreb de ce un asemenea bărbat m-ar alege pe mine, m-ar iubi pe mine, dintre toate femeile.

– Și eu fac la fel. Cum am zis, uneori așa este menit să se întâmple. Ne-am găsit perechile.

– Așa este. Și va fi interesant să vedem cum soții noștri mari, puternici se vor purta când, în câteva luni, le vom prezenta un fiu și o fiică. I-ai spus lui Liam?

– Nu, m-am gândit să fie o surpriză.

– Și eu la fel.

– Crezi că s-ar putea să fie un pic cam crud?

– Nu, deloc. Și apoi, dacă îi spun lui Gregor, va deveni și mai protector cu mine decât este acum.

– Și asta ar fi insuportabil, fu de acord Keira. Liam ar face la fel.

– Și, desigur, ar strica surpriza.

Alana râse împreună cu Keira.

Gregor zâmbi vag, privindu-le pe Alana și Keira râzând împreună.

– Nu sunt sigur că vreau să știu ce li se pare așa de amuzant.

Liam chicoti.

– Cred că ar fi bine de dragul mândriei noastre bărbătești să nu punem nici o întrebare.

– Îmi ia ceva timp să mă obișnuiesc că am o soție și să aflu că în curând voi fi tată. Știu că am deja doi copii, dar nu am fost prin preajmă în timpul sarcinii și când i-au născut mamele lor. Au apărut la porți. Asta, ei bine, e și minunat, și înspăimântător.

– Exact. La fel aș spune despre a fi căsătorit cu o soră geamănă care are o legătură foarte apropiată cu sora ei.

– Asta chiar e greu de înțeles uneori. Bănuiesc că voi ști exact când va naște soția ta.

– Și eu când va naște a ta. Oh, există lucruri mai rele! Eu aproape că am devenit călugăr.

– Și eu aproape că m-am însurat cu femeia greșită.

– Cred că ai fi plătit mult mai scump pentru alegerea ta decât eu pentru a mea.

– Fără îndoială. Dar în toate astea este ceva ce chiar mă irită.

Liam se uită un pic precaut la Gregor.

– Și ce anume?

– Faptul că Sigimor a avut dreptate de la bun început.

– Asta chiar e iritant, dar cu ce anume a avut dreptate?

– Că vom ști care-i femeia cu care suntem meniți să ne căsătorim. Că voi simți că ea este *aleasa*.

– Și că este cea *potrivită*, adăugă Liam și râse cu Gregor. Acum îmi amintesc. Deci o iubești, nu-i așa?

– Da, deși a fost nevoie să o văd cum cade de pe o stâncă pentru a recunoaște. Gregor clătină din cap. N-am vrut, să știi. Am crezut că iubirea determină un bărbat să se poarte ca un idiot. Eu însă am negat și m-am purtat oricum ca un idiot.

– Dar acum ești un idiot foarte fericit, nu-i așa?

– Da. Chiar un idiot foarte fericit.

Liam se uită la Keira și porni spre ea.

– Ah, există niște recompense foarte frumoase când ești un idiot!

Urmându-l, cu privirea spre soția lui zâmbitoare, Gregor fu de acord.